Mignon G. Eberhart

A C-KABIN VENDÉGE

EURÓPA KÖNYVKIADÓ

MIGNON G. EBERHART
A C-KABIN VENDÉGE

BŰNÜGYI REGÉNY

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST 1988

MIGNON G. EBERHART
THE PATIENT IN CABIN C
RANDOM HOUSE, NEW YORK, 1983.
COPYRIGHT © 1983 MIGNON G. EBERHART

HUNGARIAN TRANSLATION
© RÉVFY TIVADAR, 1988

HU ISSN 0138-9904

1. FEJEZET

Végigzúgott a naplementét jelző ágyúlövés a Sound-öblön. A nagy zászló lassan lefelé indult; piros, fehér és kék színei ragyogtak az ég mélykék és bíborszín hátterében. Az ebédlőbe már csak halvány rózsaszín visszfény jutott. Sue mindig elérzékenyült a Tengeröböl Klub e hagyományos szertartásaitól. Már-már alig látta azt a sötétszürke, vízbe nyúló földnyelvet, melyet Long Islandnak hívtak.

A piros-fehér-kék zászló egyre lejjebb csúszott, aztán a lent várakozó, ügyes kezek elkapták, mielőtt földet ért volna.

Egy lágyan zengő hajócsengő csilingelt háromszor. Ez volt a jel: terítve, kezdődhet a vacsora.

Monty kijjebb húzta Sue székét, leültette, majd ő maga is helyet foglalt.

– Ugye, milyen szép? – kérdezte Sue.

Monty felpillantott, bólintott, aztán kinézett Sue válla fölött. Jóvágású, kissé széles arca mosolyra húzódott. Felpattant. – Hé, Stan! Gyere ide! – Sue gyorsan körülpillantott. Stan Brooke iparkodott egy kis asztalhoz. Sue már évek óta nem látta. Megöregedett, akárcsak ő, de még mindig olyan, ahogyan emlékezett rá: karcsú, napbarnított, fekete hajú, mélyszürke szemű. Mosolyogva közeledett az asztalukhoz! Csak akkor ismerte meg Sue-t.

– Sue! Hello!

Kezet fogtak.

– Stan!

– Mit csinálsz te itt? – kérdezte Monty. – Ülj le, igyunk valamit! Vacsorázz velünk!

– Köszönöm. – Stan leült egy székre, melyet egy csinos és figyelmes pincérnő nyomban az asztalhoz húzott. – Tulajdonképpen arra gondoltam, hogy jó lenne találni valakit, aki eljönne velem hajózni.

Monty nevetett. – Azzal a kis vitorlásoddal!

– Jó kis járgány – mondta Stan –, és az enyém. De kié az az ormótlan jacht a kikötőben? – kérdezte vigyorogva.

– Ő – Monty igyekezett zavartnak mutatkozni, de nem tudta leplezni büszkeségét –, az enyém.

– Te jó Isten! – sóhajtott Stan.

Monty mosolyogva bólintott. Egészséges fogsora csak úgy ragyogott.

– Te jó Isten! – sóhajtott újra Stan. – Igazat beszél? –kérdezte Sue-tól.

– Ó, igen – felelte Sue. – Állítólag csodálatos.

– El tudom képzelni. Pár perccel ezelőtt legeltettem rajta a szemem. Az a kis, fehér kabátos, barna ember nem kergetett el ugyan, de biztosan megtette volna, ha közelebb merészkedem.

– Juan volt. Ő is a jacht tartozéka. – Monty intett a pincérnőnek, bár erre nem is volt szükség, mert ott állt előttük, Stan könyöke mellett.

– Mit iszol? – kérdezte Monty.

– Hát... – Stan Sue martinijére és Monty whiskyjére pillantott. – Talán egy martinit. Köszönöm.

– Hogyhogy nem vagy egyenruhában? – kérdezte Monty. – Otthagytad a haditengerészetet?

– Ha hagynám, se eresztene – vigyorgott Stan. – Az a helyzet, hogy szabadságon vagyok két hétig. Elhatároztam, hogy kirúgok a hámból.

– És újra tengerre szállsz? – Sue nevetett.

– Hát igen. De ez most más. – Stan rántott egyet a garbóján, és szorosabbra húzta a kék zakóját. – Úgy látszik, megnőttem az elmúlt néhány évben – mondta. – A mama elrakta az összes civil ruhámat, de mindegyik kicsi.

– A tengerészetet neked találták ki. – Monty felhajtotta az italát, és egy intéssel másikat rendelt. – Melyik bárkán voltál?

– Megbocsáss – mondta nevetve Stan –, hajón.

– Jól van, felőlem legyen hajó.

– A Lancesteren. Egy romboló, San Diegó-i bázissal. Monty bólintott.

– Lássuk csak, a Tengerészeti Akadémián végeztél. Mikorra várható, hogy tengernagy leszel? – kérdezte évődve.

Stan vette a lapot: – Egy-két napba még beletelik. Monty mindig is kedvelte a tényeket.

– Komolyan, milyen rangban vagy?

– Két csík – felelte Stan meglehetősen kurtán. Sue már régről tudta, hogy Stan komolyan veszi a hivatását, és nem szeret a témán tréfálkozni. Meg is jegyezte: – Komoly szolgálat ez, Monty.

– Hogyne, háborúban. De békeidőben.

– Békeidőben azon vagyunk, hogy megőrizzük a békét –mondta Stan, és gyorsan váltott. – Hogy vagy, Sue? Mikor is találkoztunk utoljára?

– Ezer éve, amikor felkértél táncolni Annapolisban. Emlékszel? Addie néni volt a gardedámom. – Sue felvonta a szemöldökét. – Remekül táncoltunk, és milyen elegáns voltál az egyenruhádban.

Monty letette üres poharát.

– Ide figyelj, Stan! Nekem is elkelne némi segítség a jachton.

– Rám gondoltál?

– Persze. Éppen most indulunk egy rövid kirándulásra. Jóval a szabadságod lejárta előtt visszatérhetnél. Na, gondold meg, Stan! Légy jó fiú! Láttad a dízelmotorokat a Felicén?

– Nem én. Csak a csicsás mahagóni burkolatot láttam. Felice? Ez a neve? – Stan szemében hamiskás fény csillant.

– Harmadik Erzsébetnek kellett volna elnevezni. Monty arca egy pillanatra elkomorult. Sue-nak az az érzése támadt, hogy vonzónak találja Stan tréfás javaslatát, így is volt, mert Monty így szólt: – Nem rossz ötlet. Stan megdöbbent. – Csak tréfáltam.

– Tudom. De az is tény, hogy az ember olykor tréfából mond valamit, ami aztán átkozottul jó ötletnek bizonyul.

– Monty elgondolkodva ráncolta a szemöldökét. Stan nagyot nyelt, de tovább viccelődött.

– Bérbe akarod adni világ körüli utakra, mi? Extra konyha, kirándulások, törzsvendégek, miegymás?

Monty felemelte a poharát. – Ó, nem. Talán elvétve. De nem is rossz ötlet.

– Mondd, Monty, mivel foglalkozol tulajdonképpen? Annyit tudok, hogy telkek, gyárak meg mindenféle más adásvételével.

– Vállalkozónak hívnak – felelte kissé mereven Monty.

– Egyesek úgy mondják, üzleti tanácsadó. – Aztán újra felengedett. – Én személy szerint vigécnek nevezem magamat.

– És mivel vigéckedsz?

– Ó, bármivel, vagy ahogyan te mondtad, mindenfélével. – Elgondolkodva körözött a poharával a levegőben. – Egyszerű a tényállás, Stan. Látok, hallok valamit, vagy ráakadok olyan üzletre, ami nem megy jól, de van benne lehetőség. Érintkezésbe lépek olyan emberekkel, akik hajlandók pénzt fektetni abba, hogy egy ilyen üzletből jól menő konszern legyen. Tedd össze a kettőt, ilyen egyszerű az egész.

– És jól fizet – jegyezte meg Stan.

Monty megint elkomolyodott. – Az biztos. Megkapom a magam százalékát, és néhanapján egy-két fityinget én is befektetek.

– Ez egyszerűen pompás. Tényleg... – Őszinte csodálat csengett Stan

hangjában.

Monty bólintott.

– Én szeretem. Kedvelem a pénzt is, ez tagadhatatlan – tette hozzá őszintén. Például itt van a Felice, régen szerettem volna már egy jachtot.

– Nem közönséges vitorlást, valami jachtot – mondta Stan. – Igazad van, de ami engem illet, szeretek vitorlázni.

– Én nem. – Monty nem vette észre a megjegyzés élét. – Én nem vitorlázom, soha nem is szoktam. Azt viszont szeretem, ha kerekeket érezhetek magam alatt, úgy értem... – tette hozzá gyorsan – szóval kerekeket... majdnem olyan az egész, mint egy autó. Rengeteg lóerő. Nem kell várni, és a szél erejét latolgatni. Figyelni kell a többi hajóra, megjelölni a, bójákat a térképen, és... ennyi az egész.

Stan arcáról megvetés és csodálat tükröződött.

– Te aztán megszerzed magadnak, amit akarsz, ugye, Monty?

Monty bólintott.

– Megpróbálom. Van egy kis házam nyolc hold telekkel a westoni dombokon. Lalie most ott van... emlékszel a húgomra? A féltestvéremre? – Stan bizonytalanul intett. Monty folytatta: – Van lakásom New Yorkban, egy takaros házam az Eleutherán. De valahogyan mindig vágytam egy jachtra, és végül szereztem is egyet. Tulajdonképpen egy barátomtól vettem Palm Beachben. Juan, az a kis ember, akit láttál, hajóinasnak jött el velünk. Ha megszorulunk, ő a legénység. A Felice gyakorlatilag magától megy. Úgy megy, mint... no, gyere velünk, Stan!

Stan gondterhelt lett. – Még utóbb kísértésbe viszel. Szép hajónak látszik.

Sue figyelte, és közben azokra a napokra gondolt – neki úgy tűnt, réges-régen volt-, amikor ő és Stan együtt vitorláztak, úsztak, horgásztak, szánkóztak, korcsolyáztak egy csapat más gyerekkel együtt. Hirtelen minden eltűnt a messzeségben. De azért tisztán emlékezett a különböző kifejezésekre Stan szürke szemében. Most sötét szemöldökét könnyedén összevonja. Sue tudta, hogy mérlegre teszi a kirándulást a szép, motoros luxusjachton, szemben a pár napos part menti vitorlázással a saját kis csónakján, azon a rozoga ladikon, amely tizennégy éves kora óta a büszkesége és öröme.

– Rendben van – szólt hirtelen. – Megyek. Legalábbis szeretnék, Monty. Hosszú szabadságot kaptam, úgy hiszem, elég hosszút. Mikor indultok?

– Csak holnap reggel. Hátra van még a mai estély. Sue és én itt fogunk vacsorázni a klubban. A többiek később csatlakoznak hozzánk esté, vagy... bármikor... Reggel indulunk. Meg tudod oldani?

– Persze. Csak átugrom Stratfordba, bepakolok pár ruhaneműt.

– Ne fáradj! A jachton bőven van farmer meg trikó.

– Hát azért mégis... – Sue kitalálta, hogy Stan mit akar mondani. Nagyon is határozott elképzelései voltak arról, hogy egy hadnagynak mit kell felvennie, ha bárkára... azaz hajóra száll.

– Oké. – Monty mindig megnyerően viselkedett, legalábbis majdnem mindig. – De ne rohanj, vacsorázz velünk!

– Köszönöm, de nem megy. A mama hazavár.

– Jól van, mikor látunk? Reggel nyolc-kilenc körül? Stan bólintott.

– Persze, akkor találkozunk. Jó éjszakát, Sue! Szebb vagy, mint valaha.

– Köszönöm, Stan. Monty közbevágott.

– Találd ki, mit csinált Sue, míg te a tengerészetnél nyüzsögtél?

– Élte az életét, azt hiszem. Miért, mit csináltál, Sue? Monty úgy tesz, mintha valami nagy titkot tudna rólad.

– Tudok is. Azaz remélem, hogy tudok – jegyezte meg Monty gyengéden, s Sue úgy érezte, hogy ha akarja, de csak ha akarja, akkor érti e gyengédség okát. Ekkor egy újabb whisky jelent meg csendben az asztalon, és elterelte Monty figyelmét.

Stan kérdőn nézett rájuk. Sue gyorsan kijelentette:

– Munkába álltam, ápolónő vagyok...

– Ápolónő?

– Igen, természetesen. Miért ne? Nem akartam semmittevéssel tölteni az időt,

csak úgy üldögélni, és... semmit sem csinálni.

– Na de pont ápolónő? Történt valami a nagynénéddel? – Ahhoz már túlságosan jól nevelt volt, hogy hozzátegye:... és a Gatesek pénzével?

– Nem, á, nem, Addie néni nagyon jól érzi magát – világosította fel Sue. – Minden a legnagyobb rendben. Én vizsgázott ápolónő vagyok, és szeretem csinálni... – És úgy érzem, valami fontosat csinálok – gondolta, de nem mondta ki.

– Hát akkor minden rendben – mondta Stan.

– Találkozni fogsz Addie nénivel. Ő is jön a kirándulásra. Meg Monty néhány barátja. Én még nem is láttam a Felicét, csak a mólóról. Igazán nagyon örülök, hogy te is velünk jössz, Stan. – Fölálltak, amikor a szeme sarkából látta, hogy még egy whisky közeledik. Monty sohasem volt igazán részeg, néha azonban szórakozottan túl sokat ivott. – Együnk most már valamit! – javasolta Sue. – Monty! Mindjárt megérkeznek a vendégeid.

Monty intett az egyik pipiskedő pincérnőnek.

Stan közben tovább beszélt: – és természetesen minden térkép megvan?

– Hát persze. Tulajdonképpen csak el akarunk hajókázni Montauk felé jutunk, ameddig jutunk, megállunk, ahol épp eszünkbe jut. De ha te velünk jössz, azt hiszem, kijjebb merészkedhetünk. Az időjárási előrejelzések jók. Szóval most, hogy már van legénységem, úgy gondolom, érdekesebb lenne megkerülni a Montaukot, majd a Hatteras-fokot és... várj csak! Van egy ötletem! Váltjuk majd egymást a szolgálatban, és felmegyünk az Eleutherához. Említettem, hogy van ott egy kis telkem.

Stan meglepettnek látszott. Monty távolról sem tréfált.

– Magam is csak néhányszor jártam ott. Nassauban kiköthetnénk. Attól függ... ó, semmi baj. Most azonnal telefonálok a gondnokomnak, és megmondom, hogy készítsen elő mindent a számunkra. Szerezzen be élelmet, meg ami még kell.

– Nos, én... ez kicsit nagyra törőnek hangzik – szólt Stan. – De egy óceánjáró jachttal meg lehet csinálni. Óceáni túrára gondolsz, ugye? Nem belső vízi útra?

Winnie közeledett, aki nélkül – gondolta gyakran Sue – a klub bezárhatná kapuit. – A vacsorájuk, Montgomery úr.

– Ó, persze. Köszönöm, Winnie – hálálkodott Monty udvariasan, aztán Stanhez fordult: – Persze hogy az óceánira. Nem is a belső vízi útra.

– Mi a helyzet a felszereléssel? – faggatta Stan. – A dízelmotorokon kívül – tette hozzá félig viccelődve, félig komolyan.

– Minden rendben van, azt hiszem. – Monty széles mozdulatot tett a karjával.

– Eleutheráig elég hosszú az út.

– Hogyne. De jó az idő! Szóval akkor reggel úgy nyolckilenc körül?

– Igen, kapitány. – Stan ruházta rá a megtisztelő címet Montyra, és szabályosan tisztelgett. Monty nevetett.

Stan erős kezét Sue vállára tette.

– Igazán aranyos vagy – fölé hajolt, és megcsókolta az arcát. – Valamikor az én barátnőm volt ám – mondta incselkedve, és hamiskásan kacsintott, mintegy jelezve: és még nem mondtam le róla.

Monty túlságosan biztos volt a dolgában, semmint törődött volna vele. Csak nevetett.

– Nem neked való, fiacskám... – De Stan már elindult a tágas hallon át lendületes léptekkel, közben megállt, szót váltott valakivel, aztán távozott.

A teraszról jól láthatták a fényeket a vízen, bár most még csak itt-ott volt belőlük. A kis vitorlás hajók majdnem mind behajóztak az öbölbe még naplemente előtt, és horgonyt vetettek a csendes, sekély vízben, a klub közelében. Még a pöfögő Long Island-i komp is beállt az állomáshelyére.

Amint ott ültek az ebédlőben, többen is rájuk mosolyogtak és biccentettek nekik. Mindenki szerette Montyt. Sokan beszélő viszonyban voltak Sue-val is. Meleg és barátságos volt a légkör, és mégis – a maga módján – előkelő.

– Az igazat megvallva örülök, hogy Stan velünk tart – mondta Monty, miután homárt rendelt mindkettőjüknek. – Az a helyzet, hogy a Felicével még csak

egészen rövid utakat tettem eddig. Sohasem mentem olyan messze, mint az Eleuthera. Nem biztos, hogy egyedül meg tudtam volna birkózni a Hatteras-fokkal. Úgy hallom, az ember sohasem tudhatja előre, hogy mi vár itt rá. Viszont megvannak a meteorológiai előrejelzések. Ezek pontosak szoktak lenni. Feltéve, ha a fickók a megfelelő ablakon néznek ki – tette hozzá nevetve, és pezsgőt rendelt.

A homár kitűnő volt, a pezsgő úgyszintén. Sue hallgatta Montyt, aki szeretett beszélni, és nem mindig csak magáról, gondolta Sue szigorúan. Élvezte a vacsorát és azt a pohár pezsgőt, melyet megengedett magának. Az ápolónői tanfolyam, majd a még nehezebb robot leszoktatta az italról. Pedig nem is kellett alkoholistákat ápolnia, hacsak apja testvérét, a drága Addie nénit nem. Addie úgy gondoskodott az árva Sue-ról, mint saját lányáról. A pénz persze egyre fogyott, de hát nem is volt olyan nagyon sok.

– Gondolom, Addie néni már a hajón lesz – mondta Montynak, aki éppen salátát rendelt. – Telefonáltam neki, mielőtt vonatra szálltam volna New Yorkban.

– Helyes. Édességet kérsz? Én igen.

Sue-nak nem tetszett, hogy Monty nagy adag fagylaltot rendelt, és egy hatalmas szelet tortát. Monty nagy darab férfi volt, a gyarapodó kilók ellen lovaglással és teniszezéssel küzdött. Elkapta Sue neheztelő pillantását: – Ugye, Sue, még nem fogsz diétára. Legalábbis most még nem?

Sue eleresztette füle mellett a célzást. – Soha. Ígérem. – Lehetetlen Montynak ellentmondani, amikor elneveti magát, és elbűvölő kék szeme a ráncai közé bújik.

Befejezték a vacsorát, és éppen a tágas hallban jártak már, amikor Monty pattintott az ujjával.

– Elfelejtettem telefonálni az emberemnek Eleutherára. Egy perc az egész... – Már el is tűnt.

Sue a bejárathoz ment, és leült. Onnan a parkolóra látott és az autókra, de a Felicére is vethetett futó pillantást. Az ablakok világosak voltak, kíváncsi volt már, milyen lehet belülről. Sue néhány kisebb hajón már megfordult, de ilyen nagy luxusjachton még soha.

Monty szerette a luxust. Sue tudta ezt róla, és még sok minden mást is ezenfelül, mert már azelőtt is megfordult a klubban. Ismeretségük azonban csak néhány hónapja vált bensőségessé. Illetve még később. Hiszen csak márciusban történt, hogy Monty eltörte a bokáját a Rockefeller Plazán korcsolyázás közben. Úgy adódott, hogy pont abba a kórházba vitték, ahol ekkor Sue teljes munkaidőben dolgozott, mint okleveles ápolónő. Aztán meg úgy adódott, hogy Sue-t a kórháznak pont abba a szárnyába osztották be, ahol Monty feküdt mérgesen, könyveket, no meg a Wall Street Journal-t olvasgatva, és kedélyesen vitatkozott az orvosokkal, még a nagyfőnök dr. Smithszel is, akitől majdnem mindenki rettegett.

Monty később megismerte Sue-t, és Sue is őt. Nagyon jó barátok lettek már akkor, amikor Monty még a kórházban feküdt (a rokonszenv kinyilvánítása szigorúan tilos volt). Azután persze Montyt kiengedték a kórházból, és azonnal üzleti útra indult délre, mint később mesélte. Amikor visszajött, megszerezte Sue címét és telefonszámát Addie nénitől, azután – Sue úgy gondolta – a többi már történelem.

Legalábbis majdnem történelem.

Sue tudatában volt annak, hogy ez a kirándulás nagy változást hozhat kettejük kapcsolatában. Nem lehetett félreérteni Monty célzásait. Ideje, hogy szembenézzen a tényekkel. Tudta és érezte: Monty arra készül, hogy megkérje a kezét. Ha pedig ezt teszi, és miért ne tenné, akkor csak egy válasz lehetséges.

A legutóbbi hétvégén, melyet Addie néni bűbájos, Stradford melletti villájában töltött, nagynénje világosan fogalmazott: – Ez a kirándulás mindent elrendez. Kérsz még egy sherryt, drágám? – kérdezte boldogan.

Sue megrázta a fejét a sherry hallatán. Addie-nek igazán nem lenne szabad olyan sokszor és olyan mértéktelenül innia, gondolta rosszallón.

Addie álmatagon nézett árvácska színű szemével:

– Igazi Hamupipőke történet. Rongyokból a gazdagságba.

Addie mindig örömmel ragadtatta magát hangzatos frázisokra, ha egy-két cseppel többet ivott a kelleténél.

Sue végignézett magán és a ruhán, melyet nem régen vásárolt magának a felvett fizetésén.

– Azért ezek nem rongyok, Addie, drágám, vagy ha igen, hát akkor engem becsaptak.

– Mintha Chanelnél vetted volna – biztosította Addie pohárral a kezében. Ezúttal nem sherry volt benne, de Sue nem tudott rájönni, hogy mi, mert Toughy, a kutya rontott be a szobába fülsiketítő ugatással. – Semmi baj. – Tényleg olyan, mintha Chanelnél vetted volna – ismételte Addie, számítva Sue tiltakozására. – Viszont ha ez a te taxid, akkor várnia kell egy percet. A vonat úgyis mindig késik vasárnap este. Szóval, drágám, ne is próbálj mellébeszélni! Nagyon jól tudod, hogy Monty miért hívott meg téged és engem is erre a csodálatos kirándulásra az ő gyönyörű, igenis gyönyörű új jachtján...

– Nem is új – hebegte Sue, és a táskájáért meg a kesztyűjéért nyúlt.

– Sebaj, kirándulni megyünk. És ő meg fogja kérni a kezedet, te pedig igent mondasz... – Addie – nem egészen váratlanul – dalolni kezdett: – Boldog menyasszony a nyári napsütésben... – Aztán hirtelen észbe kapott. – Drágám, eszem ágában sincs azt tanácsolni, hogy a pénz miatt menj hozzá. De... – Addie sóhajtott, és rózsaszínűre festett körmeit hajdan gesztenyebarna, ma már deresedő fürtjei közé dugta. Elrendezte hosszú, fekete kopott és itt-ott rojtosodó bársonyruháját. Nyakában feltűnő gyöngysor csillogott, melyről Sue nagyon jól tudta, hogy hamis, hisz az igazgyöngyeit már rég eladta. De így is ő volt a drága, bűbájos Addie, aki sokkal csinosabb, mint amilyennek hiszi magát. – A nők – hangoztatta Addie – sohase törekedjenek arra, hogy okosnak látsszanak. Rejtsd el az értelem legcsekélyebb szikráját is magadban, feltéve, ha férjhez akarsz menni.

Miután lesimította a ruháját és felállt, folytatta: – Azt akartam mondani, hogy a pénz mindig jól jön. Persze, ne gondold, Sue, hogy azt akarom tanácsolni...

– Tudom én, persze. Köszönöm, drágám. Most mennem kell. Viszlát... – Addie csinos arca ragyogott. –A jachton.

– És Addie... szóval... – Sue pillantása arra a szekrényre esett, ahol Addie a palackjait tartotta.

Addie kitalálta, hogy mit akar mondani.

– Drága gyermekem, én soha, de soha nem iszom. Sue nagyot nyelt, aztán szelíden így szólt: – El ne felejtsd a tüzet eloltani. Kicsit hűvös lesz, de... és zárd be az ajtókat.

– Igen, igen... Majd találkozunk. El ne felejts sportos ruhákat magaddal hozni. Ja igen, és teniszcipőt is. Sue... meg fogja kérni a kezedet, biztosan tudom. Különben miért hívott volna meg engem? És Lalie-t is? Nem ismerem az összes vendéget, de az az érzésem, hogy valami ünnepélyes aktusra kerül sor, mondjuk egy nyilvános bejelentésre.

– Nem is tudom... Én nem vagyok biztos benne... Addie beszédes arca szinte eltorzult a félelemtől.

– Sue, nem szalaszthatsz el egy ilyen alkalmat! Mi kifogásod van Monty ellen? Csodálatos ember...

– És gazdag – mondta Sue, de aztán rögtön meg is bánta. – Bízd csak rám, Addie néni! Okos leszek.

Addie ezt beleegyezésnek vette. Sue folytatta: – De talán mégsem leszek olyan szerencsés. Tényleg halvány fogalmam sincs...

– Most menj! – mondta Addie, és kezét Sue kezére tette, aztán kis, piros arcát csókra nyújtotta unokahúga felé. – Tudod te azt. A szíved mélyén. Bizonyára számtalan jelét adta már a szándékának.

Sue jó éjszakát kívánt, amikor a jó öreg terrier ugatni kezdett, s a taxi csikorgó fékkel megállt, Sue a kapuból még visszaintett a kicsi, bár meglehetősen

molett nőalaknak a kivilágított ajtóban, aztán útnak indult. Ment vissza New Yorkba, spártaian puritán szobájába a kórház mellett, majd vissza a kórházba, és ekkor ráébredt, hogy ő is alig várja már ezt a kirándulást.

Megkéri a kezét, vagy nem? És ha megkéri, mit fog mondani? Az elmúlt három hét során Sue gyakran találkozott Montyval. Elvitte vacsorázni, színházba, táncolni, virágot küldözgetett neki, és ekkor Sue már eldöntötte magában, hogy mi lesz a válasza. Abban az esetben persze, ha Monty valóban meg akarja kérni a kezét. Ne igyunk előre a medve bőrére, hajtogatta csökönyösen. Monty jókedvűen állított be.

– Végül elcsíptem a fickót. Mindent elrendeztem. Meglátod, meg fogod szeretni az én kis kunyhómat a szigeten.

Lementek a lépcsőn. Lábuk alatt ott himbálózott a Felice. Sue a szalonban lévő emberekre pillantott. A vendégek egy része már megérkezett.

A jacht olyan magasan lebegett, hogy egyetlen ugrással a fedélzetre léphettek volna. Juan azonban egy kis tikfa feljárót helyezett a partra, és ott várakozott teli szájjal vigyorogva fényes zakójában. Ahogy beléptek a kivilágított szalonba, egy kiskutya futott eléjük, és Monty bokájához dörgölőzött.

2. FEJEZET

Monty dühösen káromkodott, s nyomban elvörösödött. Megállt, és felkapta a kutyát.

– Hagyod abba rögtön!

A kutya ránézett nagy barna szemével, boldogan kapálózott, csóválta a farkát, és rövid, érzelmes vakkantásokat hallatott. Francia pudli volt, nem túlságosan jól fésült, de most szemmel láthatóan nagyon boldog.

– Bocsáss meg neki, Monty! Nagyon szeret téged – szólt egy női hang.

– Szépen bebizonyította, mondhatom! – nevetett Monty. Sue látta, hogy mérges, csak nem akarja mutatni. Ekkor figyelt fel a kutya gazdájára.

– Juan kedvesen fogadott. Közölte, hogy nem szerepelek a vendéglistán, de ő tudja, hogy örülni fogsz nekem – mondta a nő könnyedén, majd Sue-ra nézett.

Sue egyszerre nagyon kamaszosnak, ügyetlennek és rosszul öltözöttnek érezte magát egyszerű pamutruhájában a takaros kis gallérjával, hisz a hozzájuk érkezett hölgy karcsú és szép volt nagy sötét szempárral, dús fekete konttyal. Elegáns öltözékét – fehér nadrágkosztüm és blúz – akár a leghíresebb divattervező neve fémjelezhette volna.

– Nem akarsz bemutatni, Monty? – kérdezte mélyen zengő hangján.

Monty még jobban elvörösödött. Aztán váratlanul félszegen megszólalt:

– Bemutatom Mrs. Hadleyt...

A csinos hölgy kedvesen félbeszakította:

– De hiszen ismerjük egymást. Ő a kis Sue Gates. Emlékszem rád, nem ismersz meg? Celia Hadley vagyok. – Kezet nyújtott, és meglepően erősen megszorította Sue kezét.

– Persze hogy emlékszem. De hát olyan régen nem láttalak.

Celia Hadley könnyedén felnevetett;

– Mióta férjhez mentem és elköltöztem innen. Akkor még épp csak kamaszodtál.

Sue homályosan emlékezett Celia Hadleyre, akit csak a házassága óta hívtak Celia Hadleynek, viszont képtelen volt visszaemlékezni a férjére.

– Gyere csak, Sue! – avatkozott a beszélgetésbe Monty.

– Itt van Addie néni és Mr. Wiley.

A szalonban ültek. Addie mosolygott, Mr. Wiley eléggé komornak látszott, és kis szürke bajszának végét pödörgette, melyet gondosan beviaszkolt, és egy

kilencven körüli piperkőcöt sejtetett.

Mrs. Hadley kellemes parfümöt használt, melynek illata könnyű, de átható felhőként lebegett körülötte.

– Igazán nem is tudtam, hogy Monty kirándulást tervez

– Montyhoz fordult. – Nagyon remélem, hogy nem zavarok. Juan biztosított, hogy szívesen fogtok látni.

– Természetesen – szakadt ki Montyból. – Természetesen – majd Addie felé indult. – Kedvesem...

Addie letette a poharát (a mozdulatát Sue némi rosszallással figyelte), és kezet nyújtott Montynak, aki nem érte be ennyivel, hanem lehajolt, és megcsókolta. Addie bizonytalanul így szólt: – Nem tudom, ki ez az úr, de azt állítja, hogy ő adta el önnek a jachtot.

– Hát persze. Hogy van, Wiley? – Monty kezdett magához térni az elmúlt pillanatok bosszúságából. – Örülök, hogy az orvosa elengedte.

A hívatlan vendég Sue-ra nézett, s a pillantása nem volt éppen barátságos, inkább hűvös, metsző, mint az acél. Felbecsülte Sue-t, és mintha még a ruhája szövetének a minőségével, a szájrúzsának pontos árnyalatával is tisztába jött volna, no és persze mindennek az árával is.

A kis pudli leült, és az egyik fülét vakargatta.

– Sissy hozzá van szokva a jachthoz, nem értem, miért támadt rá így Montyra – jegyezte meg Celia Hadley. – Nyilván csak jókedvében.

Monty Wileyvel beszélgetett, de ahogy meghallotta ezt a kommentárt, foghegyről odavetette:

– Azért ugrott rám, mert nem szeret hajózni. Tengeribeteg lesz.

Tehát napnál világosabb – gondolta Sue –, hogy kutya és gazdája már többször is megfordult a Felicén.

Addie némi nehézség árán feltápászkodott a székéből, és igazán csak picit bizonytalan léptekkel elindult a bárpult felé.

– Azt hiszem, iszom még egy pohárkával...

Bizonytalankodott ugyan, de még teljesen ura a helyzetnek. Molett volt, kissé tokás, de valami elpusztíthatatlan báj áradt belőle. Te jó ég – gondolta Sue. – Remélem, nem készül ki teljesen. Mit hoz még ez az éjszaka, és vajon mit hoz a hajóút?

Sue odament hozzá.

– Drágám, nagyon fáradt vagyok. Feküdjünk le! Gyere, keressük meg a kabinunkat!

– Természetesen... igen, persze... ágyba...

Addie kissé tántorgott ugyan, de egy frissen töltött poharat azért megragadott kis párnás kezével, és Sue után indult. A pohár megbillent, és egy kis ital rálöttyent Addie halvány rózsaszín sportruhájára. Ő csak csendesen vihogott.

A szalon előtt Juan lehajtott fejjel vizsgálta egy halom bőrönd és táska címkéjét. Zavartnak látszott: egy listáról próbálta egyeztetni a vendégek nevét és a poggyászukat. Sue láttán zavara csak fokozódott. Ennek ellenére így szólt:

– Igen, señorita, ó, a kabinjuk? Erre tessék.

Celia kiskutyája szaladt oda, és Sue bokáját szimatolta. Monty érkezett mögöttük.

– Lehet, hogy további vendégek jönnek, Juan – mondta.

– Igen, seňor kapitány – hallotta Sue Juan hangját. – Minden rendben, seňor kapitány?

Monty a homlokát ráncolta.

– Nem tetszik nekem, ahogy Mr. Wiley kinéz. Még szerencse, hogy az orvosa is vele jött. Azt hiszem, a doktornak az én nagy kabinomba, a C-kabinba kellene költöznie Mr. Wiley-vel együtt.

– Igen, seňor kapitány.

– Még egy vendég csatlakozik hozzánk reggel. Brooke hadnagy. És aztán... nos, lehet, hogy még egy vendég rajta kívül. Ezzel aztán teljes lesz a létszám. Lehet, hogy igénybe kell vennem a kabinodat, Juan.

Juan kísérletet tett egy könnyed meghajlásra, de nem sikerült igazán jól. – Én fekhetek függőágyban is. Erre tessék, Miss... azaz seňorita.

Sue-nak csak arra jutott ideje, hogy futó benyomást szerezzen a sok csillogó mahagóniról, a szalon süppedős karosszékeiről, a ragyogó bárról és Addie-ről. Első tennivalója, hogy Addie-t ágyba vigye. Most is bűbájos volt, még akkor is, ha engedett a magányos nők szomorú vigaszának. De máskor sem hangoskodott, veszekedett vagy kellemetlenkedett, csak egyszerűen ivott és mosolygott. Észrevétlenül kezdődött ez nála. Sue csak azt látta, hogy mozdulatai fokozatosan elbizonytalanodnak. Minthogy nem akarta otthagyni az ápolónő-tanfolyamot, kénytelen volt tudomásul venni, hogy Addie iszákos lett. Nem zugivó, csak éppen túl gyakran nyúlt a pohár után párnás, még mindig nagyon fehér és bájos kacsójával.

Sue tehetetlen volt. Az esküvő után (ha tényleg összeházasodnak Montyval) bizonyára jobban a körmére tud majd nézni Addie-nek. Monty ott volt szorosan a nyomában.

– Juan majd elvezet benneteket, Sue. Gyere vissza, ha majd... gyere vissza később!

Igen, Monty is tudta. De mindenki szerette Addie-t, aki most a poharával hadonászott.

– Csak nem lehetek tengeribeteg egy ilyen hatalmas bárkán? Legalábbis egy ilyen úton. Ó... – Bársonyos, barna szeme tágra nyílt. – Hová is megyünk, Monty?

– Majd mindent elmondok holnap reggel – mosolygott Monty, kedvesen. – Most pedig, jó éjszakát, drága.

– Erre tessék, seňorita – kalauzolta Juan. – Erre. – Bár Sue sok mindent hallott a Felicéről, mégis meglepte fényűző eleganciája, amint Addie-vel – aki egyik kezével a karjába kapaszkodott, a másikban a poharát tartotta – követte Juant. Bekukkantottak néhány kis kabinba, olyanok voltak, mint az ódivatú hálókocsifülkék. Ragyogtak a krómozott csövek és mindenütt mahagóni. A válaszfalak pasztellzöldek voltak, a székek és a függönyök élénk virágmintásak. Ilyen volt az a takaros kis fülke is, ahová Juan bevezette Addie-t. Ismét megvizsgálta a listát, melyet barna kezében tartott. – Ez itt Miss Gatesé, a B-kabin. – Pontosan tudta, hogy melyik Miss Gatesről van szó, mert fekete szemével Addie-re nézett, és lerakta kis bőröndjét és nagy ruháskosarát a poggyásztartó rácsra. – Az ön helye, az A-luxuskabin arrébb van, Miss – közölte Sue-val.

Addie kabinjában csak egy kicsi, de kényelmesnek látszó széknek jutott hely. Addie leroskadt, és szép arcát, nagy szemét Juan felé fordította. – Maga olyan kedves. Igazán nagyon köszönöm.

Arcának, hangjának bája, nőies vonzereje nem hatotta meg Juant.

– Ha bármit óhajtana, csak nyomja meg ezt a gombot, és én azonnal jövök.

Egy pici gomb volt az ajtó mellett. Persze, a luxushoz ez is hozzátartozik – gondolta Sue, és jót mulatott a dolgon. Addie mosolygott, gödröcskék jelentek meg az arcán, és elhalóan rebegett valamit. Sue a távozni készülő Juan fülébe súgta: – Kérem, Juan, semmi italt! – Kezét csendesen a szájához emelte, és biztos volt benne, hogy Juan megértette, bár csak ennyit mondott: – Az ön kabinja erre van, Miss Gates. Ó, már megint ez a kutya!

Sissy szaladt előttük fürgén és boldogan. Juan morgott valamit a bajusza alatt, és Sue elé vágott, majd a kutya után kapott, de Sissy fürgébb volt, elillant egy nyitott ajtón át a folyosó végébe. Juan dühös lett.

– Ó, ez a lehetetlen dög!... De majd én elkapom!...

A kutya után futott. Sue követte, és benézett a kabinjába. – Ez az enyém? Nagyon szép!

Juan fehér fogai ragyogtak. Már elkapta a rúgkapáló Sissyt.

– A seňor kapitány óhaja, hogy ez legyen az ön kabinja. Úgy gondolta, hogy ön szeretne egyedül lakni.

– Milyen nagy! – Sue körülnézett. A kabin pasztellsárga és szürke színű volt,

két keskeny, de igazi ággyal, melyek a padlóhoz voltak rögzítve, csakúgy, mint a pici éjjeliszekrény, a toalettasztal, szék és a kanapé.

Juan a hóna alá csapta Sissyt.

– Még egy ilyen nincs is a hajón. A mellette levő C-kabint rendszerint a kapitány használja. Ma este azonban Mr. Wiley lakik benne. Most elmegyek, kiválasztom a poggyászát, Miss Gates, és ide hozom.

– Köszönöm, Juan.

Juan egy szempillantás alatt eltűnt, csak Sissy panaszos vinnyogása hallatszott. Sue elhatározta, hogy várni fog, kifigyeli, hogy Addie nyugton marad-e. Leült a mély székbe. A rögzített bútorok nem a háborgó tengert juttatták eszébe, csak a luxust vette észre, és arra gondolt, milyen szerencsés, ha valóban elnyerte a tetszését – nem, a szerelmét! – egy olyan férfinak, mint Monty.

Meggyújtotta a toalettasztalka lámpáit. Kedvetlenül felfedezte, hogy az egyik ágyat már lehajtották. A lepedőn és a halványsárga plédeken monogram volt, de nem a Montyé; Egy W néhány más betűvel összefonódva. Tehát amikor Monty megvette a jachtot, nemcsak Juant vette át vele együtt, hanem az egész berendezést, a bútorokat, még az ágyneműt is. Mr. Wiley felajánlotta, Monty meg kifizette, ennyi az egész, gondolta Sue. Ha Monty bármit megkedvelt, azonnal cselekedett.

Azon kezdett töprengeni, vajon hány éves lehet ez a jacht. Az a furcsa, de határozott érzése támadt, hogy egy divatjamúlt, de jó karban lévő mahagóni- és tikfa alkotmányban jár. De volt valami a székek és a toalettasztalka stílusában, a kárpit mintázásában, ami nem illett a pici fürdőszobához, ahová egy zuhanyozót is sikerült beszorítani.

A dízelmotorok, melyekről Monty olyan büszkén beszélt, nyilván újak voltak. A hajó hangulata mégis azokat a régi-régi kirándulásokat idézte, amikor még egyesek a parádé kedvéért szálltak jachtra. A bár is anakronisztikus; hatalmas mahagóni szekrény üvegajtókkal, rengeteg pohárral és palackkal. Valószínűleg zárva tartották – legalábbis Sue ezt remélte –, amikor használaton kívül volt.

A szalon felől zaj hallatszott, messziről jövő élénk zsivajgás. Késői hajó érkezett az öbölbe.

Sue a tükör előtt időzött, rendbe hozta a haját, azután Addie kabinjához ment, bekukucskált. A nagynénje hosszú szempilláit lehunyva már aludt, és egészen halk, szinte zenei hangokat hallatott, melyeket horkolásnak aligha lehetett nevezni.

Sue lábujjhegyen bement, levett egy könnyű takarót a rácsról, és óvatosan Addie lábára tette. A mozdulat felriasztotta a nagynénjét. Kinyitotta bársonyos barna szemét, álmatag, de azért okos tekintetet vetett Sue-ra, és így szólt: – Ez Monty szeretője.

– Mit beszélsz?

– Meghívta saját magát.

– Addie! Térj észre!

– Nem láttad, hogy Montyt mennyire meglepődött és milyen mérges volt? Ejnye már, Sue!

– Nem. Azaz... Addie, szerinted... Addie felkönyökölt.

– Természetesen. Celia Hadley. Én nyomott... nyomott... azazhogy... – Nem tudta kimondani, hogy nyomoztam, úgyhogy végül másként fejezte ki magát: – érdeklődtem felőle. Mihelyt észrevettem, hogy mit forgat a fejében. Ó, igen, a szeretője volt, évekig. Most pedig hagyj aludni.

– Ne, várj egy kicsit! Tudod, hogy mit beszélsz? A bársonyos szemek tágabbra nyíltak.

– Persze hogy tudom. Nem örült neked. Nem láttad? Azt hiszem, mindent tud rólad meg Montyról.

– Még nincs mit... – Nem fejezte be. Addie becsukta a szemét.

Sue mély lélegzetet vett. – Figyelj ide! Honnan tudta... vagyis hogy került ide a jachtra? Addie néni, kérlek, felelj!

Addie kinyitotta az egyik szemét, és ásított. – Lalie-től én már korábban is

hallottam Celiáról és Montyról, így amikor Lalie és Celia egyszerre érkezett meg, már úgy értem, ide a jachtra... félrehívtam Lalie-t. Ő, mármint Celia, éppen Lalie-éknél tartózkodott Monty házában, a Weston Hillsen. Amikor meghallotta, hogy Lalie a jachtra készül... – Addie pislogott a nyitott szemével –, azt hiszem, egyszeriben úgy döntött, hogy ő is vele tart. Tökéletesen megértem az indokait. Meg van rémülve. Nyilván hallott rólad, meg akarja hiúsítani a házasságodat Montyval.

– De hát, Addie néni, ide figyelj! Lehet, hogy nincs is szó házasságról.

A néni mindkét szeme egyszerre kinyílt. Egy lendülettel felült.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy kikosaraztad?

– Azt mondom, hogy még meg sem kérte a kezem.

– Ez is a te hibád. Igazán, Sue, hogy lehetsz olyan... olyan... – nagyot sóhajtott –...olyan hideg. Én már kiügyeskedtem volna, akarom mondani, rég vallomásra bírtam volna.

– Te beszélsz?! Életedben nem kerültél hasonló helyzetbe!

Addie nem hagyta magát: – Azaz én dolgom. Most jól figyelj rám! Nem szabad engedned, hogy ez a Celia közétek furakodjon. De most már tényleg aludni akarok.

Hátrahanyatlott, és szorosan átölelte a párnáját.

Sue ott állt és figyelte. *In vino veritas*? A régi mondás Addie esetében nem mindig bizonyult igaznak. Rendszerint jól látta a dolgokat, de ha úgy hozta a kedve, eldramatizálta őket. Nyilvánvalóan úgy érezte, hogy a mai éjszakáig Celia nem veszélyeztette Sue pozícióját. Igen, Addie így okoskodott. Kedves és naiv volt, de ravasz is tudott lenni.

Hirtelen ismét kinyitotta az egyik szemét.

– Nem is érdekel?

– Én... igazán nem is tudom. Biztos vagy benne, Addie?

– Persze, hiszen mondtam már. – A másik szeme is kinyílt, és felkönyökölt. – Az a véleményem, hogy nem szabad Monty közelébe engedni. El kell távolítani a hajóról. Micsoda ötlet! Csak úgy beállítani! Te meg úgy teszel, mintha nem is érdekelne. – Szavaiból szemrehányás csendült ki, hisz Sue reagálását nem romantikusnak és erkölcsösnek, hanem egész egyszerűen ostobának találta.

– Miért érdekelne? – sóhajtott Sue. Addie elvörösödött.

– De Sue! Ne legyél már ilyen... ilyen... jól nevelt, az istenért! – mondta, és teljesen nyilvánvalóvá tette, hogy mire gondol.

De engem nem érdekel, gondolta Sue.

– Addie, drágám, igazán semmi közöm hozzá – mondta aztán hangosan.

Addie újra becsukta a szemét, és hátradőlt.

– Egyszerűen nem értelek. Mindennek az az ápolónő-iskola az oka! Ezek szerint a modern, mai lányok nem is törődnek a férjük többi nőivel, mi?

– De drágám, ő nem a férjem.

– De az lesz. Hacsak valami butaságot nem csinálsz. Nem hinném, hogy az eljövendő életedet meg akarod osztani a régi... – egy pillanatra elgondolkodott, a megfelelő, érzékletes kifejezést kereste, aztán diadalmasan befejezte a mondatot: – az elhagyott szeretőivel.

– De Addie, az istenért! Nem hinném, hogy ilyesmire sor kerülne. Most pedig tényleg aludjál!

Addie mindkét szemét kinyitotta, és szemrehányóan bámult rá, aztán lehunyta őket, és nyomban szelíd, sípoló hangokat hallatott.

Sue eloltotta az éjjeliszekrény lámpáját, és visszament a kabinjába.

Egy idő múlva, miközben várakozott, mert meg akart bizonyosodni, hogy Addie nem botorkál ki a szobájából, és nem megy a bárba, eszébe jutott, hogy talán mégis törődnie kellene a dologgal, felháborodni és megértetni Montyval, persze tapintatosan, hogy meg kell szabadulnia Celiától, vagy bárkitől, aki – mondjuk így – gyöngéd kapcsolatban állt vele a múltban. Az igazság viszont az volt, hogy valóban nem érdekelte. És természetesen nincs joga még célozni sem arra, hogy tudomása van Celia szerepéről Monty életében. Legalábbis most még

nincs.

Akármilyen zavarosan vélekedett néha Addie, volt valami meggyőző igazságtartalma annak, amit mondott. A kiskutya úgy futott a kabinjához, mint a villám. Szóval Celia itt szokott lakni, legalábbis időnként, gondolta Sue félig mulatva, félig keserűen. Nem értette, hogy volt képes Celia csatlakozni hozzájuk.

Másfelől érthető, ha egy nő mindent megtesz, hogy egy jóképű (és nagyon gazdag) férfi figyelmét magára vonja. Mi sem természetesebb. Sue-nak esze ágában sem volt Montyért csatározni. Berzenkedett az efféle rivalizálás ellen. A szalonba indult.

Juan megint a bejáratnál állt, a bőröndöket és a listáját nézegette. Amikor elment mellette, különösen meglepett, fojtott kiáltást hallatott:

– Igazam volt... hihetetlen, de igazam volt...

– Mit mond, Juan? – kérdezte Sue.

– Parancsol? – Juan ránézett, megvillogtatva fehér fogsorát. – Ó, semmi, Miss... illetve señorita... semmi az égvilágon.

A szalon a jacht közepén helyezkedett el. Volt benne minden: kanapék, asztalok, fotelek, ahogy egy elegáns, régi divatú bárhoz illik. A helyiség most zsúfoltnak látszott. Monty féltestvére, Lalie Montgomery egy díványon ült, unottan pödörgette Sissy egyik fülét felékszerezett ujjaival. Még csak tizennyolc éves volt, de néha jó negyvenesnek látszott. Határozottan és egyértelműen hasonlítottak egymásra Montyval. Sue felé nézett, és intett a kezével. Celia úgy állt a bárnál, mint egy ügyes háziasszony. Egy tálca kaviárt és kekszet kínált a férfinak, aki háttal állt Sue-nak. Ő azonban ismerte ezt a hátat. Ismerte az ősz, göndör hajat, a széles vállakat, még a tweedzakó szabását is ismerte, pedig rendszerint csak fehér, orvosi köpenyben látta. Smith doktor volt, a főnöke. Ő vezette azt a nagy, jól ismert kórházat, ahol Sue a gyakorlatát végezte. Monty, aki a bárnál foglalatoskodott, magához hívta:

– Sue, drágám! Gyere, bemutatlak dr. Smithnek...

A doktor megfordult, pislogott egyet, és Sue nagy örömére felismerte.

– De hiszen ez... ő a kis... a kis... szóval ő... – Nyilvánvalóan a nevén törte a fejét.

Sue megmondta neki.

– Sewall Gates, uram. Azaz Sue Gates.

Nem tehetett róla, kimondta, hogy „uram”. Önkéntelenül. Dr. Smith a kezét nyújtotta.

– Hát persze. Maga nagyon rendes lány. – Montyhoz fordult. – Mennyire örülök, hogy itt találom ezt a gyermeket. A barátja ő is, ugye? Úgy emlékszem... igen, itt lakik Sea Cove közelében. Igyekszem megismerni a munkatársaimat... de nem mindig sikerül. – Mr. Wileyhez fordult. – Nem is mondta, milyen nagyszabású kirándulás készül itt. Azt hittem, hogy csak önnel és az ön... a mi vendéglátónkkal találkozom. Egy kis hajókázás mondta, kicsit körülnéz az ember... – a doktor vállat vont –, és kicsit kifújja magát.

– Ami rá is fér magára – jegyezte meg Mr. Wiley.

Kiderült, hogy a keresztneve Sam, mert Monty is megszólalt: – Szóval, Sam, maga azt mondta a doktornak, hogy egy kis kirándulás lesz. Kevés résztvevővel, mert a hajón az elszállásolási lehetőségek korlátozottak. Örülök, hogy velünk tud tartani a doktor.

– Én is – Sam Wiley olyan őszintén sóhajtott, hogy a hangja meglepte Sue-t. Elég rossz bőrben volt. Kedves, udvarias modora valahogy nem illett beteges külleméhez, sápadt fáradt arcához, feltűnően bozontos szemöldökéhez, erősen kopaszodó koponyájához. Szívbeteg lehet? Sue nem volt elég gyakorlott, hogy megállapítsa. Az azonban nyilvánvaló volt, hogy dr. Smith Wiley kérésére jött el és Monty meghívására.

– De hát végül is, doktor, Sam azt tervezi, hogy új épületszárnyat kap a kórházunk.

– Előbb el kell tennie láb alól – mondta mosolyogva Sam Wiley.

Dr. Smith is elmosolyodott.

– Monty segített – folytatta Wiley –, mondtam már önnek is. Megvette ezt a jachtot. És meg kell mondanom, hogy csinos árat fizetett érte.

Ekkor valami a közelben halk csörrenéssel eltörött.

3. FEJEZET

A hang elég közelről hallatszott, ezért Sue odanézett a bár melletti asztalra. Celia egy pezsgőspohár darabjait szedegette össze. A tulipán alakú kehely épen maradt, de a talp eltörött. Lalie kivételével senki sem figyelt fel az éles csörrenésre. Lehet, hogy a jacht árának említése okozta a zavart?

Minden bizonnyal, gondolta Sue, és azt kívánta, bárcsak ne foglalkozna Addie Celiával.

Lalie szólalt meg. Erős vonalú álla és határozott, szürkéskék szeme megdöbbentően hasonlított Montyra.

– Mi a terved, Monty? Most, hogy már jachtod is van? Esetleg megnősülsz? Nem gondolsz házasságra, Monty?

Nos? – kérdezte magában Sue is, és a pohár fenekére nézett.

Látszólag senkit sem izgatott Lalie kérdése. Csak Sue érezte, hogy szaporább a pulzusa, de aztán arra gondolt, hogy Lalie csak ugratni akarja Montyt. Monty nem válaszolt. Lalie vihogott. – Nem is kell mondanod...

– Szeretném, ha egyszer végre tisztességesen felöltöznél.

– Rendesen fel vagyok öltözve! – feleselt dühösen Lalie. Állítása nem egészen felelt meg a tényeknek, mert szűk farmernadrágjához átlátszó blúzt hordott melltartó nélkül. – Legfőbb ideje, hogy megházasodj, Monty. Leszállhatnál már a magas lóról. Én is hamarosan férjhez megyek, mihelyt találok valakit, aki megfelel. Lassan megöregszem!

– Tizennyolc éves vagy... – nevetett Monty.

– Na és – mondta Lalie – éppen ideje, hogy férjhez menjek.

– De nem azokhoz a torzonborz farmeros fickókhoz, akikkel mostanában lófrálsz. És italozol.

Lalie vállat vont, és témát váltott. – Most lefekszem. Nem értem, miért kell reggel olyan korán elindulni.

Monty legyűrte iménti ingerültségét. – Mert el akarunk jutni Montaukba. És aztán... majd meglátjuk. – Sam Wileyhez fordult: – Maga azt állította, hogy ez egy óceánjáró jacht.

Sam Wiley bólintott: – Ó, igen. Jártam vele felfelé és lefelé is a part mentén, voltam Keysben, Miamiban, Fort Lauderdale-ben, aztán vissza Palm Beachben. Igaz, hogy kétfőnyi legénységem volt, és persze Juan is velem tartott.

– Nekünk is lesz még egy emberünk – mondta Monty örömmel. – Holnap korán reggel csatlakozik hozzánk.

– Jóképű? – érdeklődött Lalie az ajtóból visszafordulva.

Monty újra fölvette a testvéri, vagy pontosabban atyáskodó modorát: – Te minden férfit jóképűnek találsz. De... – Elgondolkodott. – Igen, azt hiszem, rá nyugodtan mondhatjuk, hogy jóképű. Te mit gondolsz, Sue?

– Kicsoda? Stan? Igen, persze, nagyon is jóképű. Dr. Smith ásított, meg sem próbálta elleplezni.

– Azt hiszem, legjobb lesz, ha Wiley és én lefekszünk. Megengedi, Monty?

Monty máris felugrott, hogy vendéglátói kötelességét teljesítse.

– Természetesen, hát persze. Az én kabinomat kapják. Juan majd elkíséri önöket. De mit szólnának előbb egy kis pezsgőhöz? Egy kortyhoz lefekvés előtt?

– Én nem kérek – mondta Wiley, a bajusza végét csipdeste, és szomorúan nézett dr. Smithre.

Lalie a folyosón beszélgetett Juannal, és amint meghallotta a pezsgő szót,

tüstént visszajött. Dr. Smith gyorsan jó éjszakát kívánt Montynak és Sue-nak, kicsit meghajolt Celia felé, és Wileyt támogatva elindult Juan felé. Sue először érezte azt a pici, enyhe bizonytalanságot, ami jelezte, hogy a Felice egy jacht, és mint ilyen, enyhén imbolyog a klub melletti nyugodt vízen. Monty poharakat rakott ki, és egy üveg pezsgőt vett át Celiától, aki pontosan tudta, hol kell keresni. Ügyesen fölnyitotta, de a dugó akkorát szólt, mint egy pisztolylövés. Sissynek ez nem tetszett, élesen felugatott. Monty kitöltötte a pezsgőt, mely pontosan a megfelelő hőfokú volt, hideg és gyöngyöző. Sue hagyta, hogy másodszor is töltsön a poharába, miközben Monty és Lalie a kirándulásról beszélgetett a jacht előnyeiről, dr. Smith érkezéséről.

– Ő Wiley orvosa. Tulajdonképpen én küldtem őt dr. Smithhez. Már régen hallottam róla és fényes karrierjéről, azután amikor kórházban voltam, találkoztam vele. Megígérte, hogy eljön erre a kirándulásra, persze nem a saját pihenése érdekében – mondta Monty –, és nem is azért az új kórházépületért, amelyet a jelek szerint Wiley ígért neki. Egyszerűen barátságból. És természetesen a páciense miatt.

– És persze annak a pénze miatt – jegyezte meg Lalie, a poharat rúzsos ajkához emelve.

Celia csendesen visszahúzódott egy díványra, szó nélkül üldögélt, de Sue érezte, hogy semmi sem kerüli el a figyelmét.

Monty újra teletöltötte Sue poharát. Lalie Monty nyaralójáról kezdett fecsegni, miután Monty elmondta a kirándulás végleges útitervét. Lalie el volt ragadtatva. – Eleuthera! Ó, Monty, nagyszerű! Imádni fogjátok azt a helyet, Sue, Celia!

Celia önhitten mosolygott, legalábbis Sue úgy látta. Mintha már jól ismerné Eleutherát. Lalie tovább faggatta Montyt az ottani birtokáról. Monty elég kurtán válaszolgatott.

Sue viszont kezdte érezni a bőséges vacsora hatását, no meg a pezsgőét, melyből többet ivott, mint eddig bármikor. Volt annyi lelkiereje, hogy nem fogadta el a negyedik pohárral, hanem jó éjszakát kívánt Celiának – rendkívül udvariasan és kissé fagyosan –, azután Lalie-nek, aki vihogva nézett rá, és Monty felé emelte a poharát. Sue a kabinja felé tartott. Nekiütközött Juannak, aki a falnak támaszkodott, és a gondolataiba merült.

– Ó, bocsánat, señorita. – Juan visszanyerte az egyensúlyát, és – ami nagyon meglepte Sue-t – neki is segített a talpán maradni. Sue – vagy a jacht – valóban kicsit labilis volt. – Karoljon belém, Miss Gates – javasolta Juan –, itt van a korlát. Úgy látszik, most jön a dagály.

Mihelyt a kabinjába ért, és leült a megnyugtatóan rögzített székre, köszönetet mondott.

– Nincs miért – válaszolt Juan szórakozottan. Sue megragadta az egyik szék támláját.

– Juan, maga nem úgy beszél, mint egy... mint...

Juan sötét szeme csak úgy ragyogott. – Nem, nem Chicago. San Franciscóból jöttem át Floridába, Palm Beach-be. Mr. Wileyval. Négy éve vagyok nála.

– Maga spanyolnak látszik, vagy... vagy... – hebegte Sue.

Juan megvillantotta fehér fogsorát.

– Tudom. Bedobok néhány señort meg señoritát, gesztikulálok, és – ó, ami éppen eszembe jut. Úgy látom, az emberek szeretik az ilyesmit.

Sue nevetett, mulattatta a dolog.

– Egy kis színjáték?

– Pontosan. Hozhatok még valamit?

– Ó, nem. Az igazat megvallva, azt hiszem, egy kicsit sokat ittam.

– Ugyan, dehogy, Miss. Köszönöm. – Elment, aztán visszafordult. – *Vaya con Dios*[1]. Ezt érti?

---

1 *Isten önnel (spanyol)*

Sue úgy érezte, különös, amit Juan mondott, de nem próbálta megfejteni. Ehelyett előkotorta gyér spanyol tudását, és így szólt: – *Muchas gracias. Buenas Noches*[2] Juan – és becsukta az ajtót.

A szalonból idehallatszó beszélgetés moraja mintha nagyon távolról hangzott volna. Észrevette, hogy Juan kicsomagolt, kikészítette a hálóingét, a pongyoláját és a papucsát.

Jó érzés volt, hogy nem itta meg a negyedik pohár pezsgőt. Úgy érezte, komolyan el kell gondolkodnia Celia Hadleyről. Ha valaha hozzámegy Montyhoz, az a házasság csak az őszinteségen és egymás iránti tiszteleten alapulhat. Nem játszhatott szerepet az a tény, hogy Monty gazdag. Sue a lelke mélyén megértette a nagynénjét, aki az évek során megtanulta, milyen fontos a pénz. Addie valószínűleg a hamarosan bekövetkező öregségre gondolt, és kételkedett abban, hogy Sue képes lesz pénzt keresni.

Persze még semmi értelme ünnepet ülni, előre inni a medve bőrére. Monty sohasem beszélt kifejezetten házasságról, és lehet, hogy nem is fog.

De ha megtenné, Sue nem tűrné, hogy ez a Celia keresztezze az útját!

Miután ezt így – kicsit ködösen – elrendezte gondolatban, bebújt az ágyba.

A kabinja a jobb oldalon volt. Már az ágyban félrehúzta a függönyt maga mellett, és felvonta a kecses kis ablakredőnyt. A klub egy részét látta, még mindig állt néhány autó a parkolóban.

Egy magas, élénk mozgású alak, olyan, mint Monty, éppen akkor ment be a klubba. Sue behúzta a függönyt.

Már aludt, amikor kopogtattak az ajtaján. Monty lépett be, és sietősen becsukta maga mögött az ajtót.

– Ébren vagy? – kérdezte nagyon halkan.

– Igen. Legalábbis azt hiszem. Monty leült az ágy szélére.

– Nem oltottad el a lámpádat. Azt hittem, ébren vagy.

– Nem vagyok, nem igazán, Monty. Túl sok pezsgőt ittam.

– De azért elég józan vagy ahhoz, hogy megértsd, amit mondok?

Sue bólintott, és hátrasimította a haját. Monty fölébe hajolt.

– Sue! Szeretnék valamit mondani. Nem akartam, hogy Celia itt legyen. Nem én hívtam meg. Lalie-nek nem kellett volna idehoznia. Le fogom rázni.

Monty választ várt tőle, így hát megszólalt, és annyit mondott, eléggé ügyetlenül: – Ó!

– Te megértesz engem.

– Ó, igen. Illetve... – Udvariasnak és kedvesnek kell lennie. – Nagyon kedves társaság. A kirándulás is nagyon kellemesnek ígérkezik.

Monty elmosolyodott.

– Rendben van, aludj tovább! – Fölé hajolt, hevesen, de sietősen megcsókolta, lekattintotta az éjjeli lámpát, és kiment. Hallotta, amint az ajtó halkan becsukódott, és már aludt is tovább, miután eltökélte, hogy nem fog vetélkedni Celiával, és soha, de soha nem iszik többé ennyi pezsgőt. Nem akart második Addie-vé válni. Szigorúan rajta fogja tartani a szemét holnap és az egész kirándulás alatt. A kellemes kirándulás alatt – gondolta örömmel, és elaludt.

A kirándulás nem lett kellemes.

Először is éjszaka sűrű köd szállt le, a klubot, a Sound-öblöt és szinte mindent áthatolhatatlan, szürke lepelbe burkolt. A meteorológusoknak, akik tiszta, derült időt jósoltak, nyilván kellemetlen meglepetést okozott.

Meglehetősen éles vita támadt Stan Brooke és Monty között az indulással kapcsolatban, de Sue erről egyelőre semmit sem tudott. Amikor ocsúdni kezdett álmából, észrevette, hogy a hajó mozog, és hallotta a motorok távoli, állandó zúgását is, így hát elindultak.

Az esti pezsgőzés nem volt rá olyan rossz hatással, mint hitte. A feje teljesen tiszta volt, a szeme csillogott a toalettasztal fölötti tükörben. Tegnap nagyon fáradt volt, ez az igazság.

---

2 *Nagyon köszönöm. Jó éjszakát (spanyol)*

Hirtelen nyugtalan lett, mert eszébe jutott Addie. Talán jobb lett volna otthon hagyni. Nem, mégsem. Az illendőség úgy kívánta, hogy Addie elkísérje. És Monty tényleg nagyon szereti Addie-t.

Celia jelenléte beárnyékolhatta a kirándulást. De hiszen Monty azt mondta tegnap este, hogy el akarja távolítani Celiát a jachtról. Hát nem ezt mondta? Sue félig aludt ugyan, de ebben biztos volt.

Kicsit megdöbbent, amikor bement a frissen takarított, szép szalonba, és ott találta Celiát, aki egy képes újságot tartott a kezében, és kinézett az ablakon. (Nyíláson, helyesbített magában Sue.)

– Ó, te vagy az? – fordult felé Celia. – Tessék, ott a reggeli. – A tálalóasztal felé intett. Szalonna, sonka, kalács és kávé ínycsiklandó illata kavargott a levegőben. Két kis asztalra terítettek abrosszal, tányérokkal és ezüst evőeszközökkel.

– Juan egyebek mellett szakácsnak is kiváló. Jó étvágyat. Szóval... ígérem, nem csinálok jelenetet. De – Celia megemelte a hangját, és letette az újságot – ha azt hiszed, el tudod venni tőlem Montyt, hát alaposan tévedsz.

Sue-nak eszébe jutott Celia esküvője. Most a harmincas éveinek az elején járhat, mert annak már legalább tíz éve. Még látta magát a templomban, amint ott ült Addie mellett. Celia elképesztően csinos volt a fehér csipkeruhájában és a fátylában. A férjére azonban nem emlékezett. Valahol, valahogyan mintha eltűnt volna. Haláleset, vagy válás miatt, sehogyan sem jutott az eszébe. Celia nem azokhoz a körökhöz tartozott, ahol Sue élete zajlott. Ő akkoriban döbbent rá a Gates család vészes pénzügyi helyzetére, akkortájt határozta el, hogy elvégzi az ápolónőképzőt, mert gyakorlatias észjárásával rájött, hogy ápolónőkre mindig szükség lesz. Ápolónőkre és fogorvosokra.

– Nem hallasz engem? – kérdezte Celia kissé szemrehányóan.

– Mit? De igen. Igen...

– Nem akarsz mondani semmit? Sue elgondolkodott.

– Nem.

Celia pislogott. Sue szedett magának ételt, és leült az egyik kis asztalhoz. – Nem értelek.

– Mellesleg hol vagyunk?

– Kint a Sound-öbölben – felelte Celia egy idő múlva. – Láttam korán reggel egy nagyon jóképű fiatal férfit felszállni a hajóra. Ingben és farmerben volt, de Monty azt mondta, igazi tengerész.

Sue a kávéját itta.

– Igen, tényleg az – erősítette meg két korty kávé között.

– Ismered?

– Persze. De hiszen neked is ismerned kellene, Celia. Igaz, te sokáig távol voltál.

– Hogy hívják?

– Stan Brooke.

– Hol lakik? – Celia nagyon harapósnak látszott.

– Stratfordban. – Szerette volna, ha legalább higgadtan társalognak. Szerencsére betáncolt Sissy, a kiskutya, és Celia a hóna alá kapta.

– Jól van, jól van, mindjárt felviszlek a fedélzetre. Sue felnézett.

– Kiszállsz? – kérdezte.

– Kiszállni? Az öböl kellős közepén? Mi a csodáról beszélsz? Én végig maradok.

Kötve hiszem, gondolta Sue, de nagyon okosan nem mondta ki, a büféhez ment, és vett magának még egy kis sonkát és teasüteményt. Miközben a tányérját pakolta, és büszkén arra gondolt, hogy a jelek szerint nem rontotta el a gyomrát az elmúlt éjszaka – megjelent Monty egy szürke öltönyös, szemüveges, aktatáskás férfival. Monty mosolygott, és jó reggelt kívánva integetett Sue felé. A másik férfi fürkésző pillantást vetett rá villogó pápaszeme mögül. Aztán mindketten tovább mentek, mint kiderült, Monty ideiglenes kabinjába. Juan követte őket.

– Ki az az aktatáskás férfi? – kérdezte Celia.

– Halvány sejtelmem sincs.

– Ma reggel jött a hajóra Stan Brooke-kal.

– Monty biztosan ismeri.

– Nyilvánvaló. És Juan írógépet is hozott! Nahát... – Celia felkapott egy halvány rózsaszín esőkabátot a szék támlájáról, és Sissyvel együtt elkotródott. Sue kiitta a kávéját, eltűnődött egy percig Sissy sanyarú sorsán, aztán eszébe jutott Addie, akit nagyon másnaposnak képzelt.

A motorok halkan zúgtak, a jacht könnyedén imbolygott. Sue indult, hogy megnézze, mi van Addie-vel.

Juan pont előtte cammogott végig azon a helyen, ahol Sue megrögzött szárazföldi észjárása a hallt sejtette, pedig, mindkét oldalán korlát húzódott. Érezte, hogy erre valami hajós kifejezés illik. Átjáró? Folyosó? És lépcsők helyett hágcsók, ugyebár? Okosabban tette volna, ha megmarad a folyosónál és a lépcsőnél.

Juan valami szerszámosláda-félét cipelt. Egyenesen Sue kabinja felé tartott, vagyis, nem, nem az övéhez, a mellette lévőhöz. Halkan kopogott. Eközben hátrafordult, meglátta Sue-t, és így szólt: – Jó reggelt, Miss. Ízlett a reggeli?

– Jó reggelt. Igen, finom volt.

Csodálkozva vette észre, hogy valami furcsa, alig észrevehető, árnyalatnyi bosszúság hatja át Juan viselkedését. Minden látható ok nélkül. Felkapta nehéz csomagját, és magyarázkodni kezdett: – Oxigén. A doktor azt mondja, hogy Mr. Wileynek szüksége van rá. Tudja, a köd miatt nehezen lélegzik. – Hideg fény villant a szemében. – Mindig én viseltem Mr. Wiley gondját. Most a doktor...

– De hát jó orvos. Neves szívspecialista, és Mr. Wiley barátja.

Juan szeme mintha villogott volna a homályos hallban, de egyetértően bólintott... Túlságosan is egyetértően? Újra kopogtatott, ezúttal hangosabban, majd a bentről jövő hang hallatán kinyitotta az ajtót. Sue egy pillanatig látta Wileyt az egyik ágyon. Feje párnákkal felpolcolva, nagyon szürkének látszott, de a bajusza most is hetykén, piperkőc módon fölfelé perdült. Dr. Smith a másik ágy szélén ült, Wiley felé nyújtott valamit. – Most lassan lélegezzen! Ó, itt az oxigén. – Juan bebújt a kabinba az oxigéntartállyal, és egy kattanással becsukta az ajtót.

Nagyon okos, kedves és szép volt Montytól, hogy átengedte a saját kabinját Wileynek és a doktornak. Sue arra gondolt, hogy felkeresi Stant is, de előbb utánanéz Addie-nek.

Kopogtatott a kabinja ajtaján, mire Addie dallamosan kiáltotta: – Szabad! – Sue nem is lepődött meg igazán, hogy Addie-t tökéletes állapotban találja, bár eléggé kócosan. Egy reggelis tálca volt mellette a padlón, és ő is szerzett magának egy képes magazint.

– Minden rendben?

– Igen.

Sue megint csak elcsodálkozott; Addie igazán könnyen túltette magát mindenen – gondolta, mint tizenéves életkorában és ápolónői tevékenysége dolgos hétköznapjaiban.

Ha valaha Mrs. Montgomery lesz belőle, vége az ápolónőségnek. De ebben a pillanatban ez még a távoli jövőben lebegett.

Addie kedvesen közölte: azt tervezi, hogy ma a kabinjában marad, hiszen sűrű a köd, nem süt a nap, nem lehet semmit sem látni és alighanem csinálni sem.

Kiderült, hogy Addie-nek igaza volt, amikor azt mondta, hogy nem lehet csinálni semmit. Nem lehet a napon üldögélni a tágas hátsó fedélzeten, sem sétálgatni a szalon és a kabinok körül. Celia és Lalie egy soha véget nem érő kártyajátékba kezdett. A doktor nem jelentkezett. Wiley sem. Monty és az aktatáskás ember a kis kabinban maradt, ahonnan egy írógép sebes, szaggatott kopogása hallatszott. Juan vitt nekik valamit ebédre egy tálcán, szép, tiszta S. W. monogramos szalvétával letakarva. Aztán Juan ugyanazt vitte Addie-nek is. Stan a jelek szerint a kormánynál maradt. Juan még egy tálcát hozott a konyhából a szalonon át. Sue, aki tétlenül hallgatta a kártyák neszét és Celia meg Lalie suttogását, kitalálta, hogy ezt a tálcát Stan kapja. Nagyon fárasztó lehetett Stannek, vagy bárki másnak – gondolta Sue – a jachtot kormányozni.

Juan jó ideig nem tért vissza, és ekkor Sue eszébe jutott Mr. Wiley kijelentése, hogy Juan volt a segítségére, amikor kiment a jachttal a tengerre. Szóval a steward nagyon képzett.

Amikor Juan végre visszajött, egyszerű ebédet szolgált fel a három nőnek, de régimódi eleganciával. – Semmi ital? – kérdezte Lalie nyersen, a bár felé sandítva. – Nos, igen, Monty úgy véli, hogy ő jó tengerész. S ehhez némi szigor is kell.

Vagy pedig Addie-t akarja visszatartani az ivástól, ameddig csak lehet – gondolta Sue hálásan. Lalie megrakta a tányérját, aztán visszament a kártyaasztalhoz, és leült. – Vajon miről beszélhetnek Lawsonnal ilyen sokáig?

– Randolph Lawson? – kapta fel Celia a fejét. Lalie bólintott, és Celia szemébe nézett.

– Persze – mondta Monty jogtanácsosa. Ismered? Celia a büféhez ment, és salátát szedett magának.

– Nem. Sohasem láttam, de hallottam róla. Lalie fölkacagott.

– Nos, abban a kabinban vannak, melyet Monty használ. Csak beszélnek és beszélnek, de azt ne kérdezzétek, hogy miről.

– Csak nem próbáltál hallgatózni? – évődött Celia.

– De még mennyire hogy próbáltam – mosolygott Lalie. – De nem tudtam kivenni semmit, csak egy írógépet hallottam kopogni hébe-hóba. Az az érzésem – szedett magának még egy adag salátát –, Monty új végrendeletet készít. Nem tudok elképzelni semmi más okot, amiért Monty a hajóra hívta volna Lawsont szinte még hajnalban. A barátoddal együtt... – Sue-ra nézett. – Mit is mondtál, mi a neve?

– Stan Brooke-ra gondolsz?

– Úgy van. – Lalie elégedetten cuppantott, akár egy macska, mikor egeret forgat a szájában.

Csakhogy Celia nem volt egér.

– És miért kellene Montynak végrendeletet készítenie?

– Tekintettel a közelgő frigyre. – Lalie szinte dorombolt.

4. FEJEZET

– Ugyan már, Lalie! Miféle frigy? – Celia szeme meg se rebbent.

– Egyet találhatsz. – Lalie csúfondárosan Sue-ra kacsintott erősen felpödört szempillái alól.

– Montynak rengeteg fontos ügye lehet, amit meg kell beszélnie a jogtanácsosával – mondta higgadtan Celia.

Lalie remek formájában volt. Felállt.

– Én csak egyetlen ügyről tudok, amit Montynak el kell rendeznie. Unom már a kártyázást. Viszlát. Ja, a kabinban úgyis találkozunk.

Lalie lelépett, diadalmasan himbálva rendkívül vonzó csípőjét. Egy zellerdarabot rágcsált.

Celia töltött magának kávét, vágott az ezüsttálcán álló tortából, s – még mindig nagyon higgadtan – megszólalt.

– Juan biztosan annál a csodálatos guilfordi cukrásznál vette. Kérsz te is, Sue?

– Igen. Nem. Azaz mégis, kérek szépen. – Sue elvette a tortát, és felismerte a híres cukrász egyik különlegességét. Addie néhanapján küldött neki ilyen tortát a nővérképzőbe, és Sue megosztotta a társaival mindenki nagy megelégedésére.

Celia fogta a kávéját meg a tortáját, s letelepedett a folyosóval szemben, ahol Montynak és a jogásznak fel kell majd tűnnie. Sue talált magának néhány

hajózási magazint, megpróbálta tökéletesíteni ismereteit, de a ködkürtök szomorú bugása – mely nem csak a Felicéről, hanem más hajókról is hallatszott – folyton elterelte a figyelmét. Olykor nagy, fényes foltok bukkantak fel a szürkeségből. Sue tudta, hogy New Havent már elhagyták. Nyilván a Sound-öbölből is kifutottak, mert a jacht erősebben imbolygott, a bárban összekoccantak a poharak.

Apró fénypontok közeledtek – zöld, piros, fehér –, ezek között kellett Stannek elirányítani a hajót. A ködkürtök kakofóniája vette őket körül.

Celia megitta a kávéját, és eltűnt. A nap egyre komorabb lett, hamarosan bealkonyodott. Hát ez semmi esetre sem az a fényes kirándulás, amire számítottak.

Sue egyedül volt a szalonban, amikor Sissy felbukkant, odaoldalgott az egyik kabinhoz, és esdeklőn vonított. Celia kinyitotta az ajtót, mondott valamit a kutyának, és keményen bevágta az ajtót. Sissy, az elkényeztetett öleb erre újra az ajtónak esett, és veszettül kaparni kezdte. Ekkor Sue felállt.

– Add kölcsön az esőkabátodat – kiáltotta az ajtón át Celiának. – Majd én felviszem Sissyt.

– Jó, rendben van, tessék. – Celia kinyitotta az ajtót, szép haja ezúttal kicsit kócos volt, és kifelé nyújtotta a rózsaszínű esőkabátot: – Juan odakészített neki egy homokos ládát.

– Homokos ládát? De hiszen ez nem macska!

– Pudli. Nagyon tanulékony. De vigyázz rá, Juan kényes a padlóra. Tessék, tedd csak rá a pórázt is!

Sissy berzenkedett, de Sue végül csak rácsatolta a bőrszíjat. A vállára dobta a rózsaszín esőkabátot, melynek különleges, kellemes illata volt. Orgona? Liliom? Valami különleges parfüm.

Sissy boldog volt, hogy kimehet a tágas hátsó fedélzetre. Itt a tervek szerint a kirándulók heverésztek volna nyugágyakban a kora nyári napsütést élvezve. Egy kis mókázás után Sissy rángatni kezdte a pórázát, megjelent ugyanis Celia egy férfi esőkabáttal a vállán. – Majd én elintézem most már. Köszönöm.

– Azt hittem, hogy a kutyák komoly problémát okoznak egy hajókiránduláson – jegyezte meg Sue.

– Sissy nem. Beidomítottam, egészen könnyen ment. De még csak rövid kirándulásokra mentünk. – Celia Sue szemébe nézett. – Monty pontosan tudja, hogy a kutyák ritkán lesznek tengeribetegek.

A tengeribetegség csak ürügy – gondolta Sue. Amit Monty valóban kifogásolt, az Celia váratlan megjelenése volt. Sue ezt nem mondta ki hangosan, semmi értelme a civakodásnak. Különben is Celia már elment Sissyvel.

Sue-nak eszébe jutott a jó öreg Toughy, aki Addie házát őrizte buzgón, azt a kedves otthont, mely annyira különbözött a dombtetőn álló nagy épülettől, ahol Addie oly sok éven át lakott, és ahol Sue is a gyermekkorát töltötte.

Sue előbbre merészkedett az oldalfedélzeten, és egy beüvegezett kormányosfülkére lett figyelmes. Ott állt Stan egy térkép fölé hajolva, keze a kormánykeréken. Nyilván ez a parancsnoki híd. Lalie ott ácsorgott Stan mellett, de Stan csak a kormányra ügyelt. Amikor Sue odaért, hallotta, amint felkiált: – Tűnne már el a nyomomból az az átkozott teherhajó!

Akármiféle volt az átkozott teherhajó, nem válaszolt, csupán rekedt kürtszó hangzott az egyre sűrűbb sötétségből. Lalie vihogott.

– Azt hiszem, van itt valahol egy mikrofon. Persze, lehet, hogy nem működik.

– Ne bosszantson! – Stan az asztalhoz rögzített térkép fölé hajolt, s a sápadt fényben gondosan bejelölt rajta egy különleges bóját. – Valószínű, nem jutunk el Montaukba – mondta felegyenesedve –, legalább húsz óráig tartana ezzel a sebességgel. – Előrehajolt, és feszülten figyelt. – Nem lett volna szabad elindulni ma reggel – morogta. – De Monty ragaszkodott hozzá. Igazán ritka az ilyen sűrű és hosszan tartó köd. Még sohasem tapasztaltam ilyet, hogy legalább itt-ott fel ne szállna.

Sem Sue, sem Lalie nem válaszolt. Stan nyilvánvalóan nem is vette még észre,

hogy Sue is a közelében van, egyébként Lalie-vel sem törődött; Kizárólag a kormányzással törődött. Kicsi piros vagy zöld fények bukkantak föl, mintegy figyelmeztetésül, mindkét oldalon. Pirosak balra, zöldek jobbra. Ezeket a jelzéseket Sue ismerte: – Félre! Veszély! – Amikor fehér fény jelent meg, az annyit jelentett, hogy egyenesen előre. Sue figyelte Stant. Lalie elunta magát, és távozott.

Idővel, legalábbis Sue úgy érezte, a köd még sűrűbb lett. Stan megtörölte a homlokát, hátralökte a sapkáját, ellenőrizte a helyzetüket a térképen az iránytűvel (Sue úgy látta), és nagyot sóhajtott. Hirtelen észrevette Sue-t: – Nem tudtam, hogy itt vagy.

– Sose hittem, hogy a hajózás ilyen veszélyes. Stan, sikerülni fog?

– Hát persze. Csak nagyon kell figyelni. Sajnos, a jelzéseket is alig látom. De te nem félsz, ugye?

– Hát... Azt hiszem, egy kicsit.

– Ne félj! Most nem olyan nagy a forgalom. A legtöbb kirándulóhajónak van annyi esze, hogy ilyenkor veszteg marad. Az a baj, hogy nemigen tudok Montaukba eljutni ebben az időben.

– Montaukba?

– Hogy partra tegyem azt a jogászt, akit Monty hívott a hajóra.

Valami különöset észlelhetett, mert sebesen a térkép fölé hajolt, figyelt, hallgatózott, és gondosan megjelölt még egy pontot.

Halk porceláncsörrenés hallatszott, amikor Juan megjelent. – A señor kapitány utasított, hogy hozzam ezt ide – fordult Stanhez. – Azt is mondta, hogy most nem tud a kormányhoz jönni. El van foglalva a jogtanácsossal. Még dolgoznak, de hamarosan végeznek.

– Jó, rendben van. – Stan nem nézett hátra, szemét összehúzva fürkészte a sötétséget. – Rendben van, de mondja meg a señor kapitánynak, hogy kezdek fáradni. – Felkattintott egy kis lámpát, amely rejtélyes módon halványpiros fényt vetett a térképre és az iránytűre. Lekapcsolta az erősebb lámpákat.

– Mire jó ez a piros fény? – kérdezte Sue.

– Éjszakai vakság ellen. Az erős fény ugyanis elhomályosítja az ember látását. Így egy kicsit jobb – mondta kissé ingerülten –, valamivel jobban látni. Ha látás ez egyáltalán – tette hozzá komoran. – Az igazat megvallva, ehhez hasonló köddel nem találkoztam még a Sound-öbölben. Azt hittem, hogy még délelőtt kitisztul majd. Különben rá nem bírt volna Monty, hogy kifussunk.

– Közölni fogom Mr. Montgomeryvel. Azaz a señor kapitánnyal. – Juan eltűnt.

– Segíthetek? – kérdezte Sue.

– Nem – felelte kurtán Stan. – Vagyis igen. Önts nekem egy csésze teát, légy szíves.

Sue kitöltötte a teát, ráfújt, s kortyintott belőle, mielőtt Stan szájához tartotta volna. A férfi is ivott, nagyokat nyelt, biccentett, majd ismét az asztal fölé hajolt. Kis idő múlva megrázta a fejét. – Nem lesz sok örömetek. A jogásznak pláne nem. Tudom, Juan is fel akarja tölteni az élelmiszerkészletét Montaukban. Monty nem mérte fel, mennyi ideig tart ez az út – különösen öt csomó körüli sebességgel. A konyha tele van ugyan fagyasztott ételekkel, a tojás és a tej okoz csak nehézséget. Bár azt hiszem, láttam egy kevés tejport... Hé! Mit gondolsz, mit csinálsz? Nem látsz a szemedtől? – kiáltotta mérgesen valaminek, ami nyilvánvalóan egy fényszóró lehetett a ködös fényudvarban, előttük jobbra. Stan rácsapott egy gombra a kormánykerék mellett. Abban a pillanatban egy ködkürt bőgött fel a jachton. A fényszóró elkanyarodott. Stan szórakozottan megevett két szendvicset, magába öntött még egy csésze teát, aztán Sue fogta a tálcát, és a szalon felé indult.

A legtöbb kabinablak világos volt, ami segítséget jelentett, mert a hajó egyre inkább imbolygott. A kiszűrődő fény láthatóvá tett két férfialakot a korlát mellett. Egyikük sem hallotta meg a gumitalpú papucsot viselő Sue lépteit. A hangjuk nagyon furcsán csengett, mintha nem is az ő testükből, hanem a sötétségből és a

ködből érkezne. – ...muszáj. Nem nagy ügy neked... – így az egyik.

A másik pedig: – Ó, most már felesleges izgulni. Majd meglátjuk, hogy...

Sue felismerte dr. Smith hangját, ebben a pillanatban a hajó egy kicsit taszított rajta, és az edények megcsörrentek a tálcán. Mindkét férfi megfordult, mind a ketten ijedtnek látszottak.

Sue megszólalt, de elég nevetségesnek érezte a szavait: – Nyilván az óceán hintáztat így minket.

Juan bólintott. Dr. Smith bűntudatosan kidobta égő cigarettáját a korlát fölött, és a friss levegőről mondott valamit.

A doktor, bár pácienseit eltiltotta a dohányzástól, gyarló módon nem tudott leszokni róla. Ha kikerült a reflektorfényből, rögtön előkapta a cigarettatárcát, és egy csicsás kis öngyújtót, melyet egy hálás páciens – aki rájött eme gyengeségére – ajándékozott neki.

Sue tovább ment, levitte a tálcát a szalonon át a konyhába. Elismeréssel szemlélte a tűzhely, a hűtőszekrény, konyhaszekrény szakszerűen elrendezett együttesét. Minden ragyogott a tisztaságtól, bár a tűzhely és a hűtőszekrény kicsit régimódi volt.

– Az embernek meg kell tanulnia vásárolni – mondta egyszer Monty jókedvűen. – Attól a pillanattól, hogy elhagyjuk a kikötőt, teljesen a saját energiaforrásunkra vagyunk utalva. Az akkumulátorokat kis Diesel-generátorok táplálják. Azok leállnak, ha mi megállunk. Így tehát ha leállunk, el kell távolítanunk minden romlandó élelmiszert. Rohadt dolog, de különben valóságos hulladéktelep lenne itt. A konzervek a legjobbak, az biztos. Juan kihord mindent, ami csak megmarad, direkt erre a célra használt kosarakban.

Tényleg függő viszonyban vannak a villanytól – gondolta szórakozottan Sue. Visszament a szalonba, de ott nem volt senki, így saját kabinjába vonult, és megpróbált olvasni, de csak feküdt, és hallgatta a távoli ködkürtök egyre halkuló hangját, a jacht ködkürtjét és a motorok bensőséges, megnyugtató zúgását.

Hát bizony, ez a nap nem azt hozta, amit várt. Lehet, hogy Monty tényleg új végrendeletet készít, de bizonyára sok mást is meg kell beszélnie a jogtanácsosával. Így érkezett el a koktél és a vacsora ideje. Időnként egy-egy csengetést hallott, de Sue még nem tanulta meg a hajócsengők jelentését. Egyszerre élénk zaj támadt. Ajtók csapódtak. Sue az órájára nézett, majd lezuhanyozott a kabin pici, szépen berendezett fürdőszobájában. Bokáig érő, hosszú fehér selyemruhát vett fel piros övvel. Megfésülködött, kifestette a száját, és nagyon elégedetten nézegette magát a kicsi, de nagyon jó tükörben. Magabiztosan lépett a szalonba. Lalie megint az átlátszó blúzban volt, de ezúttal hozzá illő kombinéval, hosszú, zöld átlátszó szoknyát és aranyszínű szandált viselt. Addie fölöttébb gyanús volt, a bár mellett üldögélt egy fotelban, és úgy festett, mint a boldog elégedettség szép, fehér-rózsaszín szobra. Fürtjei is megfésülve, a rózsaszín ruhájának cipzárja is rendesen felhúzva.

Wiley nem volt ott, a doktor sem, Monty sem. Kisvártatva Stan állított be. Kicsit fáradtnak látszott, de biztosan átöltözött (tiszta trikó, tiszta farmer, sőt dzseki is volt rajta). Azt mondta, hogy Monty átvette tőle a kormányt. Bemutatta a jogtanácsost, aki a nyomában jött: egy sovány negyvenes, határozott arcú, túlzott gonddal öltözött férfit, aki miután leült Addie mellé, rosszallóan megkérdezte: – Mikor érünk már Montaukba? Mindenképpen vonatra kell szállnom holnap reggel. Gurney's Inn fogadójában biztosan kapok szállást éjszakára. Régi törzsvendégük vagyok. Stan a homlokát ráncolta.

– Mr. Lawson, sajnos valószínűleg nem jutunk el Montaukba. Elég hosszú út lenne még jó időben is. Most viszont csak vánszorgunk legfeljebb ötcsomós sebességgel... – Stan teleszedett magának egy tányért.

– De hát semmit sem tehetnek? Miért nem csinálnak valamit? – kérdezte a jogász ingerlékenyen. – Csak itt ülnek?

Stan elnevette magát.

– Nem egészen, hiszen haladunk. Csak nagyon lassan. De... de...

– Majd meglátjuk Stan sietve befalta a vacsoráját. A jogtanácsos szitkozódott.

Senki sem figyelt rá, kivéve Addie-t, aki a kezében lévő pohár fölött boldogan rámosolygott, és így dúdolt – Hajóra szállunk, s irány a tenger...

– Ó, Addie, drágám! – szólt Sue, mire Addie magához tért.

– Bocsánat, egy időre le kell lépnem. Megígértem Montynak, hogy leváltom – mondta Stan, s ezzel eltűnt.

A jogtanácsos levette a szemüvegét, megtisztította egy hófehér zsebkendővel, és tárgyilagos, filozofikus hangon így szólt:

– Azt hiszem, Monty pizsamája jó lesz nekem. De hol fogok aludni?

– Mindjárt berendezünk egy kabint, uram – nyugtatta meg Juan.

Addie üres poharát Juan felé tartotta, aki Sue-ra villantotta a szemét, melyből tiltást vélt kiolvasni, és úgy tett, mintha nem venné észre Addie mozdulatát. Ezután Lalie felé nyújtotta a poharat, de Lalie sem volt hajlandó felnézni az ínycsiklandó rákokat tartalmazó tányérról. Celia azonban elvette a poharat, és bőségesen teletöltötte, anélkül hogy akárcsak ránézett volna Sue-ra. Így aztán vacsora után Sue kénytelen volt lefektetni Addie-t. De szinte egyszerre – úgy tűnt – mindenki eltűnt.

Álmos köd telepedett a jachtra is és utasaira is. A hajó tovább haladt, de nagyon óvatosan és lassan, akárcsak egész nap. A motorok halk bugása megnyugtatta és hipnotizálta az embereket. Sue nyitva hagyta a kabinja ajtaját.

Tulajdonképpen nem várta, hogy Monty bejön hozzá beszélgetni, de azért leült a rögzített kanapéra, és egy pulóverrel betakarta a lábát. Most már alig hallotta a motorok zúgását, de messze kint járhattak már a tengeren, mert néha egy-egy nagyobb hullám felkapta a hajót, mintha – gondolta félálomban – azt mondaná: – Nézd csak, mit tehetnék veled, ha akarnám.

Nem éppen megnyugtató gondolat.

Kisvártatva felállt, odament az ajtóhoz, és becsukta, de aztán megint csak a díványhoz tért vissza. Biztos volt benne, hogy Monty Stannel együtt a kormányosfülkében tartózkodik, talán Juan is. A hajó imbolygása csillapodni kezdett.

Sue már elaludt, amikor sikoltást, ordítást hallott: – Valaki a tengerbe zuhant!

5. FEJEZET

A két legszörnyűbb kiáltás, ami tengeri hajón hallható, minden bizonnyal a „valaki a tengerbe zuhant” és a „tűz”.

– Valaki a tengerbe zuhant! – kiáltotta ismét egy férfihang. – Segítség! Segítség! Valaki a tengerbe zuhant!

Mihelyt a kiáltást meghallotta, Sue azonnal magára rántotta a pulóverét, és futott kifelé. Az egész jacht fölriadt, fények gyúltak mindenfelé, futólépések zaja, egyre hangosabb beszéd hallatszott. Ahogy Sue a folyosóra ért, egy pillanatig Wileyt látta, aki párnákra támaszkodva ült, és az ajtónyílásra bámult.

– Mi az? – kérdezte. – Ki esett bele?

– Nem tudom. Mindjárt utánanézek. Maradjon csak itt! Ne mozduljon! – Most az ápolónő beszélt belőle. Futott tovább. Halottsápadt társaság állt a fedélzeti korlátnál. Celia megragadta Sue karját. Lalie kihajolt a korláton: – Erre, erre, Stan! Itt vagyunk!

A jacht még mozgott, de a sebessége gyorsan csökkent. De akármennyire lelassult is, jóval előbb járt már a vízből hallatszó csobogásnál és a homályosan elősejlő életmentő öveknél. A vízben úszó férfiak nyomán fölcsapódó víz fehérsége egyre közeledett a sötétségből. A mentőövek fehér körvonalai élesedtek. A nagy csapkodásból fehér arcok bukkantak elő a ködös fekete vízben.

Azután Juan és Lalie hirtelen fölhúzták Montyt valami hágcsófélén, és

lefektették a fedélzetre. Juan hasra fordította, és módszeresen emelgette a vállát. Lalie kihajolt a korláton.

– Jól van, itt vagyok... itt a hágcsó... most fogja meg erősen!

Sue átfurakodott Juan és Celia között, hogy segítsen Lalie- nek. Együtt húzták ki dr. Smitht, Stan maga húzódzkodott föl és mászott át a korláton, majd hanyatt feküdt a fedélzeten. Juan még mindig Monty fölélesztésén ügyködött.

– Várj, Stan! Mindjárt hozok valamit – kiáltotta Lalie, és végigfutott az oldalfedélzeten fényes, zöld kaftánjában.

Celia letérdelt Monty mellé, aki nagy erőfeszítéssel ismét a hátára feküdt, kinyitotta a szemét, megrázta a fejét. – Az isten szerelmére, Juan, hagyd abba a dögönyözést! – szólt rekedten, vizet köhögött föl.

Dr. Smith hanyatt feküdt, egész testében zihált.

– Kimentették? – kérdezte erőtlen hangon.

Stan, akinek fekete hajából és fehér ingéből ömlött a víz, lihegve válaszolt:

– Persze!

A doktor feltápászkodott. Sue érezte, hogy segítenie kellene, de nem jutott eszébe más, mint hogy törülközőket hozzon és... igen, brandyt, vagy.

Lalie meghozta a brandyt. Sue átvette a parancsnokságot. Fogta az üveget, hátranyomta Monty fejét, és brandyt öntött a szájába. Monty nagyot nyelt és köpködött. Sue most dr. Smithhez fordult:

– Tessék, doktor, fogja!

A doktor engedelmeskedett, amitől valószínűleg maga is meglepődött.

– Nekem is! – szólt nevetve Stan.

Ekkor izgatott, de óvatos mozgolódás támadt. Juan elviharzott a parancsnoki híd irányába. Tulajdonképpen senki sem irányította őket, de mindannyian együtt vonultak végig az oldalfedélzeten, és most a szalonban kötöttek ki, ahol tántorogva megjelent Addie, hóna alatt pokrócokat szorongatva: – Gyorsan burkolózzatok bele ezekbe! Azután vegyetek forró zuhanyt! Ki esett a tengerbe?

– Én! – kiáltotta Monty.

Addie szó nélkül körülcsavarta Monty testét egy halvány rózsaszín pléddel.

– Belelöktek! – mondta kábán Monty.

Mintha senki sem hallotta volna. Mr. Lawson lépett be csendesen a szalonba, meglepődve nézett körül, a pizsamája zsebében a szemüvege után kotorászott. Monty kiabálni kezdett:

– Mondom, hogy belelöktek! Az istenfáját, ki lehetett? Mr. Lawson a szemüvegét tisztogatta, és az orrára illesztette.

– Ugyan már, Monty! – csitította.

– Ne beszéljen nekem! Valaki belelökött a vízbe! A korlát fölött. És valaki... – A kezével a fejéhez kapott, ahol tényleg volt egy seb, és vér csurgott végig az arcán.

– Először valaki fejbe vágott. Leütött engem. Azután már csak arra emlékszem, hogy benne voltam a vízben. Megpróbáltam úszni, de szédültem, és nagyon bizonytalanul mozogtam... Na, szóval, ki lökött bele?

Senki sem reagált erre a vadul kiáltott kérdésre. Celia brandyt töltött, és odavitte neki. Stan valahonnét szerzett egy törülközőt, és a fejét meg az arcát törölgette. A doktorban feltámadt a hivatástudat, és bizonytalan léptekkel odament Montyhoz, hogy megnézze a fejét.

– Hm – mondta. Sűrű, ősz haja vizes fürtökben tapadt a fejére. Rendszerint pirospozsgás arca most sápadt volt.

Monty dühödten bámult maga elé.

– Ki lökött bele?

– Ejnye, Monty – szólt rá a doktor –, ha udvarias lenne, inkább azt kérdezné, hogy ki húzta ki.

– Ó, azt tudom. Ön és... gondolom, Stan. És Juan. Teljesen el voltam kábulva. De magamhoz tértem, amikor azt kiáltotta, hogy valaki a tengerbe zuhant, és amikor elkapott. – Megrázta a fejét, mintha a vizet akarná lerázni... és a vért. – Hozzon rendbe, legyen szíves. Van itt valami seb...

A doktor körülpillantott, és úgy szólt oda Sue-nak, mint bármelyik ápolónőjének: – A táskám a nagy kabinban van. Hozza ide, kérem! No, akkor, Monty... – Fölé hajolt, de meg kellett kapaszkodnia az asztalban, hogy visszanyerje az egyensúlyát. – Kénytelen vagyok egy-két öltéssel összekapcsolni. Ígérem, hogy nem fog fájni. Monty még mindig dühös volt.

– Mit bánom én, ha fáj is! Azt szeretném tudni, ki tette?

Dühös kiáltása végigsüvített a hajón, amikor Sue végigsietett a folyosón az övé melletti nagy kabinba. Wiley fölült az ágyában, az ajkai teljesen elkékültek, piperkőc bajsza lekonyult. – Mi az? Mi történt?

– Most már minden rendben – hadarta Sue. – Baleset történt.

Wiley hátradőlt.

– Hallottam a kiáltást, hogy ember zuhant a vízbe. Ki? – kérdezte szigorúan.

– Most már minden rendben. Kimentették. Nem tudom, hogyan történt. Mindenki a szalonban van. A doktor elküldött a táskájáért.

– Miért? Ki sebesült meg?

– Monty. – Sue meglátta a fekete táskát, és felkapta. – De mondtam már önnek...

– Miért kéri a doktor a táskáját?

– Montynak van egy seb a fején. A doktor össze fogja varrni. Kérem, Mr. Wiley.

– Jókora seb lehet, ha be kell varrni. Jól van, fusson csak! De várjon... adja ide onnan az egyik tablettát, mielőtt elmegy. És vizet is, ott a pohár.

Sue kirázott egy tablettát egy kis üvegcséből, fogta a pohár vizet, és odanyújtotta Mr. Wiley-nek, aki a tablettát a szájába vette, kortyintott a pohárból, és kijelentette:

– Én jól vagyok. Úgy látszik, átkozott szerencsénk volt, hogy csak vánszorogtunk. – Felkapta a fejét, hallgatózott és hozzátette: – A motorokat hátramenetbe állították, azután kikapcsolták őket. Most megint járnak. Jól van. De remélem, Montynak jók a lámpái. Azt hiszem, senki sem tudja pontosan, hol vagyunk.

– Stan tudja, úgy gondolom. Hisz ő valódi tengerész. Ő volt a kormánynál. Illetve, neki kellett ott lennie... Beugrott a vízbe, és segített Montyt kimenteni. Ugyanígy tett dr. Smith is.

Wileynek a szája megrándult:

– Nagyon nehéz mentés lehetett. Majd ha pontosan megtudja, hogy mi történt, jöjjön vissza, és mondja el nekem.

– Igen, igen, rendben van. – Sue sietett vissza a szalonba, ahol a dolgok még jobban összezavarodtak, ahelyett hogy kitisztultak volna.

Mindenki egyszerre beszélt. Celia meghallotta a kiáltást, pedig már aludt. Lalie sikoltott és kirohant. Celia követte. Stan a kormánynál volt, hallotta a segélykiáltást, hátramenetbe állította a motorokat, kikötötte a kormánykereket, aztán kikapcsolta a motorokat, és futott segíteni. A doktor kiment a fedélzetre, hogy egy kis friss levegőt szívjon (Sue szerint, hogy titokban elszívjon egy cigarettát), hallotta Monty segélykiáltását, odarohant a korláthoz, és látta, hogy Monty ott csapkod a vízben.

– Legalábbis – mondta a doktor a megkönnyebbült, de nagyon zűrzavaros csevegés közepette – egy sápadt arcot láttam... így elkiáltottam magam, hogy „Valaki a tengerbe zuhant!", és beugrottam a vízbe.

Stan kihasználta a pillanatnyi csendet, és az asztalra csapott.

– Monty Juan függőágyában aludt. A kormánynál hagyott engem, de azt mondta, nem akarja, hogy egyedül küszködjek ezen a ködös éjszakán. És különben is Mr. Lawson elfoglalta a kabinját. Ezért azt mondta Juannak, hogy szerelje fel a függőágyat.

Monty kortyolt a brandyből.

– Én mélyen aludtam, amikor kaptam azt a... – mondta, és megrázta a fejét.

– Ide figyeljen, Monty – figyelmeztette a doktor –, ha nem marad nyugton, fájni fog!

Monty csendben maradt. A doktor gyorsan dolgozott. Addie nézte, és szelíden megszólalt:

– Nahát, pont olyan, mintha varrna.

Dr. Smith éles, de derűs pillantást vetett rá.

– Azt teszem – helyeselt. – Na, már csak egy-két perc, Monty.

– Valaki leütött – háborgott makacsul Monty.

Stan letette az immár csuromvíz törülközőt, és ekkor kiderült, hogy nem is törülköző, hanem egy szép monogrammal ellátott kis asztalterítő.

– Nem hallottál semmit, Stan? – kérdezte Monty. Stan a fejét rázta.

– Semmit. Tudtam, hogy ott vagy a függőágyon, de se nem láttam, se nem hallottam egyáltalán semmit. Azt hallottam, amikor a doktor kiáltott, hogy valaki a tengerbe zuhant.

– Valaki leütött – dörmögte ismét Monty.

– Ugyan, fogd már be a szád! – kiáltott rá Lalie. – Valószínűleg egyszerűen legurultál arról a függőágyról.

A doktor intett Sue-nak, aki tudta, hogy a doktor a sebet akarja fertőtleníteni és bekötözni. Belenyúlt a nyitott táskába. Monty felnyögött az alkohol érintésére.

– Monty, nem gondolja, hogy a húgának igaza lehet? – kérdezte a doktor. – Egyszerűen kiesett a függőágyból, és beverte a fejét a korlátba…

– Nem! Tudom, hogy nem így volt! – tiltakozott Monty.

– És azután valószínűleg átfordult a korláton. Arra gondolok, hogy annyira elkábult, hogy beleesett a vízbe. Elég nagy ám a sebe, tudja-e?

– Dehogy estem bele! – Monty összébb húzta magán a rózsaszín plédet.

A doktor átvette a parancsnokságot.

– Jól van, az izgalomnak vége. Mindenki menjen vissza az ágyába! Maga – Stanre nézett – zuhanyozzon le forró vízzel, és vegyen fel száraz ruhát! Azt hiszem, ön lesz a felelős a haj óért ma éj szaka. Ha ön és Juan már nem bírják, Lawsonnal felváltjuk önöket, ha megmondják, mit kell csinálni.

A jogász mogorván nézett, de bólintott.

– Átkozott szerencsénk volt, hogy csak vánszorgunk – mondta Stan elgondolkozva. – Nehéz lett volna megfordulni és megkeresni valakit ebben a ködben. Attól féltem, hogy túl sokat megyek hátrafelé. Attól is tartottam, hogy rámegyünk arra, aki a tengerbe zuhant. Minden rendben, doktor. – Vizes farmerja úgy tapadt rá, mint valami sötétkék bőr.

– Hozok magának forró kávét, Stan – ajánlotta Lalie. Addie természetesen a bár közelében horgonyzott le, és bőségesen kiszolgálta magát. Jól van, hadd tegye – gondolta Sue.

– Ez mindenkinek megrendítő élmény volt – mondta a doktornak.

– Nekem is – bólintott az. – Látta Wileyt?

– Igen, uram. Adtam neki egy tablettát. Ő kért rá…

– Helyes. Most megyek, és magam is száraz ruhába bújok.

– Nos, köszönöm, hogy kimentettek – szólt Monty.

– Hát segítettem. De az biztos, hogy… – A doktor megint kinyitotta a táskáját. – Mindannyiunkat megrázott egy kicsit ez a dolog. Jó lenne, ha bevennének egyet ebből… mindnyájan. – Előhúzott egy üvegcsét, megnézte a címkét, kirázott néhány kis kapszulát, és követte a hármasszabályt, melyet Sue is tanult: nézd meg a címkét, mielőtt kiadod a gyógyszert, zárd be az edényét, nézd meg a címkét újra és amikor visszahelyezed az edényt a polcra, nézd meg harmadszor is a címkét… bizonyosodj meg teljesen! A doktor utasításait egy hatalmas tüsszentés igazolta. – Jól van. Nos, akkor…

Először Addie vett ki egy tablettát a kezéből, de a doktor gyors pillantást vetett a kezében tartott pohárra, és rászólt: – Majd csak később – és továbbment Celiához. Mindenki bevette a gyógyszert, kivéve Addie-t és Stant.

– A kormánynál kell maradnom – tiltakozott Stan. – Juan és én fogjuk irányítani a hajót ma éjjel. Nem lesz szükségem önre, doktor. Sem önre, Mr. Lawson. Köszönöm.

– Rendben van. Hívjon, ha mégis szükség lenne ránk. – A doktor bekattintotta

a táskája zárját. – Monty, vegyen egy forró zuhanyt. De egyelőre ne engedjen vizet a fejére! Aztán gyorsan feküdjön ágyba! Én pedig... – Újra tüsszentett, intett a kezével, és döngő léptekkel végigment a folyosón, miközben a víz csak úgy csurgott a ruhájából.

– Esküszöm, nem baleset volt! – ismételgette makacsul Monty.

Celia odament hozzá, és a vállára tette a kezét. – Akármi volt, jobban tennéd, ha követnéd az orvos utasítását. Ugye, nem akarod, hogy baj legyen ebből a sebből? Vagy tüdőgyulladást akarsz kapni?

Monty engedett. – Gondolod, hogy meg tudjátok oldani? – kérdezte Stantől.

– Persze. Juan és én megoldjuk.

– Rendben van. – Monty feltápászkodott, és a rózsaszínű plédet vonszolva a doktor után indult.

Lalie szólalt meg szinte csalódottan.

– Azt hittem, lesz egy kis tűzijáték. El tudjátok képzelni, hogy valaki valóban leütötte? És azután a vízbe lökte? Én nem hiszem.

– Természetesen nem hiszi – jegyezte meg tudálékosan a jogász. – Egyikünk sem hiszi, mert nem valószerű. Most pedig azt javaslom, hogy mindannyian feküdjünk vissza. – Biccentett mindnyájuknak, majd higgadtan távozott.

Addie elcsent egy üveg italt a bárból, és eldugta a kacéran fodrozódó rózsaszín pongyolájának számos redője közé, de Sue meglátta, és utánament a kabinjába, ahol elvette tőle. Addie ezúttal alig tiltakozott. Valószínűleg azért – gondolta Sue bosszankodva –, mert gyorsan lehajtott néhány pohárral a szalonban uralkodó zűrzavar közepette.

Aztán Sue átment a saját kabinjába. Wiley kabinjának az ajtaja most be volt zárva, de Sue mintha a zuhanyt hallotta volna, amint teljes üzemmel működött.

Egy ideig gondolataiba merült, aztán kibújt a ráncos, vízfoltos, fehér selyemruhájából, és felvette az újonnan vásárolt farmerét, egy trikót és egy vastag pulóvert. Aztán végigkémlelte az átjárót, hallgatózott, s mivel nem hallott semmit és senkit, csendesen kiosont a keskeny oldalfedélzetre. Homályos piros fény pislákolt az őt körülvevő nagy ködben, a parancsnoki hídról jött. Balról valami himbálózott, és elég kísértetiesen Sue-hoz ütődött. Sue visszahőkölt, aztán rájött, hogy ez nem más, mint Juan függőágya. Az a furcsa érzése támadt, hogy le kell dörzsölni magáról a nedves érintést. Felséges lehet benne pihenni és aludni meleg időben, de nem ebben a hideg, nyirkos ködben. A korlátba kapaszkodott, elkerülve a vízleeresztőket, és sötéten nézett a mélybe, a fekete vízre, ahová Monty zuhant. A mentőövek fehér karikái most ott sorakoztak a helyükön.

6. FEJEZET

Nagyon vigyázva lépkedett tovább, mert érezte, hogy gumitalpú papucsa ellenére csúszik a lába, aztán a parancsnoki hídnál megállt.

Stan most is a térképei fölé hajolt, az arca rózsásnak látszott a kis piros lámpától. Hatalmas iránytű fénylett tompán egy állványon. Az üvegablakok olyan sötétek voltak, mintha feketére lennének festve. Stan meghallotta a lépteket, és felnézett.

– Ó, te vagy az? Már ágyban kellene lenned. – Megdörzsölte a szemét, kinyitott egy ablakot, és kibámult. Kis idő múlva becsukta. – Ez az egyetlen módja annak, hogy lásson valamit az ember ezen az éjszakán – magyarázta, és sóhajtott. – Juannal sikerült egész rendesen beindítanunk a motorokat. Bárcsak többet tudnék erről a dicső jachtról. Wiley nincs olyan állapotban, hogy beszéljek vele?

– Nem tudom, de nem hiszem. Juan semmit sem tud arról, amiben nem vagy biztos?

– Nem – felelte Stan kurtán. – Átkozottul keveset tud róla. Koromsötét van

odakint, és még abban sem vagyok biztos, hogy a helyes útvonalon haladunk-e. Azt hiszem, igen. De hát milliónyi kis sziget van erre. A jelzőfények segítenek. Semmiben sem vagyok biztos, kivéve azt az egyet, hogy ki kell kerülnöm a forgalmas helyeket. Egy nagy vontatóhajó és az uszálya aprófává zúzna minket, ha nekimennénk a kötelüknek.

– De Stan, hiszen te hivatásos tengerész vagy. Neked jobban kellene ismerned ezeket, mint bárki másnak. – Sue az egymás mellett sorakozó műszerekre mutatott.

Stan oda se nézett, de felcsattant:

– Ide figyelj, Sue! A flottánál egészen más a helyzet. Ott nem csak vannak műszerek, de működnek is. És mindenből kettő van. Ha az egyik bedöglik, gyorsan pótolható.

Gondterhelten megint a szemét dörzsölte. – Bonyolultnak látszik, pedig ennek az izének alig van műszere! Úgy értem... nézd meg a gazdag embereknek ezt az átkozott játékszerét! Azt hiszik, hogy mindennel fel van szerelve, naná! Mindennel, kivéve ami szükséges lenne a tengeri hajózáshoz.

– De Monty azt mondta...

– Nagy vitánk volt ma reggel Montyval – kacagott Stan. – Mihelyt közelebbről is megnéztem ezt az elegáns, vízen úszó matrónát! Azt hiszem, az az igazság, hogy ezek az újnak látszó motorok, no meg a dekoráció, a csővezetékek meg az egész alkotmány átfestése elkápráztatta Montyt. Amikor felszálltam a hajóra, és Monty bevezetett engem ide, megláttam a műszereket, és láttam, milyen köd van, azt mondtam: nem! Nem futhatunk ki ma reggel.

– Akkor miért...

– Monty azt mondta, hogy megígértem. Én azt válaszoltam: nem tudhattam, hogy ilyen tragacsot vett. Ő azt hajtogatta, hogy igenis indulunk, én meg azt, hogy nem. Legalábbis én nem. A végén kiabálni kezdett velem, szóval tudod, méregbejött. Persze én is. Ekkor odajött Lalie, és azt mondta, hogy ő is úgy gondolja, nem kellene elindulnunk ebben a ködben. Ez teljesen kikészítette Montyt. Azt mondta, hogy szálljak ki, ha félek, és majd ő meg Juan fognak navigálni. – Stan vállat vont. – így aztán beadtam a derekam. Ő akarta. Tudtam, hogy veszélyes lesz. De akkor még nem voltam tisztában azzal, hogy a műszerek fele nem működik. Emlékszel, milyen büszkén hangoztatta, hogy a jacht mindennel fel van szerelve?

Sue bólintott.

– Valóban mindennel, csakhogy a motorok abból az évjáratból valók, amikor a hajót építették, és a legtöbb dolog, amit itt látsz, használhatatlan. Csak a kormány, az iránytű, a barométer, a ködkürt és azok az áldott jó motorok. Még a rádió is gyenge – Stan rácsapott a tenyerével a kormánykerékre. – Szerencsénk lesz, ha a közelgő hajók észrevesznek és elkotródnak. Nagy hülye voltam, hogy besétáltam Monty csapdájába. De itt vagytok ti, a nagynéned és te meg Lalie és... Istenem, Sue, hát meg kellett tennem. És tessék, most egy ember a tengerbe zuhant, és itt van ez a nagy hűhó, amit Monty csinál. Nem azért mondom – mondta Stan komolyan –, mintha hibáztatnám.

– Nem...

Stan folytatta, összehúzott szemmel, mintha át akarná fúrni a kinti sötétséget:

– Bárcsak ott lehetnék a Lancasteren! Akkor tudnám, hogy mit tegyek. Bár... – Mérgelődő, vádló hangja most megenyhült, és hirtelen Sue-ra vigyorgott. – Tény, hogy azt teszem, amit a szabályzat előír. De itt és most... Na, de Sue, úgy hiszem, a tengeren vagyunk... persze, azt akartam mondani, tudom, hogy a tengeren vagyunk. De vagy minden elromlott a motoron kívül ezen az ütődött, elegáns jachton, vagy nem vagyok képes semmit megtalálni, vagy... – A fejét dörzsölte, aztán megint a szemét.

– Túl sokáig dolgoztál.

– Kénytelen voltam, nem? Ki más dolgozna helyettem? A te Montyd, aki egész napra bezárkózott a jogtanácsosával dumálni? Juan, aki tud ugyan egyet-mást, de nagyon keveset, és el van foglalva az ételek és fekhelyek elkészítésével? Igen,

fáradt vagyok. Ez a mártózás a tengerben, ez sem tett jót. De egyet mondhatok neked. Ha normál sebességgel haladunk, sohasem tudtuk volna kihalászni Montyt. De még a doktort sem. A jachtnak elég nagy a súlya ahhoz, hogy túlságosan messze magunk mögött hagyjuk őket. Nagyon, de nagyon nagy szerencse, hogy ki tudtuk menteni őket.

– Stan, vajon hol lehetünk?

Stan megint megdörzsölte a szemét, feltette a látcsövét, kinézett rajta, majd letette, és az iránytűre meredt: – A pápaszem sem segít egy ilyen éjszakán, mint a mostani... Nem tudom pontosan, hol vagyunk. Ma körülbelül öt mérföldet tehettünk meg. Mondtam Montynak, hogy ki kellene kötni Grotonban, az közelebb van, vagy New Londonban, vagy akárhol. Nem hallgat rám. Segítsen az Isten bennünket, hogy átjussunk a fő hajózási útvonalakon. Nem vizsgáltatta meg Monty ezt a jachtot szakértővel, mielőtt megvette?

– Nem tudom.

– Azt mondja, néhányszor már hajózott vele. A Sound-öbölben nappal. Azt nem mondta, hogy mennyi minden nem működik ezen a szépséges játékszeren. És mennyi műszer hiányzik! A modern segédeszközök, a hanglokátor, rádiótájoló meg ilyesmi. Rádiótelefon, az van, igaz, de... Olyan ez, mint egy szép öreg hölgy. Valószínűleg még a mesésen gazdag húszas években építették. A híres Elco jacht is akkor jött ki. A fenébe, igazán azt reméltem, hogy felszáll ez a köd is...

– Reggel majd biztosan felszáll.

– Lehet – felelte morcosan Stan. – Én már nem számítok semmi jóra. Várj csak egy kicsit!... – Valami halvány fény hívta fel magára a figyelmét balra előttük. (Kikötő, gondolta Sue.) Megint a távcsővel próbálkozott, aztán letette, és újra a térkép fölé hajolt. Némi gondolkodás után egy kis jelet tett, és felsóhajtott: – Azt hiszem, így rendben van. Csak éppen nem lehetek biztos semmiben. Abban sem, hogy miért esett Monty a tengerbe.

– Mit?... te... csak nem gondolod, hogy...

– Persze hogy azt gondolom. Azt nem tudom még, hogy ki lökhette bele. De aki balesetnek véli a dolgot, az rögtön menjen elmeorvoshoz.

– Stan!

– Gondold végig! Ki lökhette ki Montyt abból a függőágyból, és ki lódíthatta át a korláton?

– Juan? – kérdezte Sue.

– Vagy én? Én tudom, hogy nem tettem. Először is túlságosan el voltam foglalva. – Halvány mosoly villant fel az arcán. – Tulajdonképpen kedvem az lett volna hozzá. De nem én tettem. Marad hát a doktor és az előző tulajdonos. Mi is a neve?

– Wiley. De hiszen ő beteg, Stan. Valóban beteg. Azt hiszem, a szíve.

– Nem látom be, hogy miért ne mászhatott volna ki az ágyból, elkerülve a doktort, fölosonhatott ide, fejbe vághatta Montyt, odavonszolhatta a korláthoz, és beletaszíthatta a vízbe.

– Ez kizárt.

– Az nem kizárt, hogy Monty a tengerben találta magát egy sebbel a fején!

– Igazad van, de Wiley.

– Jól van, akkor marad a doktor. Ő éppen a fedélzeten sétálgatott. Cigarettázott, ami azt illeti. Láttam a cigarettáját. Természetesen ő meghallotta, hogy Monty segítségért kiáltott. Én is hallottam. Rántottam egyet ezen az izén – megmutatta, hogyan csinálta –, ezzel hátramenetbe kapcsoltam, azután teljesen leállítottam mindent. De ha nagyobb sebességgel megyünk, köröznünk kellett volna, hogy fölszedhessük Montyt. Jól tud úszni, de nem sokáig bírja. A pánik a jó úszókat is elkapja. És egy ilyen sebbel a fején... Nem, nem valószínű, hogy ki tudtuk volna menteni. Megpróbáltuk volna, de...

– Stan, tudod te egyáltalán, mit beszélsz?

– Tudom, természetesen. És te is tudod, ezért jöttél föl ide beszélni velem. Aztán mi a helyzet a hajón lévő hölgyekkel?

– Az lehetetlen! – Úgy szakadt föl belőle, mint egy rekedt sóhajtás.

– Lalie úszik, golfozik, lovagol. Erős, izmos. Monty a bátyja…
– Féltestvére.
– És szinte szülői felügyeletet gyakorol fölötte. Láttad, milyen lenge blúzt viselt ma este, még ha volt is alatta valami alsónemű? Fogadni mernék, hogy Monty leszidta érte.
Úgy, szóval ezt észrevetted – gondolta Sue derűsen, aztán józanul így szólt: – Ezért csak nem lökte a tengerbe…
– Miután fejbe kólintotta? Én nem mondom, hogy megtette. Én csak azt mondom, hogy fizikailag képes lenne rá. És oka is lehetne éppen. Hasonlít Montyra. Nyilván nem tetszik neki az állandó felügyelet. Egyébként… – Stan előrehajolt, és feszülten figyelt. Kisvártatva megrázta a fejét. – Koromsötét van kint. Nos, Monty ma új végrendeletet készített. Azért zárkózott be a jogtanácsossal, hogy erről tanácskozzon.
– Honnan tudod?
– Aláírtam mint az egyik tanú. A doktor volt a másik.
– És láttad, mit írsz alá?
– Nem, magát a végrendeletet nem láttam. A jogtanácsos egy papírt tartott fölé. Tudni akarod, miért csinálta ezt Monty éppen ma? Szerintem Celia Hadley megjelenése késztette erre. Hívatlan vendégként érkezett. Így aztán Monty úgy érezte, hogy csinálnia kell… hogy tennie kell valamilyen határozott lépést. Esetleg olyat, ami azt jelenti, hogy Celia már nem érdekli.
– De Monty nem ilyen – ellenkezett Sue. – Ez olyan rosszindulatúan hangzik.
– Tényleg nem – mondta Stan némi tűnődés után. – Csak azt akartam mondani, hogy Montynak nehezen sikerül megszabadulni tőle. Hiszen bármikor követelésekkel állhat elő, mégpedig tökéletesen jogos követelésekkel, ami azt illeti. Te tudtál Celia és Monty kapcsolatáról, ugye? Vagy… – Gyors pillantást vetett Sue-ra. – Tudtál róla?
– Hát nem. Azaz igen, de csak mióta Addie elmondta nekem.
– Így hát ő tudta.
– Igen.
– Feltételezem, hogy sokan tudtak róla. Nekem az anyám mondta. Egyébként ne feledkezzünk el Mr. Lawsonról sem. Nekem olybá tűnt, hogy nagyon higgadt és összeszedett volt, amikor kijött, és mi mindnyájan szinte hisztérikus állapotban voltunk. Vagy majdnem abban…
– De mi késztethette Mr. Lawsont…
– Ó, menj már aludni! Ha azt akarod mondani, hogy valami gonosz szellem leszállt az éjszakában, és átlökte Montyt a korláton, miután alaposan fejbe vágta, akkor én nem is mondok többet. Tényleg, nagyon figyelnem kell arra, amit teszek. Amennyire csak tudok.
De most nem a kormányra figyelt. Sue tudta, hogy őt nézi. Fogalma sem volt, mire készül, míg le nem vette mindkét kezét a kormánykerékről. Ekkor átölelte, magához szorította, és megcsókolta.
Ugyanilyen hirtelen elengedte, és visszament a kormányhoz. A nagyon sápadt, piros fényben Sue úgy látta, hogy egy egészen halvány mosoly futott át az arcán.
– Stan! – A férfi karja majdnem kiszorította belőle a szuszt.
– Végre! – mondta. – Ezt már nagyon régen meg akartam tenni. Menj vissza az ágyadba! Mondtam már, hogy oda kell figyelnem a munkámra.
Sue arra gondolt, hogy mindez őrültség. A szíve hangosan vert. Gondolkodott, hogy mit mondhatna, de mikor látta, hogy Stan az asztal fölé hajol, sarkon fordult. Végigment az oldalfedélzeten, óvatosan a korlátba kapaszkodva, vissza a szalon felé. Amikor elhaladt a konyha kivilágított ablaka előtt, szórakozottan benézett.
Aztán egy pillanatra megdermedt, mert Juant látta az asztalnál, amint egy kisméretű bárdot fényesített.
Csillogott a fényben. Olyan benyomást keltett, hogy könnyen mérhettek vele Montyra – vagy akárkire – halálos csapást. Juan lehajtott feje és arca sötétnek és kérlelhetetlennek látszott.

7. FEJEZET

Úgy érezte, valakinek (talán épp neki?) a végére kell járnia a dolognak. Az ötlet nem hagyta nyugodni.

Gumitalpú papucsában csendesen átment a szalonon a szűk konyhába. De akármilyen csendesen közelített. Juan azonnal észrevette, és nyomban úgy fordult, hogy eltakarja a bárdot.

Sue remélte, hogy nyugodt marad, mégis úgy hallotta, hogy nyugtalanság csendül ki a hangjából.

– Mi az ott, Juan?

– Tessék? – Juan arca tökéletesen nyugodt volt, de szeme fénylett. Sue azt képzelte (mintegy lázálomban, vallotta meg később), egy csörgőkígyó készül lecsapni rá. Holott nem csörgött senki, csak az evőeszközök koccantak össze.

– Az, ott az asztalon. Mi az, Juan?

Juan várt egy pillanatig, aztán hátrált, és ártatlanul (túlságosan ártatlanul?) megkérdezte:

– A húsvágó bárdra gondol? Sue bólintott.

Juan arca eltorzult, de ő ezt elnéző mosolynak szánta.

– Ó, hát a húsvágó bárdra gondol! Rendkívül hasznos szerszám.

– Mire használja?

– Húst szeletelek vele. Steaket, flekkent vagy bármit. Még a csontot is elvágja – tette hozzá, és szinte bizalmasan mosolygott a bárdra.

– De hát egy jachton?

– Mr. Wiley azelőtt szeretett ökörsütést rendezni, ha valahol kikötöttünk.

– De most nem készülünk ökörsütésre. – Gyenge érv volt.

– Valószínűleg nem – felelte nyugodtan Juan. – Csakhogy én szeretem a konyhámat és az eszközeimet tisztán tartani.

– Nos – mondta Sue. – Nos... – aztán összeszedte magát Juan sötét tekintetének tüzében. – Azt hiszem, szükség lesz önre a kormánynál, Juan. Úgy tűnik, ön többet tud erről a jachtról, mint bárki más.

Juan ezt egy újabb mosolyutánzattal nyugtázta.

– Azt hiszem, ez igaz. Talán még Mr. Wileynél is többet. Legalábbis ő mindig a segítségemet kérte, ha problémája akadt. De alkalomadtán vettünk fel legénységet is... legföljebb két embert. Például mikor felhoztuk a Felicét Palm Beachből. Pulóvert veszek, és megyek is. Jó éjszakát.

Nem volt mit tenni, mint visszavonulni, és Sue így is tett.

Amikor beért a kabinjába, lehúzta magáról a nedves ruhát, és a takarók alá bújt, de hamarosan fölkelt. Egészen véletlenül felfedezett egy kulcsot, és elfordította a zárban.

Tudta, hogy nem fog aludni. A képzelete a feltételezések különös és lehetetlen birodalmába röpítette. Úgy vélte, Juan nem üthette le Montyt annak a bárdnak a tompábbik felével, és nem vonszolta a korláthoz, és nem lökte bele a vízbe. Miért tette volna?

Miért tette volna bárki, ha már itt tartunk?

De Stan biztos volt benne, határozottan állította, hogy nem baleset volt. Persze ez nem jelenti, hogy előre megfontolt gyilkossági kísérlet történt.

Sue felült az ágyban. Gyilkosság?

Ez olyan szó, amit az ember sohasem kapcsol saját magához, vagy ismerőseihez. Ez csak újságokban olvasható, és a rendőrségen hallható. Próbálj már meg újra elaludni! – korholta magát.

De hiszen nem is aludtam még – gondolta vigasztalanul –, ébren hallottam a kiáltást, hogy „valaki a tengerbe zuhant!”

Lassanként a puszta fáradtságtól és a motorok távoli, lassú mormolásától mégis elaludt. Egyszer ugyan még felriadt, mert eszébe jutott Stan karjának a melege és ereje, no meg a csókja.

Mondhatom, szépen viselkedsz – korholta magát –, és még te ábrándozol házasságról Montyval. Azt reméled, hogy ő is ugyanerre gondol. Szóval Stan csókja csak afféle baráti gesztus volt.

Végül elszunyókált annak ellenére, hogy a jacht erős hullámverésbe került. Éjjeli lámpája hirtelen félelmetesen vibrálni kezdett. Abból a talán naiv elképzelésből kiindulva, hogy takarékoskodni kell az energiával, lekattintotta a lámpát. A jacht éppen felágaskodott, aztán hosszú szünet után leereszkedett, végül jobbra-balra dülöngélt. Ekkor Sue-t elragadta az álom.

Amikor felébredt, még mindig szürke nappali fényt és szürke ködöt látott az ablakon át. Elfelejtette ugyan felhúzni az óráját, de biztos volt benne, hogy már reggel van. Felöltözött, és kiment a folyosóra. Wiley ajtaja nyitva volt.

– Nővér! Keresse meg Juant! Küldje hozzám! – kiáltotta.

Sue egy pillanatra elcsodálkozott, hogy ez a beteg ember ilyen erővel és ilyen harsányan tud kiabálni.

Nem kellett Juant keresnie, mert már jött is, az átjáró félhomályából bukkant elő.

– Gondoltam, hogy szüksége van rám, Mr. Wiley. Én megteszek mindent, amit tudok. De ez a fiatal tengerésztiszt komoly bajba sodort minket.

– Nincs áram. Mi az ördög romlott el?

– A motorok. Az üzemanyag-vezeték – felelte Juan kétkedve.

– De hiszen azok a motorok jók! – Wiley megint kiabált. – Teletöltöttük az üzemanyagtartályt. Mondtam Mr. Montgomerynek...

– Igen, uram. A tartályok tele vannak. Az a helyzet, hogy mégsem tudjuk beindítani a motorokat. Csak köpködnek, aztán leállnak – magyarázta Juan.

Wiley valószínűleg kimászhatott az ágyából, mert már ott állt az ajtóban. Megdöbbentő látvány volt csíkos pizsamájában.

– De hát mi bajuk lehet a vezetékeknek?

– Semmi, uram – felelte Juan.

Hosszú szünet következett.

– Meglátom, mit tehetek, Mr. Wiley – szólt végül Juan.

– Rendben van. Igyekezzenek! Nem szeretnék sokáig itt feküdni, miközben ez a hajó úgy hánykolódik itt, mint egy ócska tutaj! Én beteg ember vagyok.

– Igen, uram – bólintott Juan tisztelettel, de hozzátette: – Ön nagyon szerencsés, hogy itt van a doktor, és – Sue felé biccentett –, mint hallom, van egy ápolónő is. Ennyi törődésben még egy kórházban sem lenne része.

Mr. Wiley olyan iszonyúan morogni kezdett, hogy kiesett a fölső fogsora. – Igyekezzenek! – kiáltotta Juannak, aki szó nélkül elsietett, de Sue úgy látta, hogy futó mosoly villant át a sötét arcán. Az ajtónál visszafordult. – Mindent megteszek, amit csak tudok, uram – közölte mély tisztelettel. – Azt hiszem, a nők, akarom mondani, a hölgyek, már készítik a reggelit.

– Reggelit? – horkant fel Wiley. – Mennyi az idő?

– Pontosan nyolc óra, uram – Juan meghajolt, kihátrált és eltűnt.

Wiley nagyot sóhajtott:

– Ezen a régi... illetve ezen a szép jachton volt valamikor egy pompás hajócsengő. De manapság nemigen használnak csengőt az időjelzésére. Szóval az eredeti hajócsengőt eltávolítottuk. A maga barátja, Monty nagyon csalódott volt, és egy másikat szereltetett fel, de az nem működik kielégítően. Monty nagyon szeret tengerészkedni, mindent meg akar tanulni. – Wiley kuncogott. – Meglátja, legközelebb mindenkit úgy köszönt majd: „Üdvözlöm a hajómon.” Azt hittem, már tegnap reggel is így fogadja a maga tengerész barátját és Lawsont, de nyilván elfeledkezett róla. De azért rendes fickó. Rendes! És sok pénze van. – A fehér fogai ragyogtak a bajusza alatt. – Na, de most már szeretném tudni, hogy a maga nagyokos fiatal tengerésze mit művel.

– Az biztos, hogy nem művel semmit az üzemanyag-vezetékkel.

– Mi van magával? – Wiley elkomorult. – Megőrült?

– Ő nem nagyokos fiatal tengerész. Neki... neki... két csíkja van. Egy rombolón szolgál – tette hozzá diadalmasan.

Wiley nem hatódott meg.

– Nem sokat tanulhatott-mondta, és bölcsen visszavonult az ágyba Sue fortyogó dühe elől.

Dr. Smith éppen akkor közeledett nehéz léptekkel a folyosón, amikor a hajó megbillent. Fürgén a kabinba szökkent, elkapott egy széket, kiegyenesedett, és amikor a hajó az ellenkező irányba billent, leült a másik ágyra, de alighanem nagyobb lendülettel, mint akarta. Sue a korlátba kapaszkodott... Wiley a doktorra meredt:

– Mi romlott el?

– Sok minden, azt hiszem.

– Juan azt mondja, a motorok.

– Minden. A motorok, a rádió.

– Mit csinált ez a tejfölösszájú... – Wiley Sue-ra pillantott, és úgy folytatta: – Az a fiatal tengerész?

– Semmit. Tényleg – felelte dr. Smith –, de csak az iránytű működik rendesen. És szerencsére a kormány. Szóval el lehet irányítani a hajót... oda, ahová a hadnagy akarja, míg...

– Jó lesz vigyázni, nehogy valami acéltárgy miatt az iránytű is elromoljon – hebegte Wiley, majd tovább kérdezett: – Míg micsoda?

– Úgy látszik, a maga embere, ez a Juan ért a villamossághoz. Talán tudna valamit csinálni a rádióval. Megkeresni a vezetéket. Stan azt mondja, valószínűleg elszakadt, megette a rozsda. De az is lehet – folytatta a doktor mogorván –, hogy elszakították. Szándékosan. Vagy véletlenül. Teljesen mindegy, minthogy a rádió nem működik. Stan próbálkozott, rádióüzeneteket küldött, de semmi válasz nem érkezett. Megpróbálja elkerülni a fő hajózási útvonalakat, amennyire lehetséges. De még mindig itt van ez a köd.

– Azt látom. Érzem is – Wiley köhögött, de nem valami meggyőzően. – Juan szerint van itt egy doktor és egy ápolónő, aki vigyáz rám. – Dühödt pillantást vetett Sue-ra, de Sue úgy döntött, nem fog megsértődni.

Dr. Smith tudta ezt.

– Rendben van, nővér. Menjen és segítsen a hölgyeknek a konyhában. Valóban ennünk kell valamit, hiszen alighanem zűrös nap elé nézünk.

Sue nem pattant fel, de sietősen kiment a kabinból, Wiley szúrós tekintetének hatóköréből, és a szalon felé vette útját.

Kellemes illatok fogadták, kávé-, szalonna-, tojásszag. Lement a lépcsőn a konyhába, és ott találta Addie-t a tűzhelynél.

– Képtelen vagyok ezt a kenyeret tisztességesen felszeletelni. Nem tudom megérteni, hogy Juan miért nem rendel előreszeletelt kenyeret – morgolódott Celia, aztán felnézett a konyhaasztaltól. – Ó, hello, Sue!

Lalie a fiókokban kutatott.

– Sajnos, nem találok jobb kést, Celia.

A húsvágó bárd nem sokat segítene a kenyérszeletelésben, gondolta Sue, és csészék után nézett. Étkezés előtt tulajdonképpen piknikhangulatnak kellett volna lennie, de nem volt. De azért elkészült a reggeli. Lalie megvágta a kezét a gyümölcslékonzerv felnyitása közben. Sue-t hívták, hogy kötözze be. Még szerencse, hogy nem volt mély a seb, mert Lalie így is mindenkivel zsörtölődött, aki hallótávon belül volt. Aztán Celia rászólt, hogy fogja be a száját.

– Semmivel sem rosszabb a sorsod, mint bárki másé! Nem, Miss Addie, a bár még nincs nyitva.

Addie csendesen eloldalgott, Celia ugyanis igazat mondott, a palackokat tényleg bezárták a díszes vitrinbe.

Addie sóhajtott, és leült a legkényelmesebbnek látszó kanapéra. A Felice hirtelen megbillent. Lalie leült, és morcos arcot vágott.

A hullámverés folytatódott, és ekkor Mr. Lawson jelent meg az ajtóban, elegánsan felöltözve, megborotválkozva. Celia kávét töltött a kormánynál tartózkodó férfiak számára, és éppen a fedélzet felé indult, amikor egy váratlanul erős hullám akkorát lökött rajtuk, hogy Lawsonnak Celiába kellett kapaszkodnia.

Celia kezéből kiesett a tálca, a csészék szétszóródtak, a forró kávé kiömlött. Mr. Lawson cirkalmasan bocsánatot kért, és próbálta visszanyerni az egyensúlyát.

– Szép kis gyülekezet vagyunk – mondta Lalie, és elnevette magát. – Várj, mindjárt segítek, Celia.

– Majd én... – Sue a konyhába futott, jobban mondva tántorgott feltörlőrongyért, aztán visszadülöngélt, és észrevette, hogy Sissy pont ebben az alkalmatlan pillanatban próbálja bebizonyítani, hogy Monty igazat mondott a tengeribetegségről.

– Pont a szőnyeg közepére – jegyezte meg Addie nem éppen tapintatosan. A jogász szép szürke zakóját és nadrágját törölgette, Celia a szőnyeget, Lalie hóna alá kapta Sissyt, és a fedélzet felé indult, Sue összeszedte az összetört csészéket.

– Istenem, istenem – mormolta szelíden Addie. – Jöjjön, Mr. Lowery. Azt hiszem, van még kávé. Ha nincs, majd készítek.

– Lawson a nevem – jegyezte meg nyersen a jogász, de azért követte Addie-t, aki valahogyan föltápászkodott a kanapéról, és a konyha felé tipegett.

A rend nem állt teljesen helyre. Celia és Sue a cserepeket szedegette, amikor dr. Smith bejött, rosszallóan körülnézett, átlépett a törmeléken, és kijelentette, hogy páciensének reggeliznie kell.

Celia fölnézett a padlóról:

– Menjen a konyhába, Miss Addie és a jogtanácsos ott van.

– Köszönöm – felelte a doktor olyan hangon, mintha azt mondaná: „köszönöm, bár nincs mit". Aztán óvatosan ellépdelt Celia mellett és a sötét foltos szőnyeg fölött, majd bement a konyhába.

Lalie visszajött Sissyvel, a kutya nagyon levert volt.

– Nem találom a homokos ládáját. Lehet, hogy beleesett a vízbe tegnap éjszaka. Feltöröltem a padlót, de Juan meg fog ölni. Mániája a makulátlan fedélzet. – Lalie letette Sissyt, a kutya valami morgásfélét hallatott. – Tudod, Celia, a jacht tényleg nem kutyáknak való hely. Mi a csudának hoztad magaddal?

Celia válaszra sem méltatta.

Gyötrelmes napnak néztek elébe. A jacht erősen hánykolódott a hullámok között, egyik oldaláról a másikra billent. A hullámok nem voltak magasak, és szerencsére nem fújt nagyon a szél, de a tenger mégis fenyegetően meredt rájuk.

Kissé megélénkült a hajóforgalom. Néha a hajók egészen közel jöttek, jelzésüket a jachton természetesen nem tudták fogni. Félelmetes volt látni, ahogy ezek nyugodtan haladtak a maguk útvonalán, s hamarosan eltűnnek a sűrű ködben. Egyszer Stan odaszólt Montynak, hogy keresse meg a jelzőfények kapcsolóját, és próbálgassa őket, de Sue-nak látnia kellett, hogy nem működnek, és Stan nem is folytatja a kísérletezést. Kiderült, hogy a jelzőfények bedöglöttek. Akármi okozta is a bajt, csak egy halvány fény villant fel, amely azonnal ki is aludt. A két férfi csak állt tehetetlenül és dühösen. Sue arra gondolt, milyen szerencse, hogy Wiley egész nap a kabinjában maradt.

Szinte mindenki érezni kezdte az állandó hánykolódás és himbálózás kellemetlen hatását. Valószínű, hogy Addie volt az egyetlen, aki megúszta a dolgot. Tengeribetegség? Igen, az volt. Sue akkor jött rá, amikor a fedélzeten kétségbeesetten próbálta elkapni a korlátot.

Talán még Addie gyógymódja volt a leghatásosabb. Sue nem tudta, honnan szerezte azt az üveg whiskyt, ami az éjjeliszekrényén állt, de gyanította, hogy Lalie ügyeskedett. Addie békésen aludt, észre sem vette a kellemetlenségeket.

Igazán gyötrelmes nap volt, a köd továbbra sem szállt fel. Juan, Stan és most már Monty is mindent megpróbált, hogy a motorokat ismét működésre bírja. A jogász – Sue szerint kényszer hatására – farmerban jelent meg a kormánykeréknél. A doktor egy ki tudja, honnan előhúzott nyugágyon üldögélt, és láthatóan eltökélte, hogy nem enged semmiféle hányingernek vagy betegségnek. Azt állította – Sue kérdésére – hogy a friss levegő a legjobb gyógyszer a tengeribetegségre. Pedig nem úgy festett, mint aki egészséges. Rendszerint pirospozsgás arca most nagyon sápadt volt, az állkapcsát keményen összeszorította, nehogy holmi hányinger csorbát ejtsen a tekintélyén. A

jogásznak feltűnt a henyélése, és segítséget kért tőle a kormánynál. A doktor kihívó pillantást vetett Sue-ra, kidobta cigarettáját a korláton, és fellépett a hídra.

Sue kipróbálta a doktor gyógymódját a nyugágyban, mivel azonban túlságosan hideg és nyirkos volt az idő, bölcsen úgy határozott, hogy egy meghűlés nem segítene az állapotán, ezért visszament a kabinjába. Csak Sissyvel találkozott útközben, aki nem volt sem bolondos, sem játékos hangulatban. Bebújt egy sarokba, és halkan vonított, szinte esengett a nyugalomért. Sue bekukkantott Addie-hez is, de nénikéje ki sem nyitotta a szemét. Nem férhetett kétség hozzá, hogy mi lehetett a gyógymód, mert erős whiskyszag terjengett a pici kabinban. Mihelyt a saját kabinjába érkezett, Sue a takaró alá bújt, és csak feküdt az ágy szélébe kapaszkodva. Miközben a hajó vadul himbálózott, azt kívánta, bárcsak Monty hallgatott volna Stanre.

Persze Stannek szilárdan ki kellett volna tartania elhatározása mellett, hogy nem fut ki a hajóval ilyen időben.

De jó lett volna elfelejteni Juant az ominózus bárdjával együtt.

Bárcsak ne állítaná Stan olyan biztosan, hogy valaki megpróbálta meggyilkolni Montyt. Bárcsak rá tudna cáfolni, bárcsak ne ismerné az igazságot.

Sötétedéskor Lalie, a legszívósabb utas bejött Sue kabinjába:

– Vacsoraidő! Ha Juan olyan kedvében van. Nem nagyon törődik a dolgokkal. Senki sem szólt neki az ebéd miatt –mondta és kuncogott. – Attól tartok, még az orvosnak is elvettem a kedvét az evéstől. Találkoztam vele, és elmeséltem a viccet arról a franciáról, aki átkelt a Csatornán, és amikor megkérdezték tőle, hogy ebédelt-e már...

– Igen, ismerem.

Lalie azonban nem ismert kegyelmet.

– Azt válaszolta. *Au contraire*.[3] Hadd nézzelek, Sue. Csak nem leszel te is tengeribeteg?

– Már az vagyok. Mi történt?

Lalie nagyon józannak látszott. Farmerban volt és egy nagy viharkabátban.

– Montyé – mondta, észrevéve Sue tekintetét. – Mindenfélét beszerzett, amikor megvette ezt az átkozott hajót. Tudod, ő mindent teljes odaadással csinál. Persze nem mindig veszi a fáradságot, hogy gyakorlati oldalról is megvizsgálja a dolgokat. Itt van például ez a jacht-magyarázta –, vaktában vette meg, úgy látszik. Nem ellenőriztette, nem vizsgáltatta meg szakértővel. Megbízott ebben a Wileyben. És hidd el, drágám, ez a nyomorék Wiley nem is olyan lassú, ha pénzről van szó. Máskülönben hogyan tudott volna annyit kérni! Ezért a Noé bárkájáért! Persze, az új szárny, amit ígért, hogy majd felépíti a kórháznak! Valószínűleg majd csak a végrendeletében kerül sor erre! Ó, elfelejtettem, hogy az a ti kórházatok!

– Nem tesz semmit. – Sue óvatosan felemelkedett, és érezte, hogy éhes. – Hogy nézhetek ki! – az ujjaival a hajába túrt.

– Kicsit zöld vagy – mondta Lalie őszintén. – Akarsz valamit inni?

Sue megborzongott.

– Nem, köszönöm. Rendbe jövök, mihelyt kapok egy csésze teát.

– Ó, ugyan már. Vegyél leckét a nagynénédtől. Úgy átaludta ezt a kísérteties napot, mint a bunda. Sissy – tette hozzá (Sue úgy érezte tapintatlanul) – ismét rosszul lett. Szerencsére a fedélzeten voltam vele. Juan túlságosan el van foglalva, hogy morogjon a fedélzet tisztasága miatt. A barátod, Stan, aranyos ember, ugye?

– De mennyire – felelte Sue tántorogva. És aztán azt gondolta: – Az én barátom, Stan, úgy gondolja, hogy gyilkos van a hajón. Vagy még pontosabban: valaki, aki gyilkosságot kísérelt meg.

– A tenger kezd háborogni, de Stan szerint nem lesz vihar –jegyezte meg hanyagul Lalie. – Nem tudom, honnan tudja: barométerről, vagy ki tudja, talán megérzi az orra az időt. Mondd csak, mennyi ideje ismered?

---

3 *Ellenkezőleg (francia)*

– Mindig ismertem – Sue belekapaszkodott a mosdó szélébe, és várt, hogy a Felice abbahagyja a hánykódást.

– Mindig? Úgy érted, kisgyerekkorod óta?

– Körülbelül. Azt hiszem, fel kellene keltenem Addie nénit.

– Meg ne próbáld! Éppen most csentem egy üveg rumot Juan konyhájából. Odatettem a nénikéd éjjeliszekrényére. Azt tanácsolom, hogy hagyjuk őt békén. Gyere, ha készen vagy!

Stan kopogtatott a nyitott ajtón, és bejött. Lalie mosolygott.

– Hello, Stan! Mi a helyzet odakint? Nincs esélyünk, hogy kihajózzunk az óceánra?

Stan megragadta az ajtófélfát, mert a jacht szokásos táncába kezdett.

– Az óceán kezd egy kicsit rakoncátlankodni! De azért nem kell megijedni...

– Nem ijedtem meg – biztosította Lalie. – De remélem, nem ütközünk össze semmivel.

– Én is remélem. Lalie, nem tudná megmondani, hogy a bátyja miért adott pénzt ezért a bárkáért? Még Noé hagyta el, miután az özönvíz visszahúzódott – tette hozzá maró gúnnyal.

– Mert a hajó szép – vigyorgott Lalie. – Látott már ilyen csillogást? Mindenütt mahagóni meg tikfa. Csodálatos a berendezése. És hogy el ne felejtsem: a dízelmotorok. Noé nem is hallott a dízelmotorokról.

– Na, na – szakította félbe Stan komoran. – Nézze csak meg őket! Na de üsse kő, nem ragaszkodom Noéhoz. De az nagyon valószínű, hogy Washington tábornok használta ezt az elegáns izét, amikor el akart jutni Washingtonból Mount Vernonba.

– Abban egyetértek, hogy Montynak ellenőriztetnie kellett volna a jachtot – szólt Lalie józanul. – Másrészt viszont el kell ismernie, hogy ránézésre nagyon szép.

– Pontosan arra való. Kiállítási tárgynak egy múzeumban.

– De hiszen van rajta rádiótelefon – perlekedett Lalie. – Lefogadom, hogy a nagy George-nak nem volt ilyesmije.

– Csakhogy nem működik. – Stan teljesen ki volt borulva. – Ha annyi eszem lett volna, amennyit Isten egy libának adott, hosszabban és behatóbban megvizsgálom ezt a hajót, mielőtt útra kelünk. Egy kis kirándulásra. – Kurtán és dühösen fölnevetett. – Itt ülünk, míg valami nekünk nem jön, és... na, jól van. Részben az én hibám is. Én engedtem Montynak, de nélkülem is elindult volna. Szóval így állunk. Te jól vagy, Sue?

– Ó, igen – hazudott Sue.

– Nem úgy nézel ki! – Stan ugyanolyan nyersen őszinte volt, mint Lalie.

Lalie – re nézett. – Kislány, légy szíves, menj ki! Beszélni szeretnék Sue-val.

– Jól van! – mondta Lalie gőgösen, de aztán hamiskásan nevetett. – Persze, már itt sem vagyok. Ti pedig, ketten, kedves barátaim, beszélgessetek csak kedvetekre! De azért vacsorázni el ne felejts, Sue! Semmi esetre!

Megfricskázta Sue kezét, és eltűnt. Stan becsukta utána az ajtót.

– Tényleg jól vagy, Sue?

– Nem. Mit fogsz most tenni?

– Épségben akarlak tudni.

– De Stan, én épségben vagyok!

– Az az éjszakai eset szándékos volt. Valaki szándékosan kinn akar tartani minket a nyílt tengeren, amíg... – Fáradtan megdörzsölte az arcát. – Míg valamit véghez nem visz, amit véghez akar vinni. – Mentegetőzőnek és nagyon fáradtnak látszott. – Ne kérdezd, hogy mit. Én csak annyit tudok, hogy egyszerűen semmi sem működik. Még az iránytűre sem számíthatok. Összevissza forog. Valószínűleg letértünk az útvonalunkról. Akárhová elvetődhetünk.

– Remélem, nem a tenger fenekére.

– Én is. Ennek az átkozott ködnek fel kell szállnia egyszer. Csak legalább a motorok rendben lennének. Az egyetlen új és hatásos dolog ezen a hajón. Viszont valami zűr lehet az üzemanyag-vezetékben...

– Mi?

– Hát cukor, vagy homok. Ha víz, az még rosszabb. A homok leülepedik, persze nem azonnal.

– De hogyan tudod...

– Semmi baj. Elmagyarázom, ha te...

– Én nem.

– Akkor ide figyelj! Mindkét szűrőnek van egy záródugója. Két tartály van. Bárki, aki csak egy kicsit konyít a motorokhoz, felnyithatja a dugókat, és vizet önthet bele... vagy abból, ahogy a motorok prüszköltek, azt hiszem, cukrot vagy homokot. De kötve hiszem, hogy Juannak ennyi cukra lenne a konyhában. És homok honnan lenne egy jachton...

Sue rámeredt.

– Van homok! A kutya homokos ládája. Nem mintha nagyon kedvelné. De akkor is... ó, Stan! A homokos láda eltűnt!

Kis idő múlva Stan így szólt:

– Ez is bizonyíték. Ha ugyan szükséges még bármit bizonyítani. Valaki megpróbálta megölni Montyt. És most ez a valaki azt akarja, hogy itt maradjunk, míg meg nem kapja, amit meg akar kapni. Valószínűleg Montytól.

8. FEJEZET

Sue állt és gondolkodott. Stan az ajtónak támaszkodott, ő is a fejét törte.

– Nos – mondta végül –, mit akarhat Montytól? Ez itt a kérdés.

– De ezek szerint Montynak tudnia kell, hogy ki támadta meg, nem?

– Ő kitart amellett, hogy nem tudja.

– Semmi sem működik? Úgy értem, azok a műszerek... Stan megrázta a fejét.

– Legalább az iránytűnek mutatnia kellene, hogy milyen irányba haladunk. De még az is összevissza forog. Igaz – tette hozzá rejtélyesen –, erre még csak lenne valami magyarázat. Az a helyzet, hogy először semmire sem gyanakodtam. Egyszerűen abba az irányba haladtam, amiről úgy tudtam, hogy a miénk, amíg... ó, nem számít. Csakhogy most a leghalványabb sejtelmem sincs, hol vagyunk. Ez a színtiszta igazság. Kint vagyunk a ködös tengeren, és araszolgatunk, remélve, hogy nem ütközünk neki semminek. Vagy – attól mentsen meg az Isten – hogy nekünk ütközzön valami. Például egy teherhajó. Egy olyan, mondjuk, amelyik olajat szállít New Jerseybe, vagy bárhová. Láttál már tűzvészt a tengeren? Persze hogy nem láttál. Ami azt illeti, én sem, de nem is akarok. Itt nem lehet a partra úszni. Nem is tudom, merre van a part! Van egy gumi mentőcsónakunk, azt felfújhatnánk, és két ember megpróbálhatna segítséget szerezni, de nekem eszemben sincs elindulni ebben az időben, és másnak sem engedném meg, hogy útra keljen. Egyszerűen itt ragadtunk. Míg csak... – Elhallgatott, egyik lábával a szőnyeget rugdosta, a szemét lesütötte, a kezét a zubbonya zsebébe dugta.

Sue-nak főtt a feje, hogy honnan szerezzenek segítséget. – Beszéltél már Mr. Wiley-vel?

– Hát persze. Szóba sem akart állni velem, olyan dühös. Azt mondta, hogy semmi ilyesmi nem történt, míg ő volt a tulajdonos. Ez egy szép hajó, és kiváltképp jók a motorok. Úgy láttam, Montyt hibáztatja. – Stan felemelte a tekintetét, hogy elkapja Sue pillantását. – Lalie bejött, míg beszélgettem vele, és meg kell mondanom, hogy tűzrőlpattant ez a leányzó. – Egy mosoly halvány árnyéka suhant át fáradt vonásain. – Leült az ágy szélére, és szinte flörtölt azzal a vén kecskével. Amikor eljöttem, már mosolyra bírta. Nem emlékszem biztosan, de mintha már Lalie a kezét fogta volna. Lalie úgy ügyeskedett, hogy közel engedte magához... aztán megtapogatta az öreg mellkasát, a pulzusát, és azt mondta neki, hogy minden rendben van. Azzal vádolta, hogy csak ijesztget

minket azzal, hogy beteg. A doktor is ott volt, és nem nézte jó szemmel a dolgot, de nem akart jelenetet rendezni. Hogy lehet ő Monty testvére? Nem hasonlít rá.

– Féltestvére – felelte Sue szórakozottan. – Sokkal fiatalabb... ó, de ezt te is tudod.

– Nem én, tulajdonképpen nem tudom. Távol voltam, amikor Monty ennyire meggazdagodott, és Sea Cove-ba és Westonba kezdett járni. Új fiú ő errefelé, de különös tehetsége van ahhoz, hogy barátokat szerezzen. No és persze azt a telket a dombokon, az aztán nagy dolog.

– Nem olyan nagy dolog – jegyezte meg Sue –, de a telek azért még nagyon szép.

– Természetesen már sokszor láttad – Stan mereven nézte a vigasztalanul szürke ablakot.

– Nem olyan sokszor. Egyszer vagy kétszer. Azon gondolkodik, hogy eladja.

– Ha azon gondolkodik, akkor el fogja adni. Monty a tettek embere. Bárcsak ne kedvelném – mondta Stan váratlanul.

– De hát miért?

– Oka van. Egyébként az a régi barátnője – Stan az ablakon át látható ködre szegezte a tekintetét – igazi szépség. De te sem nézel ki rosszul.

– Nahát. Stan, soha életedben nem mondtál még nekem bókokat!

– Akkor ideje, hogy megváltozzam. Egyébként ez nem is igazi bók. Csupán ténymegállapítás. Megnézed te magad néha a tükörben? – Stan kritikusan végigmérte. – Tény, hogy a te szépségedet inkább kedvelem, mint Celiáét. Inkább... inkább... szóval, jobban szeretem, na.

Sue kinyitotta a száját, majd meggondolta, és újra becsukta. Stan így szólt:

– Monty szeret téged. Valószínűleg el akar venni feleségül. Meglepő számomra, hogy még nem tűztetek össze Celiával. Tudod, te az ő helyét foglaltad el.

– Ó, igen, már próbálkozott. Nem örül a mi – gondolkodott egy kicsit – barátságunknak Montyval.

Stan felhúzta a szemöldökét.

– Miért, mit vártál? Hogy repesni fog?

– Azt mindenesetre nem vártam, hogy eljön erre a kirándulásra. Annak nem örültem, de főleg azért, mert... szóval azért nem örültem...

– Szóval nem örültél Celiának? Ugyan ki hibáztatna ezért?

– Nem, Stan. Ez nem féltékenység. Tulajdonképpen – Sue maga is meglepődött a felfedezésén – nagyon kedvelem Celiát. De nem fogom megváltoztatni... (elhatározásomat? szándékomat?) – sietve hozzátette – a barátságomat Montyval csak azért, mert ő úgy akarja.

– Szereted Montyt?

– Természetesen.

– Hozzámégy feleségül?

– Miért ne? – Ha megkér, tette hozzá magában.

– Okold meg! – kérlelte Stan.

– Az az én dolgom!

– Túl nehéz az ápolónői munka? – kérdezte Stan némi éllel.

– Én nem félek a kemény munkától – dühödött meg Sue. – Csakhogy a munkámat olykor zsákutcának látom.

– De jól keresel.

– Most igen. De később.

– Okos lány vagy – jegyezte meg Stan.

– Monty még nem is hozta szóba a házasságot!

– De reméled, hogy szóba hozza.

– Nem tudom. Mindenesetre szeretem őt.

Erre Stan féloldalas kétkedő mosollyal válaszolt:

– Hát persze. Akinek ennyi pénze van, az csak nagy ember lehet. Mindenki szereti. Őszintén szólva, én is. Nem mintha...

Most már végképp ideje volt témát váltani.

– Rendben van, Stan. Most, hogy megbeszéltük az én házassági esélyeimet, mondd, mit teszünk, hogy megmentsük Montyt? Juannak van egy gyanús húsvágó bárdja. Akár azzal is leüthették Montyt.

– Azzal? Én kérdeztem Juant, hogy milyen kemény ütőszerszáma van. Megmutatta nekem a bárdját, melyet – úgy látszik – folyton magával hord a hosszú fehér kabátja alatt. Ahányszor csak felbukkan, megbolondul az iránytű. Most már legalább tudom az okát. Mondtam neki, hogy ne hozza azt a bárdot a kormány közelébe. Legszívesebben mindenkit megmotoznék, hogy nincs-e nála acél. Vagy elem, vagy zseblámpa, vagy ilyesmi. Nem akarom, hogy úgy kóvályogjunk, mint a bolygó hollandi, csak azért, mert valaki kicselezi az iránytűt. Na de vissza kell mennem. Monty van szolgálatban a sérült fejével, meg minden. Igazán kedvelem őt, viszont nem állhatom a gyilkossági kísérleteket.

– De ki tehette...

– Ha azt hiszed, hogy Monty leütötte magát, és azután törött fejjel beleugrott a vízbe, akkor tényleg csacsi vagy. Viszlát – mondta, és sarkon fordult.

Már látom, hogy a következő dolgom egy mániákus gyilkos megfigyelése lesz: mikor hová lopakodik, és mit művel – szögezte le magában Sue, de azért becsukta az ajtót, és kulcsra zárta.

Éhes volt, és azon töprengett, vajon van-e Juan készleté- ben szeszes italon kívül más is, amikor Monty kopogtatott az ajtón. A szűk ajtónyíláson Montynak oldalvást kellett bearaszolnia. Körülnézett, majd leroskadt egy székbe, megigazította a kötést a fején, ami kissé kackiásan a fülére csúszott.

– Minden rendben?

– Hogy van a fejed?

– Fáj – felelte Monty. Dühös fény villant a szemében. – Úgyis kiderítem, hogy ki tette, és miszlikre aprítom!

– Miért tette?

– Az isten szerelmére, Sue, honnan tudjam? Egyszerűen valaki nem szenvedhet, és szeretne vízbe fojtani! Micsoda kérdéseid vannak!

– Tudom. De én senkiről sem tudom elképzelni, hogy ilyesmit tenne veled.

– Ha tudnám, ki tette, ott találná magát az illető a tengerben, de ezúttal nem lenne sem segítség, sem mentőöv. Csak egyszerűen mennénk tovább, legalábbis... Persze, pillanatnyilag nem úgy néz ki, hogy bárhová is mennénk.

– Mr. Wiley nem tud segíteni?

– Pont ő? – Monty tenyerébe támasztotta az állát, és haragosan nézett Sue-ra. – Az az ember annyit sem tud erről a hajóról, mint én. Nem mintha én bármit is tudnék róla!

Monty készségesen elismerte a hibáját. – A te fiatal tengerészed... – szólt kisvártatva.

– A *te* tengerészed – javította ki Sue. – *Te* hívtad meg, hogy tartson velünk.

– Igen, igen, én. – Komoran pillantott Sue-re. – De azt hittem, hogy többet tud annál, mint amennyit most produkál. De nem érdekes! Nem kell védened. Ő sem használhat olyan berendezést, ami vagy nincs is a hajón, vagy ha van, nem működik. Tudom, hogy régi barátod. Én is ismerem tizenéves kora óta. Azaz, nem is... tulajdonképpen nem is ismertem valójában. Csak hébe-hóba összefutottunk. De azt hittem, el tudja vezetni ezt a hajót. Valaki, aki egy rombolót elvezet...

– Azt mondja, hogy a rombolón azt teszi, amit a főnök mond. Nem tudom pontosan, ki lehet az a főnök, de azt hiszem, a parancsnoka.

– Óriási felfedezés – gúnyolódott Monty, aztán visszakozott. – Bocsáss meg, Sue, természetesen helyesen gondolod. A parancsnoka. És ő azt csinálja, amit a parancsnok mond neki. De azért többet vártam tőle. Máskülönben nem javasoltam volna, hogy menjünk el Eleutherára. Szóval... voltam olyan bolond, hogy többet vártam ettől a hajótól – tette hozzá mogorván. – Ezzel a tempóval sehova se jutunk. Hacsak valami tankhajó nekünk nem jön. Vagy egy teherhajó. Akkor aztán lemerülünk a tenger fenekére, mint egy darab kő.

Sue nagyot nyelt.

– Nehogy Addie néni is meghallja – szólt egészen halkan.

– Nem, de erről jut eszembe, hogy akarok neked mondani valamit. Az az ember, az a Lawson, a jogtanácsosom. Új végrendeletet csináltattam. És lám, mi történt az elmúlt éjszaka! Valaki megpróbált meggyilkolni! Valaki...

– De hát ki, Monty, kicsoda?

– Bárcsak tudnám! – Kedves arca elsötétül. Szeme villámokat szórt. De aztán kis idő múlva felsóhajtott.

– A végrendeletemről... akarok veled beszélni. Nálam van az eredeti példány. Lawsonnál csak egy másolat van. Előre megcsináltattam még az esküvőnk előtt. Ha annak a valakinek, aki tegnap éjjel a tengerbe lökött, sikerült volna megölnie, gazdag nő lettél volna... és Addie néninek sem lett volna több gondja hátralévő napjaiban. Hogy lehet ez?

Sue szinte megbénult:...„még az esküvőnk előtt", így mondta Monty.

Hát végre itt a várva várt pillanat. Úgy érezte, mintha egy nagy karácsonyfa összes csillogó díszével és ajándékaival az ölébe hullott volna. Semmi ellenérzés nem volt benne. A legcsekélyebb habozás sem. Vagy mégis? Egészen biztos, hogy nem! Így aztán megdöbbenve hallotta a saját hangját:

– Ó, Monty. Hagyjuk... most.

Monty félreértette a vonakodást. Sue-nak a nyakába kellett volna ugrania, hogy reményei végre valóra váltak. Monty hátrasimította szőke haját, megigazította a kötést a fején, és kisfiúsan, zavartan így szólt:

– Ó, tudom, hogy ez nem a megfelelő alkalom és helyszín. De bizonyára nem meglepetés a számodra. Ezt az egész kirándulást afféle... családi találkozónak szántam. Itt van a nagynénéd, a húgom. Összeismerkedhetnének és hozzászokhatnának a házasságunk gondolatához. Én idősebb vagyok nálad, de...

– Az nem számít. Csak... nem is tudom... nem utasítalak én el, nem állítom, hogy... de... – Leült, mert a térde nem bírta már el. – Drága Monty, te olyan nagyszerű ember vagy. Azt hiszem, nincs az a lány, aki bármikor, bárhol egy pillanatig is habozna, mielőtt... igen, mielőtt a nyakadba ugrana. Csak én... szóval, éppen most... ez a sok minden...

– Ó, a dolgok majd rendbe jönnek. Te és én is majd rendbe jövünk. Te és a nénéd biztonságban leszel, akármi történjék is velem...

– *Monty, ne beszélj így!*

Monty mosolygott:

– Szeretsz engem, ugye?

– Persze hogy szeretlek.

Monty felállt, megrándult az arca, és a fejéhez kapott.

– Kicsit kezdek szédülni. No nem, azért nem annyira. Egészen jól vagyok. – Elhárította Sue segítő szándékkal kinyújtott kezét. – Hát akkor megyek vissza ahhoz az átkozott kormányhoz, amit a te hajós barátod parancsnoki hídnak nevez. Akárhogy nevezzük is, mi itt ülünk csak, és fetrengünk, mint... – mondta mérgesen. – Ha Wiley nem lenne beteg ember, hát... ó, nem is tudom, mit csinálnék vele. Tény, hogy ez az átkozott hajó nem olyan, amilyennek képzeltem.

– Nem, várj egy percre, Monty. Még nem mondtad el nekem pontosan, hogy mit tudsz a fejsebedről és... úgy értem, hogyan is történt?

– Megmondom őszintén, pontosan nem tudom. De valahogyan így történt – kinyújtotta az egyik öklét, sorra emelgetni kezdte az ujjait. – Először is átengedtem Wileynek az én kabinomat, azt a nagyot a tied mellett, mert beteg ember. És őszintén szólva, egy kicsit arra is gondoltam, hogy jobb lesz, ha nem használom a tiedével szomszédos kabint. – Zavartan köhögni kezdett.

– Értem. – Sue majdnem fölkacagott, de még idejében észbe kapott. Milyen kényes lett Monty az illemre: csakhogy itt van ám Celia is.

– Aztán jött Lawson. Átengedtem neki azt a kabint, amibe költöztem, és azt mondtam Juannak, hogy az ő kabinját fogom használni, ő pedig a függőágyat. Eddig világos?

Sue bólintott.

– Aztán jött ez a váratlanul ködös éjszaka. Stan szerint ilyen köd minden szökőévben fordul csak elő.

– De akkor aztán bármi megtörténhet. Úgy értem, a szökőévben. Illetve... – Dadogni kezdett, amikor Monty csodálkozva ránézett:

– Nem tesz semmit. Folytasd csak!

– Igen, nos... mindenesetre úgy gondoltam, inkább ott maradok a fedélzeten, Stan közelében. A függőágyban. De aztán úgy elaludtam, hogy a világ megszűnt számomra létezni. Mint egy hulla. És majdnem az is lettem a tengerben! Gondold csak el! Az első dolog, amire emlékszem, valami villanásféle... igen, fény és fájdalom, aztán semmi, míg a vízben nem találtam magam. Kicsit magamhoz tértem, legalábbis annyira, hogy megértsem: mindjárt megfulladok. Erre elkezdtem úszni, amennyire csak tudtam, és... persze kiabáltam. Igen, ennyire tellett. A doktornak volt annyi lélekjelenléte, hogy utánam ugrott, és megpróbált kimenteni. Ő is kiabált...

– Azt én is hallottam.

– Stan is hallotta, kicsit hátrált a hajóval, aztán leállította a motorokat. Persze a jacht nem tudott egy ponton megállni, hanem tovább haladt, és Stan is beugrott a vízbe. Belekapaszkodtam a doktorba, és próbáltam nem elmerülni. Aztán nagy csapkodással odaért Stan, megragadta az egyik karomat, és aztán Juan mentőöveket dobált be nekünk, meg köteleket, és akkor éreztem, hogy kihúznak a vízből, föl a jacht fedélzetére... és nem szégyellem bevallani neked, hogy borzasztó hálás voltam ezért. Phű, ha belegondolok, nem mindenki örülne egy ilyen élménynek.

– Hát nem. De, Monty, nem lehet, hogy baleset volt?

Monty elképedt pillantást vetett rá. – Ha nem ismernélek, Sue, azt hinném, hogy te vagy a legostobább lány, akit valaha láttam.

– Talán így van – mondta bűnbánóan Sue, és arra a mulasztásra gondolt, hogy nem ugrott rögtön Monty nyakába, amikor a házasságról kezdett beszélni. – De ki lehetett az, aki megpróbált... megölni téged? Mert erről van szó; te mondtad.

– Igen, erről van szó, tudom. Csak azt nem tudom, ki. Juan nem szeret engem, de megpróbált kimenteni a tengerből.

– Miért nem szeret téged Juan? – kapta fel a fejét Sue. Monty vállat vont, mire megrándult az arca, mintha a legkisebb mozdulat miatt is fájna a sebe.

– Nem tudom, mi lehet az oka. Talán, mert szereti Wileyt, és én megvettem Wiley jachtját, és... de ez nem elég ok arra, hogy leüssön és utána a tengerbe dobjon. – Egy pillanatig eltűnődött. – Aztán meg én sohasem gyanítom, mit gondolnak az emberek, én csak azt látom, mit tesznek. Ez elég ostobán hangzik. Nyilván ostoba lehetek, hiszen valaki meg akar ölni, és fogalmam sincs, hogy miért. Lehet, hogy Stan akar megszabadulni tőlem...

– Stan? Az istenért, miért akarna Stan...

– Szeret téged – mondta egyszerűen Monty. – Ó, látom én ezt. Gyermekkori szerelem...

– Nem ő volt! Van több férfi is a hajón, aki fizikailag képes lehet rá.

– És ilyen nők is vannak, ha már erről beszélünk. – Elsötétült az arca. – Nos, viszlát... – Kicsit megtántorodott, amint kilépett az ajtón, de aztán ment tovább a szalon felé.

Sue a világ legostobább lányának érezte magát. Stan beszélt neki az új végrendeletről. Sejthette, milyen kitételeket tartalmazhat. Igaz, a szíve mélyén szabályos leánykérést remélt. Csodálkozott a saját dőreségén. Világosan át kellett volna látnia a helyzetet, és azonnal elfogadni az ajánlatát. Nyilván arra gondolhatott, hogy Monty majd még mond valamit, így csak bámult rá, dadogott, és teljesen bolond volt.

Legközelebb mindenben határozott lesz, azt mondja majd: igen, igen, a feleséged akarok lenni. Ha egyáltalán lesz még egy legközelebb.

Sue nagyon is valószínűnek érezte, hogy Monty át fogja gondolni még egyszer, milyen hidegen fogadta a szavait, melyek felértek egy szabályos leánykéréssel, és okosan úgy dönt, hogy még meg kell gondolnia a dolgot. Talán nem is Sue az a nő, akit a feleségének akar.

Tulajdonképpen – gondolta szomorúan – odajutottam Montyval, ahol

elkezdtük, sőt még rosszabb a helyzet. Minden oka megvolt, hogy valami lelkesedésfélét várjon tőlem, és... ó, felejtsük el!

Most majd másként tesz. Minden szavára vigyázni fog, minden mozdulatára, minden gondolatára! Nagyon, nagyon okos lesz. Addig azonban meg kell néznie, mi van Addie-vel.

Addie nagyon jól boldogult egyedül. Kényelmesen elhelyezkedett a bár melletti kanapén, a legcsekélyebb jelét sem mutatta, hogy az italtól nehezebb álmú éjszakája lett volna. Csinos volt, mint mindig, a haja szépen, rendesen megfésülve. Takaros, szép szabású sportruha volt rajta, és egy poharat tartott törékeny kis kezében.

Celia nyugodtan tett-vett a bárnál. Lalie, még mindig trikóban és farmerben, nagyon előnyös pózban hajolt egy szék fölé, és úgy látszott, feszült érdeklődéssel hallgatja, amit a jogász mond. Sissy halkan vinnyogott, amikor a hajó himbálózni kezdett, Sue pedig megragadta a legközelebbi vállat, amely – mint kiderült – a doktoré volt, aki szilárdan állt a lábán, és szemmel láthatóan ellenállt keményebb próbáknak is, mint egy ilyen ingatag jacht. A jogászt váratlanul érte a rántás, elvágódott, és teljesen méltatlan helyzetbe került. Addie felvonta szép ívű szemöldökét:

– Szent ég, Mr. Lawson! Igyon még egy pohárkával!

Lawson feltápászkodott, dühös pillantást vetett Addie-re, és visszatámolygott a székére, éppen amikor Celia odament, hogy segítsen neki, de Lalie megelőzte erős kézzel és remegő ajkakkal.

– Nem, nem, jól vagyok. Sohasem nyúlok a készlethez. – Nyilvánvalóan a bárban sorakozó palackokra utalt, és Addie nem túl finom célzására válaszolt.

– Helyezze magát kényelembe! – tanácsolta Lalie, és biztonságos helyzetbe segítette a jogászt a székén.

– Ó, élet zengi be az óceá-ánt – énekelte Addie a „Mert ő egy csuda csinos szépfiú” dallamára. Celia Sue-hoz fordult.

– Valami ételt kellene szereznünk.... – Addie-re pillantott, de hozzátette: – Mindenkinek. Gyerünk!

Sue utánatámolygott a konyhába. Juan nem volt ott, sem az ijesztő húsvágó bárd. Ott volt viszont a hűtőszekrény tekintélyes élelemkészlettel.

– Mindig így tesz? – kérdezte hűvösen Celia.

– Ki?

Celia megvetően, ugyanakkor megértően nézett rá.

– A nénikéd, természetesen. Mindig feltankol. Őszintén szólva, nem értem, hogyan csinálja.

Sue sóhajtott.

– Én sem. De olyan kedves, olyan drága... Hogyan állítsam le?

Celia megigazított egy tányért.

– Én leállítanám – mondta metsző hangon, és Sue hitt neki.

– Hogyan?

– Kigondolnék valamit. Távol tartanám a piától, és kész.

– Én nem tudom megtenni. Keveset vagyok otthon.

– Már mindenki tud róla. Legalábbis úgy értesültem. Elég régen nem jártam azon az erdős földnyelven. – Sue szerette volna tudni, hogy mi történt Mr. Hadleyvel, de nem volt bátorsága megkérdezni. Celia azonban folytatta, miután elgondolkozó pillantást vetett rá. – Látom, szeretnéd tudni, hogy miért. Hogy rövidre fogjam, házasságom nem volt boldog. Már éppen el akartunk válni, mikor a férjem autóbalesetet szenvedett. Végzetes balesetet – tette hozzá. – Ezért szálka a szememben a nagynénéd. A férjem teljesen részeg volt, különben nem hajtott volna olyan gyorsan. De hiszen te ott voltál az esküvőmön. Emlékezned kell rá!

– Én csak arra emlékszem, milyen szép voltál.

Celia finom vonásai megkeményedtek. A szemhéját azonban most is szelíden hunyta le kedvesen szép arcára. – Ugye, hogy az voltam? De még most is szemrevaló vagyok, nem?

– De igen! – Sue egyre jobban megkedvelte Celiát, noha homályosan érezte,

hogy nem lenne szabad. Az biztos, hogy Celia a vetélytársnője. Vagy legalábbis régebben az volt. Celia azonban inkább úgy viselkedett, mint egy feleség, semmint egy elhagyott szerető. Ezért is tudta mindenről, hogy hol van; mártásos tálak, csészék, tányérok, ezüstneműk, minden.

Bejött Sissy, kínlódva odahemperedett Celia lábához, és vonítani kezdett.

– Ó, Istenem! – sóhajtott Celia. – Már megint elfogta a tengeribetegség, mindjárt rosszul lesz. Juan idegbajt kap, itt ez a makulátlan tisztaságú konyha…

– Majd én kiviszem – ajánlkozott Sue.

– Rendben van, én majd elrendezem az ételeket. Küldd be azt a lusta Lalie-t, hogy segítsen.

Sissy – perverz módon – mintha meggyógyult volna a kinti friss, de ködös levegőn. A hídon halványpiros fény világított, középen ködgyűrűvel.

Sue odament a hídhoz, ahol Monty és Stan álltak, mindketten a pici iránytű fölé hajolva.

– Mintha kicsit erőtlen lenne a világítás – jegyezte meg Monty.

– Halvány bizony – felelte élesen Stan –, néhány biztosíték nyilván fölmondta a szolgálatot. De még ebben a ködben is látniuk kell bennünket a hajóknak.

Sue visszament a szalonba, nyomában a vacogó Sissy-vel, ahol mindenkinek a térdén tányérok billegtek, kivéve Addie-t, aki egy frissen teletöltött poharat szorongatott. A lámpák itt is nagyon elhomályosodtak.

– Jobb, ha most esznek, mielőtt gyertyát kell gyújtanunk – tanácsolta erélyesen Celia.

– Mily messze lobog a kis gyertyafény – énekelte Addie elnyújtott hangon a „Hajnali három óra van” dallamára.

Celia ránézett, aztán Sue-ra, majd fölállt, és udvariasan, de gyorsan kikapta a poharat Addie szép fehér kezéből. – Most egye meg a vacsoráját! Addie egyáltalán nem jött ki a sodrából.

– Okos. Te mindig okos vagy, Celia. Már kislány korodban is az voltál. Hű, de régen volt! Azért én még emlékszem rád.

Azért annyira még nem volt részeg, hogy ne szúrjon egyet a fullánkjával, vagy legalább meg ne próbálja, de Celia csak mosolygott.

– Gyerünk enni – mondta kedvesen és nagyon határozottan, mire Addie, aki nagyon meghökkent, kezébe vett egy villát.

A jogtanácsos, a tányérját ügyetlenül a térdén egyensúlyozva, maga elé morgott:

– Attól függ, van-e bizonyíték, hallotta-e valaki, hogy Monty kölcsönkérte Juan függőágyát. Ki hallotta?

Lalie felkapta szép, szőke fejét meglepetésében. Mindenki a jogászra bámult, aki így folytatta:

– Bizonyíték kell. Akárki próbálta megölni Montyt – ha ugyan valóban megpróbálta valaki –, az illetőnek tudnia kellett, hogy ő foglalta el Juan függőágyát.

Most fogalmazott valaki először nyíltan. Vagy valóban meg vannak rendülve – gondolta Sue –, vagy nagyon jól játsszák a megrendülést.

Valószínűleg mindegyikük eljutott már ehhez a kellemetlen következtetéshez.

Kisvártatva megszólalt Lalie, nyilvánvalóan megjátszva a hanyag nemtörődömséget:

– Egyébként hol van Juan?

– Biztosan segít a tengerész barátunknak – felelte a doktor. –Kávé nincs?

– Mindjárt hozom. – Celia felállt. Sue nem látta, mikor készítette el a kávét, de nemsokára újra megjelent egy tálcával a kezében. A hajó éppen akkor szökkent egyet, és a kávé kilöttyent.

– Tessék, fogyasszák egészséggel! – mondta Celia kurtán, és letette a tálcát a bárpultra. – A konyhában van friss gyümölcs is. Lalie, hozd be, légy szíves!

Az étkezéssel nemigen törődtek, de legalább nem szenvedtek még az éhségtől is.

Juan nem került elő. Lalie megrakott néhány tálcát, és közölte, hogy kiviszi

Montynak és Stannek.

Addie megpróbált felállni, de nem bírt. Celia és Sue közrefogták és feltámogatták. – Otthon a tengerész – dalolta Addie. Visszakísérték a kabinjába.

– Köszönöm – mondta Sue Celiának. – Most már én is boldogulok Vele.

Addie-nek nem volt szüksége törődésre. Összecsuklott, ráncos, rózsaszínű halom lett belőle, majd mély álomba zuhant.

Wiley kabinjának ajtaja szigorúan zárva volt. Juan se égen, se földön. Ködkürtök búgtak kísértetiesen mindenfelé.

Juan reggelre sem került elő.

A húsvágó bárd is eltűnt. Megjelent viszont egy vészjósló, szaggatott piros vonal, amely a konyhától a fedélzetig húzódott

9. FEJEZET

Senki sem hallott semmi rendkívülit, vagy legalábbis nem vallotta be. Az éjszaka lassan, de azért valahogyan eltelt. Sem sikoltást, sem kiáltást nem hallottak, csak a ködkürtöket, a porcelánedények és a poharak csörgését, és a jacht recsegését, mely mintha a tehetetlen hánykolódás és himbálózás ellen tiltakozott volna.

Sue mély álmában hajókat is látott, de egyik sem jött a közelükbe. Végül egy erőteljes hullám kidobta az ágyából a szőnyegre. Feltápászkodott, és aggódni kezdett nagynénjéért, aztán eszébe jutott, hogy Addie-t viselték meg legkevésbé a hajón átélt viszontagságok, és visszabújt a takaró alá. Kegyetlen, nyirkos hideg lett az idő.

Másnap reggel Lalie rontott be harsányan Sissyvel, és elmondta, hogy nem találják Juant.

– Meggyilkolták, Sue! Vérnyomok vannak... nagy foltokban... a szalonon át a fedélzetre vezetnek... mit gondolsz, Sue, mi történhetett?

– Juan?

– Bizony! – Lalie csak színlelte a bátorságot. Sue látta, hogy a sietősen kirúzsozott szája mennyire reszket.

– Nem tudom elhinni – suttogta Sue, majd amikor meghallotta a saját suttogását, megismételte hangosan is.

Lalie egyszerűen ledobta Sissyt az ágyra.

– Megmondtam mindenkinek, hogy csak gyilkosság lehet. Valaki megölte, fölvonszolta a fedélzetre... és... és egyszerűen belelökte a vízbe. Most már biztos mérföldekre van tőlünk. De még ha közel lenne is... senki sem látná meg... a köd miatt. Ó, igen – mondta, látva, hogy Sue az ablakra pillant – sűrűbb, mint valaha, azt hiszem. Stan azt mondja, minden száz évben esik meg ilyesmi. Ide hallgass, Sue! Emlékszel, hogy Juan fönn volt még azon az éjszakán, amikor Montyt leütötték és a tengerbe lökték. Ha nem ő volt... mindenképpen látnia kellett, hogy ki tette. Ezért meg kellett halnia. Így történhetett. De hiszen vacog a fogad...

Sue megpróbált uralkodni magán. – Én nem, azaz nem vacog... illetve... jaj, Lalie! Mit szólt Monty?

– Azt amit én. Gyilkos tartózkodik a hajón. Szörnyen hangzik, mi?

– Szörnyű is! Állj fel, fel akarok kelni.

– Sokkal jobban teszed, ha itt maradsz, és a fejedre húzod a takarót. – Lalie felállt, és átült a székre, Sissy azonban morgott és nyújtózkodott.

– Kezd kilábalni a tengeribetegségből – jegyezte meg Lalie, és szórakozottan nézte Sissy kis, barna testét. – Bárcsak én is túl lennék már a szörnyűségeken. Beszéljünk nyíltan, Sue, csak a doktor vagy a jogász tehette. – Megpróbált mosolyogni. – Mindenki gyanús, aki él...

– Jaj, hagyd már abba, Lalie! – Sue a pirinyó fürdőszobába tántorgott, és

kinyitotta a zuhanyt, de hallotta, amint Lalie énekel: „Mindenki gyanús, aki él…” Lalie nyilván alaposan átgondolta a dolgot, mert amikor Sue kijött a fürdőszobából, és ruhái után kapkodott, rákezdte: – Monty gazdag ember, Wiley ugyancsak. Bizonyos fokig ők is gyanúsak, de Monty nem vághatta magát fejbe, hogy berepüljön a tengerbe… Nem tudom pontosan, hogy Stant minek nevezzük, de ő is gyanús – Lalie most a Montyhoz hasonló, számító pillantással nézett rá –, hacsak nincs potyautas a hajón.

– Az nem lehet! – meredt rá Sue.

– Miért ne? Csak azért, mert mi nem láttuk, még nem bizonyítja, hogy nincs is.

– Ezen a jachton? Nincs hely. És valakinek biztosan tudnia kellene róla.

– Lehet, hogy valaki tudja is – felelte Lalie rejtélyesen. Könnyednek akart mutatkozni, de látszott, hogy halálra van rémülve. Ki nem lenne hasonló helyzetben? – gondolta Sue. Én is az vagyok.

– Lalie, látta valaki Juan húsvágó bárdját?

– Mit? Szent isten, mit akarsz ezzel mondani? – ugrott fel Lalie.

– Volt neki egy húsvágó bárdja. Láttam, amikor éppen tisztogatta. Beszéltem vele, és azt mondta, hogy… – Sue hirtelen nagyot nyelt –…hogy szereti tisztán tartani a szerszámait.

Lalie egy pillanatig sápadtan bámult rá.

– Akkor az a húsvágó bárd volt… az is lehetett! Celia épp az előbb szedte fel…. a foltokat egy súrolókefével és… egyebekkel. Meg kell mondanom, igazán nem húzza ki magát a kellemetlen munkákból – szólt végül Lalie.

– Akárcsak te – mondta Sue –, vagy én. Az biztos, hogy Celia nem fél a munkától.

– Nem fél az semmitől, úgy látom. – Lalie gyorsan hangot váltott. – Meglep, hogy szabadjára engedte Montyt.

Sue a haját kezdte kefélni.

– Nem húzol nadrágot? – kérdezte Lalie. – Tessék… –Odalökött egy kifakult farmert.

Nyirkos volt a tapintása, minden nyirkos volt már.

– Nos, most már tudod. Mindenki erről beszél, kivéve a nénédet – mondta Lalie. – Ő biztosan másnapos. A többiek viszont állandóan fecsegnek, de abból, amit mondanak, nem sok derül ki. Kivéve azt, hogy gyilkosság történt. – Lalie makacsul összeszorította a száját, felkapta Sissyt, és elviharzott.

Nem volt potyautas, sem húsvágó bárd. És még mindig nem hallatszott a motorok megnyugtató morgása.

Montyval akkor találkozott, amikor a szalonba belépett. Sápadt és nyúzott volt. Az arca, mely általában sugárzó bizalmat fejezett ki, mintha összeaszott volna.

– Történt valami, de ne vedd a szívedre… – hebegte.

– Tudom, Lalie elmondta.

– Ó, az a kis… hát persze hogy elmondta. Doktor! Wiley tudja már? – kérdezte.

– Nem – felelte dr. Smith határozottan. – És nem is engedem, hogy bárki megmondja neki. Ő az én páciensem.

– Hogyan tudja megkímélni? – kérdezte Celia szelíden.

– Megpróbálom! És ha nem akarnak még egy… szóval egy másik hullát, ezúttal mindjárt itt a hajón, akkor ne mondják meg neki! Értenek engem?

– Hol van Stan? – kérdezte Sue.

Monty válaszolt, a fején most már egy tiszta tapasz volt a fehér turbán helyett. – A hídon. Együtt voltunk, amikor ez a dolog történhetett.

A jogász kávét ivott. Celia a jelek szerint kávét, pirítóst és gyümölcsöt tálalt.

– Egész idő alatt, Monty? – kérdezte a jogász szigorúan. – Minden percben? Tudja, nem sokáig tarthatott az egész, leütni Juant valamivel és a tengerbe lökni. Ezúttal – szögezte le tárgyilagosan a jogász – sikerült neki. Amikor maga volt a függőágyban, kudarcot vallott. Most azonban sikerült. – Felemelte a

kávéscsészéjét, mintegy jelezve, hogy nincs több mondandója.

Sue szólalt meg, és meglepődött saját hangjának a bizonytalanságán: – Juannak volt egy húsvágó bárdja – jegyezte meg önmaga számára is tétova hangon.

– Most nincs ott a konyhában – mondta Celia. – Tegnap még láttam, hogy nála volt. Amikor pár perccel ezelőtt hallottam a dologról, és megláttam – habozott egy kicsit, és a nedves foltokra nézett a szőnyegen, amelyet nemrég tisztított ki –, amikor láttam ezeket itt... bementem a konyhába a súrolókeféért és a vödörért, eszembe jutott a bárd. Kerestem, de nincs ott. – Olyan határozottan fejezte be a mondatot, hogy senki sem vonta kétségbe a megállapítását.

– Semmi remény, hogy megtaláljuk Juant? – kérdezte dr. Smith.

Monty megrázta a fejét. Tökéletesen kimerültnek és feszültnek látszott.

– Az égvilágon semmi – mondta gyenge hangon. – Stan-nek is az a véleménye. Istenem, hiszen azt sem tudjuk, hogy hol vagyunk. Megpróbáltunk jelezni és segítséget kérni, de semmi választ nem kaptunk. A rádióantenna nyilvánvalóan nem működik. Nem tehetünk mást, mint hogy kitartunk, míg valaki elég közel jön hozzánk, hogy lássa a vészjelzésünket. Ő igen – válaszolta a jogász kérdő és mohó tekintetére –, találtunk néhány jelzőzászlót. Az egyikük Stan szerint vészjelző. Valami fejére állított ábra van rajta. Segélykérést jelent.

Lalie jött be tántorogva, mikor a hajó újabb táncba kezdett. Sissy szorosan ott volt a nyomában.

– Nem nagy élvezet egyedül ott kint lenni – mondta, aztán körülnézett, és pimaszul hozzátette: – De itt sem kellemesebb.

– Ugyan hagyd már, Lalie – vágott közbe Celia. – Ne rontsd tovább a hangulatot.

– Az ott kávé? – Lalie átvágott a szalonon, odament a tálalóasztalhoz, és egy csésze után nyúlt.

Addie lépett be a szalonba, és majdnem orra esett, mert a hajó éppen megbillent, de sikerült elkapnia egy széket.

– Mi van veletek? – kérdezte. – Olyanok vagytok mindnyájan, mint a felmelegített hullák.

Nem volt valami szerencsés megjegyzés.

– Istenem – morogta Monty, és elmenekült, feltehetően a kormányhoz, vagy talán a legközelebbi korláthoz – gondolta Sue.

Celia megragadta Addie-t, és lenyomta egy székre. – Maradj veszteg, mindjárt hozok egy kávét.

– Milyen jó vagy hozzám! – jegyezte meg Addie. – Sokkal inkább hinne az ember Monty feleségének, semmint a szeretőjének. Ó, Istenem! – Az arca sötét rózsaszínűre változott, a kezét a szája elé kapta. – Nem úgy értettem... – mentegetőzött. – Jaj, miket beszélek!

– Itt a kávéd – mondta Celia. – És most fogd erősen! Egyszer már kitisztítottam a szőnyeget ma reggel.

Addie fogta a kávét, és udvariasan megkérdezte:

– Valóban? Miért?

– Ugyan, Miss Addie! – felelte elszántan Lalie. – Semmiség az egész...

– De én tudni akarom, miért kellett valakinek feltámogatnia Juant a fedélzetre az éjjel? – jelentette ki Addie a kávéját szorongatva.

Döbbent csend követte a szavait, csak egy távoli ködkürt panaszos búgása hallatszott, a porcelánedények és poharak finom csengése és a jacht makacs recsegése-ropogása, amihez most már mindannyian hozzászoktak. Aztán egyszerre mindenki beszélni kezdett.

– Te láttad?...

– Mikor?

– Addie! – Az időközben visszatért Monty mennydörögte az ajtóból: – Mit látott?

– Valakit, aki támogatta Juant. Legalábbis azt hiszem. Szegény ember biztosan rosszul volt, vagy berúgott, szóval olyasformán viselkedett. De nem

hinném...

– Addie néni! – csapott le rá Sue, majdnem elveszítve egyensúlyát a heves mozdulat közben. – Addie néni, ki támogatta Juant?

Addie kihörpintette a kávéját, és mosolygott.

– Talán mind a ketten kapatosak voltak. Becsíptek, hogy úgy mondjam. Uh!

A hajó ingása megtaszította a kávéscsészét, és a forró folyadék végigömlött a pongyoláján. Sue-nak föltűnt – bár ekkor még csak kis mértékben –, hogy a hullámok egyre erőszakosabbak lettek, mintegy jelezvén, hogy most már komolyra fordul a dolog. Ha most kitör a vihar – Sue itt megszakította a kellemetlen gondolatmenetet. A vihar helyett Lalie kapta el Sue karját.

– Szólj, hogy mondja már meg! Mondja már meg!

– Szent Isten, mit mondjak meg? – kérdezte Addie, ahogyan Sue látta, ártatlanul tágra nyílt szemmel. – Sue, nézd, mit csináltam ezzel a szép pongyolával, amit tőled kaptam. De nem tehetek róla. Azt hiszem, egyre jobban hánykolódik a hajó. Jól nézünk ki, ha viharba kerülünk, mi? – Monty felé fordult. – Hallottam a Golf-áramról... Átmegyünk rajta? De hiszen olyan messze nem kerülhettünk még...

– Addie néni – vágott közbe szigorúan Sue –, ki támogatta Juant tegnap éjjel?

Addie-nek eddig még mindig szerencséje volt, erre most is számíthatott. Ezúttal egy hatalmas hullám érkezett, amely kitaszította Montyt a fedélzetre, a többiek pedig mind fogódzó után kapkodtak a szalonban. Addie elejtette a csészét, mindkét kezét szép kis szája elé kapta, és így dadogott: – Ó, Istenem!... szent ég...

Celia tettrekészen odaugrott, és megragadta Addie egyik karját, Sue meg a másikat. Nagy nehezen sikerült a kabinjába vinni.

– Kész kávépocsékolás! – jegyezte meg Celia néhány pillanat múlva, és a felmosórongyokkal munkához fogott. Addie visszafeküdt az ágyába, nagyon sápadtnak látszott.

– Na, jól van, Addie néni – mondta Sue –, de most aztán el kell mondanod, kivel láttad Juant. Na gyerünk, beszélj!

Addie csak nyögött, és a kezével a torkát fogta.

– Én kimegyek – ajánlotta Celia. – Talán akkor beszélni fog. De mondasd el vele, Sue!

Természetesen Celia nem tudhatta, hogy ha Addie egyszer úgy határozott, hogy nem csinál valamit, akkor a legmakacsabb missouri öszvérek is engedékenynek mutatkoznak hozzá képest. És azt sem tudta, hogy Addie-nek élénk a fantáziája. Celia megállt az ajtónál: – Az egyetlen dolog, ami működni látszik ezen az átkozott, elegáns úszó tákolmányon, a barométer. És az jelez... – Nem mondta, hogy mit, csak lefelé bökött a hüvelykujjával.

Pont egy vihar kell most nekünk – gondolta Sue. Egy szép kis vihar, és mindannyian lemerülünk a tenger fenekére. És a Felice éppoly roncs lesz, mint a Mary deare. Nem, a Mary deare-n nem voltak holttestek, a Felice viszont tele lesz velük. Sue visszafogta száguldó képzeletét, amikor Addie ismét nyögött egyet.

– Ide hallgass, Addie néni! Beszélnem kell Stannel. Te maradj itt nyugodtan! – Sue félelmetes óvatossági rendszabályokhoz folyamodott. – Ne engedj be senkit, de senkit! Komolyan beszélek, Addie néni. Most szépen fölkelsz.

– Nem bírok – nyögte Addie.

– De igenis bírsz, ha nem akarod, hogy téged is meggyilkoljanak.

Erre – vagy Sue erőszakos hangjára – Addie szemhéja kinyílt. – Hogy érted ezt?

– Úgy, hogy Juan eltűnt, és vérnyomokat találtunk a fedélzeten. Lehet, hogy meggyilkolták az éjjel. Mindannyian hallottuk, amikor azt mondtad az előbb, hogy láttad, amikor valaki támogatta Juant. Nem kérdezem, hogy te mit műveltél az éjjel, miért mászkáltál a szalonban, bár sejtem. Most ne sírj!... – Addie szája sírásra görbült. – De csukd be az ajtódat, itt van a kulcs, látod? És vigyázz magadra! Komolyan beszélek, Addie néni!

– Engem senki sem fog bántani. – Addie kihívóan a könyökére támaszkodott.

– Én csak Juan fehér kabátját láttam. A folyosón sötét volt, nem is láthattam jól, hogy ki támogatta... ha ugyan támogatta valaki.

– Ó, Addie néni, ne képzelődj!... Úgy értem, maradj a tényeknél! Mindenki hallotta, amikor azt mondtad, hogy azonosítani tudod Juan gyilkosát... ha meggyilkolták, és... de mindenki a szalonban volt, és....

– Stan nem – jelentette ki Addie diadalmasan –, sem az a Wiley. Ó... – A torkához kapott.

Sue majdnem felsikoltott, amikor a hajó hatalmasat taszított rajtuk.

– Kérlek, tedd, amit mondtam! Zárd be az ajtót! Mindjárt jövök.

A nénje mintha bólintott volna. Sue legyűrt magában minden humánus gondolatot, hogy Addie-nek segítsen, és elindult az egyik korlátba kapaszkodva, végig a folyosón, ki a friss és ködös levegőre.

Stan a kormánynál volt. Montyval együtt az iránytű fölé hajolt.

– Te vagy, Sue? Hát hallottad? – kérdezte Stan.

– Hallott róla valamit – magyarázta Monty –, nem mindent. A gumicsónakról nem hallott... Vagy Lalie azt is elmondta?

– Lalie nem tudott róla. Erről csak mi ketten tudunk.

– Volt egy felfújható gumi mentőcsónakunk. Csak meg kell rántani valamit, és fölfújódik magától néhány másodperc alatt. Nahát, az eltűnt. Valószínűleg – folytatta Monty komoran – Juan holtteste van benne.

– De ő maga is elvihette, nem? – kérdezte Sue elgondolkozva.

Stan nem szólt semmit, de a szótlansága mindennél ékesszólóbb volt.

– Elindult volna egyedül ebben a ködben? – kérdezett vissza Monty.

Monty megragadta a távcsövet, feszülten figyelt, aztán megrázta a fejét. – Nem látni ezzel semmit.

– Wileyt kérdezted már? – érdeklődött Stan.

– A doktor nem engedi, hogy beszéljek vele.

– Az ilyen mentőcsónakfélék fel vannak szerelve... élelem, víz, iránytű, sőt néha még... te jó Isten... néha még elemes rádió is! – A kis reménysugár azonban gyorsan elhamvadt. Stan arca elkomorult. – De ha az is olyan, mint itt minden, az elemek már biztosan kimerültek. Különben sem tudjuk, hogy hol van a mentőcsónak. Nem tudjuk, ki vitte el. Azt sem tudjuk, hogy Juan él-e, vagy meghalt. A vér a fedélzeten és a hiányzó fejsze...

– Húsvágó bárd – helyesbített Monty. – Stan, az iránytű megint megbolondult. Nézd csak!

Sue odabámult kettejük válla között. Az iránytű kis lámpájánál látta, hogy a műszer tűje összevissza táncol.

– Mi az ördög van nálad, Sue? – kérdezte Stan.

– Nálam? Semmi...

Monty hirtelen a zsebébe nyúlt, és kihúzott egy revolvert. Stan rámeredt.

– Szép kis holmit rejtegetsz itt.

– Egy olyan hajón, ahol meg akartak ölni? Ne légy ostoba!

– Mindig hordasz magaddal fegyvert?

– Nem. – Monty végigsimított a homlokán. – Csak néha. Szóval... a fenébe, Stan, én meglehetősen gazdag vagyok. Nem olyan borzasztóan gazdag, de...

– Félsz, hogy túszul ejtenek? Vagy elrabolnak? – Stan szavai maróan gúnyosak voltak. Sue gyanakodva nézett rá.

Monty azonban higgadt maradt:

– Nem. Egyszerűen fegyvert tartok magamnál... Sokan tesznek így. Itt a jachton egy fiókban őrzöm a kabinomban.

– Abban a kabinban, amelyiket most a doktor és Wiley vett birtokba?

– Igen, persze. De kihoztam onnan, mihelyt Wiley beköltözött. Átvittem Juan kabinjába, amelyiket én használtam. De azután, hogy megtámadtak... nos, természetesen magamhoz vettem, és... hát ez a helyzet.

– Vidd el innen! Tartsd távol az iránytűtől! Vagy add oda Sue-nak! Bármilyen acéltárgy megbolondíthatja az iránytűt. Már így is letértünk az útvonalunktól, hiszen tudod!

– Erre nem gondoltam. Tessék, Sue. Dugd el valahol a kabinodban, csak aztán el ne felejtsd, hogy mellesleg meg van töltve.

Sue fogta a revolvert, és hátrább húzódott, de fölkapta a fejét, amikor Stan elkiáltotta magát:

– Nézzétek! Arra már kezd tisztulni! Felhőket látok, és fúj a szél. Kicsit távolabb, arra, azt hiszem, dél felé!

Legalább a barométernek igaza lesz. Az iránytű mutatója fokozatosan visszalendült, amikor Sue sietve távolodott tőle.

– Úgy érted, vihar lesz? – kiáltott Monty olyan mérgesen, mintha legalábbis Stan lenne a hibás.

– Honnan tudjam? Néhány nagyobbacska hullám jött már. Azt hiszem vihar lesz. Remélem, nem nagy. De gyorsan közeledik. Akárhogy lesz is, a ködöt eloszlatja, és akkor lehet, hogy valaki észrevesz minket.

Miközben beszélt, Sue valami zúgásfélét hallott a ködben, a levegőben, valahol fölöttük, az egyik oldalról. Stan is hallotta, és amikor Monty szólni akart, leintette:

– Hallgass, Monty! Ez a parti őrség. Biztos vagyok benne, egy helikopter.

Monty megint a távcső után kapott.

– Nem látom. Gyerünk, Stan! S.O.S. Siess! Próbáld meg a rádiót! Én majd működtetem a dudát.

Az égvilágon semmi sem történt. A jacht ködkürtje mellett a helikopter zúgását hallották a fejük fölött, egyre közelebb, majd fokozatosan eltávolodva. Végül hallótávon kívül került.

– Nem látott meg minket – sóhajtotta Monty.

– Sue, vidd már ki innen azt a revolvert! Monty, nincs valami páncélszekrényféle a hajón?

Monty a fejét csóválta, és lefegyverező őszinteséggel így szólt:

– Úgy látszik, bekötött szemmel vettem meg ezt a hajót. Sajnálom, Stan.

– Ugyan már. – Stan sohasem haragudott senkire, egyébként Monty sem. Sue viszont dührohamot kapott.

– Miért nem csináltok már valamit?... Akármit. Nincs valami horgony, vagy ilyesmi a hajón? Tengeri horgony? Biztos vagyok benne, hogy hallottam már ilyesmiről...

Stan olyan pillantással hallgattatta el, amilyet egy szokatlanul nehézfejű gyerekre vetett volna.

– Ezen a hajón?

– Volt egy – magyarázta halkan Monty. – Valamikor. Úgy hiszem, valami történt vele, vagy a lánccal... szóval most már nincs meg.

– Hát akkor – Sue a jelzőzászlók sorára mutatott – mire való ez a sok zászló?

– Azok veszélyt, tüzet, himlőt, lázadást, sárgalázt jeleznek... amennyire tudom – vigyorgott Stan. – Elég szép gyűjteményed van, Monty.

– Nem az enyém – felelte kurtán Monty –, Wileyé. Honnan lenne nekem fogalmam arról, hogy mit jelent az a sok istenverte zászló? De ha kitisztul az idő a vihar előtt, valakinek észre kell vennie bennünket. A parti őrség helikoptere is visszajöhet – mondta, az utóbbi éveknek tűnő egy-két nap folyamán először reménykedve.

– Stan, milyen messze vagyunk a parttól? – kérdezte Sue.

– Túl messze – felelte Stan mogorván, az iránytűre pillantva, amely még mindig táncot lejtett. – Vidd már innen azt a pisztolyt!

– Megyek már! – kiáltotta Sue. – Valahol biztonságba helyezem a revolvert. – Legalábbis remélem – tette hozzá magában. – Csak arra gondoltam, hogy talán Juan ült bele a gumicsónakba, és megpróbált a partra evezni, hogy segítséget hozzon.

Mindkét férfi úgy nézett rá, mintha elment volna az esze. Talán el is ment – gondolta Sue –, vagy éppen most megy el.

– Honnan tudná, hogy milyen irányba haladjon – szólt Monty kis szünet után. Sue úgy látta, parányi reménysugár gyulladt ki a szemében, de aztán gyorsan ki is

aludt.

– Igaz viszont – jegyezte meg Stan elgondolkozva –, hogy azon a mentőcsónakon lennie kell iránytűnek is. – Kezével a homlokára csapott. – Miért nem szóltál tegnap erről a pisztolyról, amikor az iránytű elkezdett ugrálni…

– Itt voltam én akkor? – kérdezte élesen Monty. – Pont abban a pillanatban?

– Nem… – Stan is nagyon fáradtnak látszott. Borostás volt és piszkos, az arca valami sötét zsírral bekenve, vastag, kék kabátja gyűrött és nedves. – Nem emlékszem. Jól van, mondjátok, hogy megbolondultam. Várj csak egy percre… igen, azt hiszem, a doktor volt itt. És talán Celia nézett még ide, hogy megkérdezze, kérek-e kávét, vagy valamit. És: Igen, valaki lehet, hogy te voltál… idejött, amikor éppen az iránytű fölé hajoltam, és csak annyit mondtam a vállam fölött: „Menj ki!”

– Ha az iránytű már akkor ugrált, akkor az nem azért volt, mert valaki odavitt magával valamit – állapította meg logikusan Monty. Stan most elvesztette nehezen megőrzött hidegvérét.

– Rendben van. Én első osztályú idióta vagyok. Másszatok hát ki ebből a zűrből magatok!

– Na, ne viccelj, Stan! Nem hagyhatsz bennünket cserben! Rajtad kívül nincs, aki segítsen rajtunk – kérlelte kétségbeesetten őszintén Monty. Megragadta Stan karját. – Higgyél nekem!

– Igen, tudom. De az a szomorú tényállás, hogy én is tehetetlen vagyok.

– Elviszem innen ezt az izét – mondta Sue komoran.

– Ne vedd a szívedre, Sue! – vigasztalta Stan.

– Ha vihar lesz, kibírjuk azt is, ne félj! Majd meglátod – Monty fél karjával átölelte.

Persze, majd meglátjuk – gondolta elkeseredve Sue, amint lefelé ment a szalonba, ahol ott ült Lalie, és vigyázott Sissyre. A kutya a szőnyeg nedves foltjait szaglászta félelmetes érdeklődéssel. Lalie rémülten tekintett föl.

– Ezt csinálja állandóan, amikor egy-egy pillanatra abbahagyj a, felemeli az orrát, és kétségbeesetten vonít. Juant pont ezen a helyen gyilkolták meg! Biztos vagyok benne, és Sissy is biztos.

– Sissy semmiben sem biztos – Sue-nak majdnem kiabálnia kellett, mert a hajó iszonyú táncba kezdett, hevesebb hánykódásba, mint bármikor. Beverte a fejét a kanapé szélébe, amikor lehajolt, hogy Sissyt a karjába vegye. A kiskutya kapálózott. Sue elejtette a revolvert, de rögtön fel is kapta. Lalie sírni kezdett. És ekkor meghallották Addie sikoltását.

10. FEJEZET

Addie sikoltott, semmi kétség. Sue megragadta a revolvert, egyik karjával felkapta Sissyt, és a nagyon is praktikus korlátok között inogva nekiesett Addie ajtajának. – Addie!… Addie még egyet sikoltott.

– Addie…

Hirtelen Celia jelent meg mögötte.

– Miért sikoltozik?

– Nem tudom. Mondtam neki, hogy zárja be az ajtaját, és ő úgy is tett.

– Ejnye, Miss Addie! Hé, nyissa ki az ajtót! – Celia csendesen hozzátette: – Szerintem delirium tremens rohama van, Sue, ne izgasd fel magad!

– Nem, annyit sohasem iszik. Egyébként sem volt nála semmi ital ma reggel, és…

– Volt elég az évek során – mondta Celia –, a férjemre emlékeztet…

A szűk kis ajtó föltárult, és Addie sikoltozva hullott a karjaikba, megnyomva Sissyt, aki felháborodva csaholt, és dühödten kapálózott Sue karjában. Celia

megragadta Addie-t. Sue most vette észre, hogy pisztolyt tart a kezében, és gyorsan letette, hogy segítsen Celiának. Bevonszolták Addie-t újra a kabinjába, és az ágyra fektették.

– Miért sikoltozott? – kérdezte Celia szigorúan.

– Az az ember – felelte Addie –, az a szörnyű ember! Ő járt itt.

Celia közel hajolt, és elgondolkodva Addie szemébe nézett. Azután megszólalt, mintha magában beszélne:

– Nem rózsaszínű elefántok vagy csigák. Nem is pókok vagy... – Sue felé fordult. – Az is lehet, hogy csak a félsz, nem a delirium tremens.

Sue, aki jobban ismerte Addie-t, erélyesen rákérdezett. – Melyik ember?

– Az a szívbeteg! – felelte Addie zihálva.

Sue megint gyorsabban következtetett, mint Celia.

– Wileyre gondolsz?

– Igen, igen, úgy hívják, persze. Igen, most már emlékszem. De akkor nem jutott eszembe, amikor bejött ide, és csak állt ott lihegve...

– Levegő után kapkodva – fordította Sue Celiának.

– És csak állt és állt. Talpig fehérben... – folytatta Addie.

– Valószínűleg pizsamában és paplanba csavarva – fordította ismét Sue.

– És aztán az asztalba kapaszkodott, és eltűnt. Ó... Elvitte – sopánkodott Addie.

– Mit vitt el? – kérdezte Celia. De Sue Celia karjára tette a kezét.

– Most már elment, Addie néni. Próbálj megnyugodni, jó?

Addie panaszos tekintetét Sue-ra emelte.

– De hát azt hittük, hogy nem is tud járni? Vagy nem?

– Tényleg – mondta Celia. – És a doktor biztosan nem akarta, hogy idejöjjön a szobájába, és halálra rémítse. Ide figyelj! Hogyan tudott bejönni a kabinba? Nem volt bezárva az ajtó?

– Kulcsa van hozzá – felelte egyszerűen Addie. Szép kis ujjaival átfésülte összekócolt fürtjeit. – Azt mondta, hogy mindenhez van kulcsa a jachton.

– És nyilván elfelejtette átadni Montynak – jegyezte meg gúnyosan Celia.

– Nem tudom. Jaj, nem tudom, de nem akarom, hogy megint idejöjjön...

Addie már majdnem sírt. Sue párnákkal megtámasztotta a hátát.

– Most maradj itt! Ne mozdulj! Hozok neked valamit.

– Majd én.... – mondta Celia, és már el is tűnt.

Az ablakon szürke és homályos fény szüremlett a kabinba.

– Sue, drágám, Celia most hoz nekem...

– Igen, azt hiszem. – Celia – gondolta Sue immár nem először – nagyon praktikus és józan teremtés.

Addie párnákat illesztett a feje alá, amikor a jacht megremegett. Üvegcsörömpölés hallatszott a mellettük lévő asztalról, és enyhe whiskyszag szállt föl a szőnyegről. Addie felnyögött és lenézett, hogy megállapítsa, mekkora a kár (és a whisky veszteség – gondolta Sue), és éppen ebben a veszélyes helyzetben volt, amikor a jacht, akár egy macska, fölpúposította a hátát. Addie sikoltott egyet, de csak halkan, és a jacht remegve leereszkedett újra.

– Ó, Sue – jajgatott Addie –, én nem készültem föl a halálra...

Sue visszaültette a párnákra.

– Nem fogsz meghalni. Celia mindjárt hoz még egy kis whiskyt vagy valami hasonlót. Már itt is van.

Az ajtó kivágódott, de nem Celia, hanem dr. Smith robbant be. Illő fellépés, gondolta Sue izgatottan. A doktor nagyon mérges volt.

– Mi történik itt? Mi van a páciensemmel? Miért hagyják, hogy összevissza járkáljon?

Addie mindkét kezét a szájára tette, és rémülten bámult a doktorra. Valóban rémisztő volt. Még Sue is megijedt, pedig már látta őt ilyen hangulatban, és hozzáedződhetett volna a szemében villódzó dühös szikrákhoz, hatalmas szögletes állkapcsának vöröses színéhez. Gyorsan összeszedte magát:

– Semmi dolgunk nem volt Mr. Wileyvel... Dr. Smith szeme villámokat szórt:

– Nem magához beszélek, nővér.

– A nagynénémhez beszél, doktor! – Csak a jacht újabb ijesztő tánca öntötte Sue-ba a bátorságot, hogy visszavágjon a doktornak. – És nem ő hívta a maga... kóválygó páciensét ide! Egyszerűen bejött, megrémítve a nénit, fölkapott egy üveget, és...

– Üveget? Csak nem! Nem szabad innia! Szent Isten, járkálnia sem lenne szabad...

Dr. Smith az ajtóba kapaszkodott, hogy megőrizze az egyensúlyát, aztán eltűnt a nagy kabinja és a páciense irányába.

Addie zihálva felemelte a fejét.

– Sue! Ha az az ember tud járni, akkor lehet, hogy ő csinálta azokat a szörnyű dolgokat Montyval és Juannal – suttogta.

Sue agyán is átfutott ez a lehetőség, de gyorsan megrázta a fejét.

– Á, nem elég erős ő ahhoz. Nem hiszem, hogy megtámadta, aztán a tengerbe lökte volna Montyt, és... De figyelj csak ide! Mit tudsz te Juanról?

Addie várt egy kicsit, aztán hideg, tárgyilagos hangon megszólalt:

– Semmi biztosat. Azt hiszem, leütötték valami tárggyal. Aztán egy gumicsónakban a tengerbe eresztették, és örökre eltűnt a ködben. És a viharban! – Addie sóhajtott, de minden drámaiság nélkül, csupán a szörnyű helyzetbe való pragmatikus belenyugvással.

Sue leült, helyesebben lehuppant, mert a jacht szinte vitustáncba kezdett.

– Mondj el nekem mindent!

– Már elmondtam, amit tudtam. Azt hiszed, nincs fülem? Hallgatóztam ma reggel. Mindnyájan arról beszéltetek, és Celia fölmosta a padlót... – Addie arcszíne zöldre változott.

– De mikor bejöttél, úgy tettél, mintha semmit se tudnál?...

– Nem is tudok semmit. Csak amit mindenki beszélt. Azt hittem, mindjárt jobban elviselem a dolgot, ha iszom egy kicsit, De akkor...

– A gumicsónakról nem hallottál?

– Ó, azt... – sóhajtott Addie –, azt ne kérdezd!

– Pedig azt kérdezem. Na gyerünk, ki vele!

– Nos, jól van. De ne mondd el mindenkinek! Láttam. – Láttad?...

– Természetesem. Mondtam már, hogy láttam egy embert, aki támogatta Juant. Így mondtam, támogatta...

Sue kissé szórakozott volt.

– Miért mondtad, hogy támogatta?

– Drágám, nem vagyok bolond. Legalábbis nem egészen. Nem vagyok biztos benne, hogy láttam-e vele valakit, vagy sem. De hát mondtam én valakinek, hogy Juant halottnak véltem? Abban volt valami gyanús, ahogyan a feje lelógott. Tudod, a moziban mindig elfeledkeznek róla, hogy a halottak feje lelóg. Felemelik az embereket, és azt mondják, micsoda szörnyűsége így és így halt meg, de aztán a fejét teljesen normálisan tartja...

– Addie néni! – Sue úgy érezte, hogy sodródik az árral, s ezt az érzést az sem módosította, hogy a hajó újfent szökdécselni kezdett. – Várj csak, Addie néni! Nem azt akartad mondani, hogy tudod, ki gyilkolta meg...

– Azt mondtad, hogy nem szabad elmondani... azaz azonosítani bárkit. Azt mondtad, hogy csukjam be az ajtót, és...

– Nem mondtál el nekem mindent. De nem számít. A veszély fennáll. Ez a helyzet, Addie néni. Szóval mit tudsz a mentőcsónakról?

Addie pislogott egyet, az ágyba kapaszkodott.

– Láttam valamit ott kint, azon a szűk fedélzeten, amelyik az én kabinomat megkerüli – közölte nyugodt hangon. – Olyan volt, mint egy matrac, vagy valami hasonló.

– Mikor volt az? Utána azt mondtad, hogy láttad, amint Juant valaki kitámogatta a szalonból.

– Nem így mondtam pontosan! De láttam Juan imbolygó fehér kabátját... talán nem is volt ott senki, aki Juant támogatta volna. De én nagyon

megrémültem. Siettem ide vissza, és még éppen idejében érkeztem, hogy kinézhessek ezen az ablakon.

– De nem láthattad…

– De láttam. Nem tisztán, de eleget láttam… – Elhallgatott, és összeszorította a száját.

Na, most megint csökönyös lesz – gondolta Sue. Mint kiderült, igazságtalanul, mert Addie hirtelen összefonta a karját, és a hajó egyre növekvő recsegésében alig hallható hangon megszólalt:

– Láttam, amint a matracot átemelték a korláton, mint egy nagy árnyékot. Vízre bocsátották, és én azt hiszem, hogy egy emberi test volt benne. Juané, biztos vagyok benne. Mondom, hogy láttam a fehér kabátját. Ó, Sue, igazán rettenetes.

Sue megnedvesítette az ajkát. Addie leírása nagyon szemléletes volt.

– De mondd, miért vállaltál akkora kockázatot, miért mondtad el mindenkinek, hogy láttál valakit – ahogyan te mondtad – aki támogatta Juant?

– Mert meg akartam tudni, hogy ki volt az. Éreztem, hogy bárki tette is a matracra…

– Mentőcsónakba – pontosított Sue. Addie ügyet sem vetett rá.

– De aztán ide hurcoltatok vissza, és én tudtam, hogy nem lehet veletek beszélni.

Ez értelmesen hangzik Addie szemszögéből – gondolta Sue.

– Akkor akár azt is megmondhatod nekem, hogy kire gondolsz, ki tette?

Addie becsukta mindkét szemét, aztán egyiket kinyitotta, és egyszerre egy idősebb, bölcsebb, sokkal realistább Addie tűnt elő.

– Hogy veszélybe sodorjalak? Azt már nem. Addie-féle okoskodás volt ez is, de bizonyos értelemben helyes: megpróbálta védelmezni Sue-t, és a maga zavaros módján sikerült is neki. Addie megdicsőült, gondolta Sue elcsigázva, és a jacht megint felágaskodott, amikor Celia megjelent az ajtóban egy üveget szorongatva. Csak negyedrészig van, állapította meg Sue megkönnyebbülve… Addie ennyitől megnyugszik, s nem is veszti el a lelki egyensúlyát.

– Ennyi maradt – zihálta Celia. – Ki volt az, akit látott? Addie összeszorította a száját, eltökéltségében szinte gyerekes grimaszt vágott.

– Nem fogja elmondani – közölte Sue kimerülten –, nem biztos benne, hogy látott-e valakit.

– Töltök neki. Mi történt azzal a pohárral a szőnyegen?

– A vihar – magyarázta Addie.

– Szerzek másikat – Celia pontosan tudta, hová kell mennie. Könnyedén mozgott a pici szobában és kecsesen is – gondolta Sue, s őszinte csodálattal figyelte. A kabin szürke fényében Celia fehér arca még fehérebbnek látszott, finom vonásai, orra, álla és finom rajzolatú arccsontja, bájos gödröcskéi, sötét szeme és fekete szemöldökének szép íve még mindig vonzó volt. Maga Celia pedig egy szépség, ez tagadhatatlan. Monty jól választott, és nyilvánvaló, hogy egy ideig hű is maradt hozzá. Celia visszafordult, töltött az italból Addie-nek tökéletesen nyugodt mozdulattal. Aztán gondosan ápolt, halvány rózsaszínre lakkozott körmét villogtatva odanyújtotta Addie-nek.

– Köszönöm, Celia. Igazán nagyon kedves vagy! Micsoda fantasztikus helyzet! – gondolta Sue. – És mégis csendes, nyugodt, egyáltalán nem drámai, hanem furcsán normális és hétköznapi. A világ dolgai mintha a fonákjukra fordultak volna. A jacht ismét a levegőbe szökkent.

– Attól tartok, kicsit viharos időnk lesz. Az a barométer igazat mondott. Nem úgy, mint sokan ezen a hajón. Legalább a barométernek hihet az ember.

Addie fölnézett az árvácskaszínű szemével a pohár pereme fölött.

– Én mindig igazat mondok. Csak éppen akkor nem, ha nem érdemes. – Kecsesen kortyolt a poharából.

Celia az ágy lábába kapaszkodva tűnődött, aztán így szólt.

– A legfontosabb, amire jutottunk, hogy Wiley be tudja járni a terepet. Eddig tökéletes alibije volt, hisz mindenki úgy tudta, nem képes fölkelni az ágyból. Azt

hiszem, ezt el kell mondanunk Montynak. Te mit gondolsz, Sue?

– Igen, és Stannek is, és... ó, a kutyafáját... – Sue nekiesett a szék támlájának, s a fájdalomtól felszisszent. – Monty most jócskán el van foglalva – mondta némi hallgatás után. – Nem is mondtam még neked, hogy itt volt fölöttünk egy helikopter. A parti őrségé, de nem vett észre minket.

Celia szép szeme összeszűkült.

– Hát mégiscsak lehetséges, hogy valaki a Sound-öbölben jelentette az eltűnésünket? De azt nem tudom elképzelni, hogy mit tehetne értünk bárki ebben a pillanatban.

Addie elsompolygott az ital felével, nagyon fürgén és nagyon csendesen, mielőtt még Sue újra ránézett volna.

– „Fitogtasson, kit csillaga kegyel" – szólt vissza.

– Ó, Addie néni, most ne, kérlek...

De Addie-t már nem lehetett leállítani: „Én, kit a sors ennyire nem emel, Csöndben élvezem, amit szeretek."[4]

– Addie néni, sohasem olvastál mást, csak Coleridge-t?

– Ez kérlek, Shakespeare, drágám – húzta föl Addie gőgösen a szemöldökét, és ismét kortyolt egyet.

– Egyébként – jegyezte meg Celia – rendkívül találó sorok.

– Öreg hölgyek nagyon sokat olvasnak – válaszolt higgadtan Addie. – Nincs pénzük bridzselésre, vagy... ó, igen, művelődik az ember.

Sue, aki tudta, hogy a Gates család maradék pénzét kire költötték, így szólt: – De drágám, majd én segítek.

– Miért nem olvas Browningot? – kérdezte szárazon Celia. – Megöregedni melletted, az mégis a legjobb...

– Ez egyszerűen nem igaz – vágta rá Addie. – Na, várj csak, Browning! – Nagyot fújt, és aztán befejezte a mondókáját: – Átkozott bolond! Fellengzős szamár!

– Ezzel jól elintézted Mr. Browningot – nevetett Sue. A doktor jelent meg az ajtóban.

– Szigorú utasításokat adtam a páciensemnek, hogy maradjon a kabinjában – közölte mennydörgő hangon. – Egyáltalán nem lenne szabad járkálnia, azt nagyon jól tudja. Ez itt a maguké? – Egy palackot mutatott Addie felé, aki boldogan mosolygott, és nyújtotta a kezét.

– Úgy látom, maga is eleget ivott – húzta vissza a kezét a doktor. – Na és maga – fordult most Celiához – volt már ezen a hajón viharban?

Celia fölhúzta finom ívű szemöldökét: – Nem.

– Wiley azt mondja, ő már volt. Szerinte ez még nem az igazi vihar, és minden rendbe jön. Szeretném tudni, hogy igaza lesz-e...

A hajó az asztalnak taszította.

– Nemsokára megtudjuk – jegyezte meg Celia vészjóslóan. – De addig is árulja el, az ön páciense ölte meg Juant? És ő próbálta meg Montyt is eltenni láb alól?

A doktor föltápászkodott, és a combját dörzsölgette, amit valószínűleg fölhorzsolt.

– Nem, természetesen, nem! – jelentette ki határozottan.

– Ne kiabáljon! – suttogta Addie az italába, és még mindig a doktor kezében lévő üveget figyelte.

– Azt akarom, hogy hallják, amit mondok – mondta dr. Smith bosszúsan. – A páciensem semmi körülmények között sem tehet semmi olyat, ami fizikai erőfeszítést igényel. És nehogy inni adjanak neki!

– Gondolom, nem vízre céloz? – kérdezte Celia. Addie eléggé szerencsétlen pillanatban jött ki a sodrából.

– Víz, víz, már megint és mindenütt csak víz és semmi itóka!...

– Ó, Istenem! – A doktor körbejárta a terepet, még mindig az üveggel a kezében, majd elvonult a szalon irányába.

---

4 *W. Shakespeare: XXV. Szonett (ford. Szabó Lőrinc)*

– Mintha egy csöppel ő is többet ivott volna a kelleténél – jegyezte meg tréfásan Addie. – Fogadni mernék. Talán fiatalabb éveiben. Nézzétek csak meg az arcszínét. Vörös. Persze, most nem az. – Komolyan elgondolkodott ezen és bólintott. – Olyan zöldes, vagy szürke. Vagy mind e kettő.

Sue úgy érezte, nem bírja tovább. Nagynénje világéletében csapongva társalgott, de ilyen helyzetben még sohasem kerültek. Gyilkossággal még nem volt dolguk.

– Addie néni – szólt elkeseredve –, beszéltünk Montyval és Stannel, és most még egyszer megkérdezem, ki volt...

Elhallgatott, mert Addie megrázta a fürtjeit, és az éjjeliszekrényen álló üveg után nyúlt. – Micsoda butaság, hogy elvitte azt a másik üveget. Mennyit kínlódtam, míg úgy bejutottam a szalonba, hogy senki sem látott meg. Most ne nézzetek így rám, Sue! Celia, te vagy a tanúm. Sue semmit sem tud arról, hogy kit láttam Juannal tegnap éjjel.

– Rendben van, de te most... – nézett rá Celia elgondolkodva.

– Veszélyes helyzetben vagyok? Nem hiszem – mondta Addie.

Nem volt mit tenni, ott kellett hagyni Addie-t az orvosságával együtt.

– Nem lesz vele semmi baj, azt gondolom – súgta Sue Celiának távozóban, miközben Addie lelkesen integetett nekik szabad kezével. – Csak ez a vihar, meg minden, felzaklatta és azt leplezi.

– Remélem – felelte Celia szárazon.

– Volt valami... – A tenger ereje, mint egy láthatatlan kéz, a falnak lökte Sue-t. Különös módon Celiát az ellenkező irányba taszította.

– Huh – mondta Celia –, ez erős volt. Sue fürgén fölegyenesedett.

– Celia! Hová tettem azt a pisztolyt?

Celia elgondolkodott, hajlékony termetét a korlátnak feszítve.

– Melyik pisztolyt? Montyét?

– Igen. A zsebében volt, és megbolondította az iránytűt. Stan és Monty azt mondták, hogy tegyem el. Nem tudom, mit csináltam vele.

Celia megingott, megragadta a korlátot, majd ismét tántorogni kezdett, de sötét szeme mereven nézett maga elé.

– Én nem is láttam. – Becsukta a szemét. – Hadd gondolkodjam csak. A nagynénéd, az éjjeliszekrénye, az eltört pohár és a whiskyszag, de... nem, nem emlékszem, hogy pisztolyt láttam volna. Nyilván akkor vesztetted el, amikor Addie sikoltott. Jobb lesz, ha utánanézünk.

Keresték, de sehol sem találták a pisztolyt. Addie néni kabinjából hullámzó énekhang hallatszott: – Heten a halott ládáján... jo-ho-hó... Celia csinos szája megrándult:

– Pedig nem is rumot adtam neki. Gondolod, hogy azt akart?

– Azt nem fog kapni. Komolyan mondom, nem mindig ilyen. Igaz, szereti kicsit a tütüt, illetve nem is kicsit. Szóval, szeret iszogatni. De azért nem annyit. Most meg van ijedve.

– Én is be lennék ijedve, ha láttam volna, ki ölte meg szegény kis Juant és lökte a tengerbe. Mi ez?

Kiáltás hallatszott a fedélzetről, aztán még egy. A doktor kirohant a szalonból. A jogász is igyekezett utána, amennyire a méltósága engedte.

– Úgy hangzik, mint valami... – Eltűnt a parancsnoki híd irányába. Lalie fölszökkent, és elrohant kettőjük között. Celia Sue-ra nézett.

– Én is megyek.

Sue nem is válaszolt. Mindketten kitámolyogtak, aztán végigmentek a csúszós, még mindig ködös oldalfedélzeten. Olyan erős szélrohamok érték őket, hogy az egyik lefújta Sue nyakáról a sálját. Hatalmas, vakító fény árasztotta el a jachtot és mindenkit.

Valóságos fénycsóva. Reflektorok ontották a fényt valahonnan, élesen megvilágítva Monty és Stan alakját, akik mind a ketten kihajoltak a korláton és kiabáltak.

– Vontassuk a hajót? – Ezek voltak az első érthető szavak, melyeket Sue

hallott. A fényességen túlról jöttek.

Sue és Celia a korláthoz futott, botladozva és csúszkálva. Monty kiabált, és a távcsővel hadonászott. Stan egy masszív hajó felé ordítozott, amely mellettük hánykolódott a hullámok hátán.

Stan tölcsért csinált a kezéből, és úgy kiabált:

– Köszönöm! – Megfordult és meglátta Sue-t. – A parti őrség. Vontatni fognak minket. Groton közelében vagyunk.

– Groton? – kiáltotta élesen Sue. – Hogy jutottunk ide? Azt hittem, dél felé tartunk.

– A szél kicsit északra sodort bennünket – mondta Stan. – Húsz mérföldnyire vagyunk Montauktól. Az iránytű tartósan eltérített bennünket. A parti őrség megtalált.

– Honnan tudták, hogy itt vagyunk? – kiáltotta Monty a nagy tumultusban.

– Ezek mindent tudnak – válaszolta Stan.

– De hogyan találtak meg minket? – érdeklődött Celia. Egy fiatal hang kiáltotta lentről:

– Készen vannak?

– Ó, Istenem, de még mennyire! – kiáltotta Monty. – Hogyan találtak meg minket?

– Mi mindent megtalálunk – válaszolta büszkén a fiatal férfi. – A felszerelésünk a lehető legmodernebb. Ha egy tengeralattjáró csuklik egyet – egy fenyegető hullám az egyensúlyát veszélyeztette. Zihálva folytatta: – ...a Kaszpi-tengerben, mi azt is tudjuk! Nők is vannak a hajón?

– Négy. – Monty erősen kapaszkodott a korlátba.

A reflektorok most már fényesen és tisztán ragyogtak, élesen megvilágítva mindenkit a fedélzeten., A doktor is ott volt, kihajolt a korláton. Lalie egy pokrócba burkolózott, és Sue válla fölött kémlelt kifelé, szép arca sápadtnak látszott az erős, sárga fényben.

Ekkor egy határozottabb, parancsoló hang hallatszott a hangszóróból: – Felszereljük a vontatóköteleket.

– Nincs áramunk, nem látunk! Semmink sem működik. A helikopter vett észre minket? – hajolt ki Monty.

– Persze. És azonkívül egy fickó vetődött a partra mentőcsónakban. Teljesen kimerülten. Azt mondta, hogy a jacht veszélybe sodródott. Úgy látszik, balszerencséjük volt. Ha nők is vannak, legjobb, ha leküldik őket. Kezd hidegre fordulni az idő.

– Az a „fickó” valószínűleg Juan – súgta Stan Sue fülébe.

11. FEJEZET

Celia megfogta Sue karját.

– Menjünk! Te is, Lalie. Fogadjuk meg a jó tanácsot, gyerünk le! Már vacog a fogam, annyira fázom, és vizes is vagyok.

Ha szét is oszlatta a vihar a ködöt, az lopva ismét visszaszüremlett, mintha eltökélte volna, hogy nem hagyja a prédáját. És ahelyett, hogy dél felé sodródtak volna tehetetlenül, észak felé tették, ki a nyílt tenger irányába. Mindössze húsz mérföldnyire Montauktól! De azzal a teljesen használhatatlan iránytűvel ki tudhatta volna, hogy hol vannak vagy voltak! A legfontosabbnak az a megdöbbentő tény látszott, hogy Juan életben maradt. Idáig sodorta a víz a gumi mentőcsónakban. Addie pedig egyszerűen azért láthatott két embert, mert nyilván be volt csípve.

A hajó még mindig idegesítően hánykolódott. Sue szerette volna látni, hogyan rögzítik a vontatóköteleket a hajóhoz, de érezte, hogy sürgősen föl kell

melegednie valahol. A farmere és a pulóvere vizes volt, és rátapadt a testére. Addie ajtaja zárva volt. Egyszer még majd pontosan tisztázni fogja a nénjével, mit látott azon az éjszakán, amikor Juant állítólag támogatta valaki, azután a csónakkal együtt a tengerbe lökte. De az a fő, hogy Juant nem ölték meg.

Celiából gyöngyöző kacagás tört fel.

– Tudod, én meg voltam győződve, hogy gyilkosság nyomait tisztítom föl a szalonban. Ahogy a nénéd mondaná: „Ki veled, átkozott pecsét!" – Kinyitotta az ajtót, és bement a kabinba, amelyben Lalie-vel lakott. Sissy vidám csaholással üdvözölte.

– Nem tudom, mit lehet itt nevetni – morgott Lalie. – Soha életemben nem fáztam így, és nem éreztem magam ilyen nyomorultul. Tegyük fel, hogy elszakad a kötél, a vontató... vagy hogy hívják, és mi megint elsodródunk.

– Nem hagyják – bizonygatta Sue, és remélte, hogy igaza lesz.

Wiley ajtaja be volt zárva. Mihelyt a kabinjába ért, Sue lefejtette magáról a nyirkos ruhákat, és minden meleg holmit magára vett, amit csak talált, aztán az ágyba bújt. Föntről kiáltásokat, zörgést és más zajokat hallott.

Végre észrevette, hogy szinte lopakodva, csodálatos lassúsággal megmozdul a jacht.

Tehát kikötőbe vontatják a hajójukat. Végül egy remegő fénysugár, ami nem lehetett más, mint az esti napsütés, világított be a kabinba, és Sue lassan elaludt a megnyugtató napfényben, elringatta a hajó óvatos, lassú mozgása.

Monty költötte fel. Fáradt és piszkos volt, de éveket fiatalodott.

– Minden rendben. Elvontattak minket ide, a parti őrség állomáshelyére. Később majd tovább vontatnak egy közeli hajójavítóba. Ők nem tudják megjavítani a hajót, de mindent megtesznek, amit csak tudnak. Jól vagy?

– Ó, igen! Olyan boldog vagyok! Csak, azt hiszem, fáradt. Addie néni jól van?

Monty szívből fölnevetett: – Persze. Bezárta a kabinja ajtaját, de bekiáltottam neki, és azt mondta, jól van.

– Megkaparintott valami italt magának.

– Nem baj, megérdemli. Sue, drágám, ez a kirándulás nem úgy sikerült, ahogy szerettem volna.

– Sajnálom, Monty. A jacht miatt...

– Vén csataló ez már. Nem is fogtam fel, mennyire öreg. Stan azt mondja, valamikor a húszas években épült. Amikor még volt erre sok pénz. Gondold el! Több mint ötvenöt éves. Nem mintha – hümmögött Monty méltóságteljesen – ez sok lenne, ha jó karban van. Csakhogy – elegáns arca kissé megnyúlt – én szó szerint vettem, amit Wiley mondott, hogy a hajó jó állapotban van. Azt mondta, nem vezetett ugyan hajónaplót, de megvizsgálhatom és megtudhatom a történetét is. Nem vettem a fáradságot, vaktában megvásároltam. Azt hiszem, hagytam magam elcsábítani ettől az öreglánytól. Egy szó, mint száz: Wiley bóvlit adott el nekem.

– De nagyon elegáns luxusbóvlit – vigasztalta Sue. – Majd kirándulunk még vele...

– Azt nem – rázta a fejét Monty. – Én itt hagyom. Eladom az első vevőnek annyiért, amennyit hajlandó adni érte. Elegem van ebből az antik bárkából.

– Monty! Most jut eszembe, mi történt az üzemanyaggal?

– Nem tudom, de meg fogom tudni. Addig is el kell mondanom neked, hogy a parti őrség elkényeztet bennünket. Úgy tesznek, mintha Stan legalábbis admirális lenne. Boldogok, hogy egy valódi tengerészt is találtak a hajón. Bár egy kicsit megütköztek azon, hogy egy tengerész hogyan térhetett el az útiránytól, és miért hagyta, hogy elmenjen az áram. De szerencsére a vihar magától elmúlt. Most kimegyek a partra, Sue. Add csak ide a pisztolyom, légy szíves!

Sue torka kicsit összeszorult.

– Sajnálom, Monty, de sehol sem találom. Kerestem, de...

– De arra csak emlékszel, hogy hol hagytad?

– Nem, nem emlékszem. Azt hiszem, letettem valahol... vagy Addie néni kabinjában, vagy ott a közelben. Celiával kerestük, de nem találtuk meg.

– Sue, egy pisztolyt nem tesz le az ember bárhol! Ráadásul meg is van töltve.
– Biztosan fölvette valaki és eltette. Megkérdeztem Lalie-t.
Monty elkomorult. – Könnyen lehet, hogy Lawsonnál van. Nagyon kelletlenül viselkedett. Sissy éppen most harapta meg. Ne a kutyát hibáztasd, Lawson belerúgott. Valahogy az útjába került, és... azt mondta, megbotlott, és nem vette észre a kutyát. Magyarázd ezt meg Sissynek! – Futó mosoly suhant át az arcán. Sue fölé hajolt, könnyedén megcsókolta, és az ajtó felé indult.
– Várj csak, Monty! Hogyan ismerkedtél meg Mr. Wiley-vel?
Monty visszafordult.
– Palm Beachben találkoztam vele. Van egy óriási kastélya... valószínűleg ugyanakkor épülhetett, mint ez a hajó. Vagy talán még régebben. Most próbálja eladni. Körülbelül ötmilliót kér érte, és fogadok, hogy meg is kapja. Azt hiszem, eddig mindent el tudott adni, amit csak akart, akármilyen állapotban. Fogadni mernék, hogy ez a ház is tele van patkányokkal meg pókokkal, hull a vakolat a mennyezetről.
– Ó, hát láttad?
– Csak kívülről. Wiley közel lakik Celiához... – Monty elhallgatott, kicsit zavartnak látszott.
– Ott találkoztál vele? Celiánál?
– Sue, mindez már a múlté! Te mondtad, hogy nem számít...
– Milyennek találta Mr. Wiley dr. Smitht?
– Én ajánlottam neki dr. Smitht. Wiley úgy döntött, hogy New Yorkba megy, és rosszul lett. Dr. Smith jó ember. A ti kórházatokban ismertem meg. Emlékszel? Ugye, te most vissza akarsz menni a nénéd házába, ha kikötünk?
– Ó, igen. – Hirtelen megjelent képzeletében a levegős, napsütötte repkénnyel befuttatott villa fákkal, virágokkal övezve. – Szóval akkor visszamegyünk?
– Igen, azt hiszem. Repülővel, ha sikerül bérelnem egyet. Tulajdonképpen jobban szeretném előbb visszavinni a jachtot a Long Island Soundba, és aztán felbérelni valakit, hogy vigye vissza Floridába. Ott jobban el lehet adni.
– Monty, beszéltél Juannal? Mit mond?
Monty arca újra elkomorult. – Csak annyit mond, hogy nem akarja elhagyni Sam Wileyt. Azt mondja, azért kötötte el a gumicsónakot, hogy segítséget hozzon. Úgy gondolta, hogy eljuthat a partra, és valóban el is jutott. Egy sebhely van az arcán. Juan azt mondja, nem tudja, hogyan történt, de azt hiszi, megbotlott, és a kezében volt a húsvágó bárd.
– Micsoda?
– Húsvágó bárd.
– Na és mi van a gumicsónakkal?
– Mondtam már. Azt mondja, kihozta, felfújta, és elindult rajta. Segítségre volt szükségünk. Nekem nem szólt, mert félt, hogy nem engedem el. Valóságos hősnek állítja be magát.
– Valaki fejbe vágott téged – mondta Sue elgondolkodva.
Monty arca szoborszerűen merev lett.
– Azt ne hidd, hogy elfeledkeztem róla. Most mennem kell, megnézem, mit csinálnak.
Az ajtó becsukódott mögötte. Sue visszafeküdt, és hallgatta a hajón hallható hangokat. Nem tudta pontosan azonosítani egyiket sem, de nyilvánvaló, hogy serényen tevékenykedtek odafönt. És most mi lesz? – gondolta, de nyugodt maradt. Kisvártatva Lalie tört be a kényelmes meleg kabinba.
– Bejöhetek, Sue?
– Természetesen.
– Akkor nyisd ki az ajtót!
– Nincs bezárva. Gyere csak be!
– Tele van a kezem.
– Ó! – Sue kikászálódott az ágyából, pokrócokba bugyolálva, és kinyitotta az ajtót Lalie előtt, aki egy nagy kosarat hozott, edények csörömpöltek benne.
– A parti őrség figyelmessége – Lalie az éjjeliszekrényre tette a kosarat. –

Szagold meg!

– Mi van benne?

Lalie boldogan szedte elő a termoszokat, lefedett tányérokat, műanyag evőeszközöket. – Van kagylóleves, vigyázva nyúlj hozzá! A másikban kávé van. Jól van már, Sissy, gyere be! De több levest nem kaphatsz. Az enyémnek a felét is megetted.

Sissy fölágaskodott, villogó szemét a kosárra függesztette.

– Azt akarod mondani, hogy ez mind…

– Persze. Mindegyikünk kapott egy ilyen kosarat, mint ez.

– Addie néni?

– Csak ül, és olyan, de olyan boldog – felelte Lalie kuncogva. – Egy csöpp rum, vagy whisky sincs a kabinjában. – Lalie letelepedett egy székbe.

– Mikor indulunk?

– Indulunk? Mit akarsz ezzel mondani?

– Monty azt mondta, lehet, hogy bérel egy gépet, itthagyja a jachtot és eladja. De aztán úgy döntött, hogy visszatér a Soundon át, és elküldi Floridába.

– Lehet, hogy ismered Montyt, de nem olyan jól, mint én – kacagott Lalie. – Ez a jacht az egyik megvalósult álma. Tudod, szegény fiú volt, aztán nagy célokat tűzött maga elé, és a legtöbbjét el is érte. Ez a jacht az egyik csúcs, azt hiszem, így lehetne mondani. Ez, és aztán a házasság. Veled – tette hozzá Lalie határozottan, – Ne is mondd, hogy nem erről van szó, mindenki rájött már.

– Nem… azaz… – Sue lemondott arról, hogy illendő választ adjon, és így szólt: – Monty mint szegény fiú? Ugyan miket beszélsz?

Lalie kinyújtotta a lábát, és ásított.

– Úgy, ahogy mondom. Apánk kispénzű vidéki jogász volt, míg az első felesége, Monty anyja, meg nem halt. Akkor vette el az anyámat, akinek volt pénze, és később megszülettem én. Most már sem apám, sem anyám nem él. Monty azonnal gyámság alá vett. Ő a gondozója annak a pénznek is, amit anyám hagyott rám. Egyébként nagyon jó, okos és kedves. Letol néha a sárga földig, mikor attól fél, hogy hülyeséget csinálok valami férfival, vagy kábítószerrel… vagy akármivel, amit ő nem helyesel. Nagyon merev, született konzervatív, tudod-e? Nem tehet róla.

– Na, de Celia?

Lalie megvonta sovány vállát, mely egy nyilván kölcsönkért nagy, kék kabátba volt burkolva. – Azt hittem, már mesélt neked ezekről a dolgokról.

– Többé-kevésbé.

– Egyszerű. – Lalie keresztbe vetette a lábát, és ásított. – Ismerned kellett volna Celiát. Gyakran járt errefelé. Nem tudom, hol született, de ez nem számít. Ő volt a legfelkapottabb lány, úgy hallottam.

– Voltam az esküvőjén, olyan aranyos volt!

– Az is! Nagyon aranyos. Nem tudom, mi történt a férjével, de valahogy eltűnt. Nem tudom, Monty mikor ismerkedett meg vele, de szerette, és Celia is szerette őt. És… hát ennyi az egész. Több évig tartott.

– Miért…

– Még nem magyaráztam el neked Montyt – folytatta Lalie. – Nem biztos, hogy el tudom, de azt hiszem, valami kisebbrendűségi érzésféléje lehet, tudod, anyám pénze meg minden. Mindegy, ahogy mondtam, elkezdett pénzt keresni, és sikerült is neki. Gyorsan meggazdagodott. De aztán – ez csak egy tipp – azt hiszem, érezni kezdte, hogy most már család is kellene neki. Egy jó házasság, jó háttér.

– Szeret téged, Sue. – Lalie nevetett, pontosan olyan kedvesen, ahogy Monty szokott. – Szeret téged, Addie nénédet is… és minden egyebet. A kék véredet, ugyebár…

– Az én vérem éppolyan piros, mint bárkié. És pénzem meg egyáltalán nincs. Ápolónői tanfolyamot végeztem, és dolgozom.

Lalie ravaszul nézett, ami megint csak hasonlatossá tette őt a féltestvéréhez.

– Monty miatt abbahagyhatod a munkát, nem?

– Szeretem Montyt, ne felejtsd el!

Lalie az ajkát biggyesztette. – Szeretned kell, ha tényleg komolyan gondolsz a házasságra – mondta közömbösen. – Mit gondolsz, miért szervezte ezt a kirándulást? Családi kiruccanásnak szánta. Te, a nénéd és én. Wiley csak véletlenül került bele.

– És Celia – mondta Sue.

Lalie ránézett, a szeme kicsit csillogott.

– Ide figyelj, Sue. Ne csinálj cirkuszt Celia miatt! Bizonyos fokig az én hibám, hogy ő is a hajón van. Meglátogatott, hallott a tervezett kirándulásról, és csak úgy eljött. Úgy érezte, joga van hozzá, s én nem hibáztatom.

– Lalie, nekem ehhez semmi közöm.

– Ebben nem vagyok olyan biztos. Ha te is házasságra gondolsz. Én szeretlek téged is, Celiát is. Monty a testvérem, de őszintén megmondom, óva intenem kellene téged. Monty évekig elviselte Celiát, lakást vett neki Palm Beach-ben, aztán meg... á, mindent, amit csak megkívánt. Celia nem fogja mindezt csak úgy egyszerűen, harc nélkül feladni.

– Úgy gondolod, hogy azért jött föl Floridából, azért látogatott meg téged, abban a reményben, hogy...

– Persze, Monty miatt. Nem tudom, lehet, hogy volt köztük... kellett hogy legyen... valami nézeteltérés, mondjuk így. Nem láttam őket veszekedni... mégis... De akármi történt is, Celia nem mond le egykönnyen Montyról, az biztos!

A leves forró volt. Sue elgondolkodva ráfújt, és lassan megszólalt:

– Ez már mind a múlté.

– Ezt mondod te. Biztosan Monty is ezt mondta.

– Természetesen, és okosan tette.

– Okosan? Hát jól van, ha a te generációd így tekinti a dolgokat...

Ezt Sue tüskének érezte.

– Az én generációm?! Huszonhárom éves vagyok. Csak öttel idősebb nálad!

– Tudom, de te védett helyzetben vagy...

– Egy nagyvárosi kórházban! Te nem tudod, mit beszélsz! Neked sohasem kellett dolgoznod.

– Jó, de...

– Azért még szót érthetek tizenévesekkel, igenis, szót érthetek!

– Ugyan, ne balhézz velem! Én is dolgoztam, hidd el, ha szükség volt rá. Nem vagyok nagyon gazdag, de van mit aprítanom a tejbe. Szóval, ha huszonnégy éves leszek, megkapom a vagyon egy részét. A többit harmincévesen. Akkor meg miért dolgoznék? – Szünetet tartott, és hozzátette: – Vegyem ki a kenyeret egy lány szájából, akinek nagyobb szüksége lenne rá?

– Milyen nemes lélek vagy! – jegyezte meg Sue gúnyosan.

– Ó, igen! – vihogott Lalie, de aztán kijózanodott. – Mindegy, lehet, hogy ismered a világot a magad módján, de én a te helyedben jobban ügyelnék Celiára. Feltéve, hogy igazán akarod Montyt.

– Szeretem Celiát – mondta Sue csökönyösen, de őszintén.

– És azt hiszed, hogy ő is kedvel téged? – kérdezte Lalie nagyon is logikusan, amikor kopogtattak, és Stan lépett be.

Csakúgy áradt belőle a jókedv.

– Reggelre készen állunk, hogy újra kifussunk. Hello, Lalie. Finom volt a leves, amit hoztál.

– Magam főztem – állította Lalie komolyan. Stan kuncogott, és barátságosan hátba veregette.

– Fogadni mertem volna! Nagyszerű volt, erőt öntött mindannyiunkba. De most, légy szíves, hagyj magunkra, kislány! Beszélni akarok Sue-val.

– Rendben van – Lalie elhúzta a száját. – Bár azt hiszem, maradnom kellene gardedámnak. Monty biztosan értékelné.

– Kifelé! – Stan kedveskedve bár, de kitessékelte az ajtón, amit aztán be is csukott.

– Nagyon szép lány – mondta Sue.

– Persze. Mindjárt azt fogod mondani, hogy pont hozzám való. És lehet, hogy tényleg az. – Stan leült Lalie üresen maradt székébe. – Szóval most a parti őrségre hagyatkozunk. Elvontattak bennünket egy közeli hajójavító műhelybe. Megolajozták a kormányművet, amennyire lehetett. Megtisztították az üzemanyag-vezetéket és a tartályt. Valakinek sikerült egy csapon keresztül hozzáférnie a szűrőkhöz, de most már nincs benne homok, hála Istennek. Új biztosítékokra volt szükség szinte mindenütt. Az akkumulátorokat ellenőrizték... és minden egyebet. Hát így állunk. Holnap indulunk. Szereztem új térképeket. Monty kicsit régimódiakat tartott. Akárcsak ez a jacht.

– Nekem azt mondta, hogy bérel majd egy repülőgépet, és megyünk haza. Itt hagyjuk a jachtot, vagy elküldjük Floridába. De akárhogy lesz is, el akarja adni.

– Eladni? Ő aztán nem! Úgy szereti, mint egy gyerek. Persze, mint egy élemedettebb gyermek, de szereti, és most azon van, hogy induljunk ismét Eleutherára.

– De hát ezt nem teheti! Ez a hajó...

– Azt hiszem, most tényleg jó esélyünk van egy kellemes kirándulásra. Ha vigyázunk, és az időjárás kegyes lesz hozzánk. Persze, azért nem esküdnék meg... – mondta komolyan Stan. – Pláne ezekkel a motorokkal.

– Nem mondhatod komolyan, hogy mindenkit magával akar vinni...

– De igen. Wileyt is, akár beteg, akár nem.

– Akkor dr. Smitht is, ez logikus.

– Persze. Azt mondja, hogy valami örömét is akarja lelni ebben a kirándulásban. Mindenesetre Wiley nem hajlandó a doktor nélkül jönni, és a doktor nyilván a kórháza új épületszárnyára gondol, de én azt hiszem, inkább pihenni akar, amire mindnyájunknak nagy szüksége van. Nem lett volna szabad hagynom, hogy Monty elinduljon abban a ködben ezzel a muzeális járművel. – Stan előrehajolt, könyökét a még mindig piszkos farmerére támasztva, az arca azonban már ragyogott a lelkesedéstől és a csodálattól. – Sue! Látnod kellene a parti őrség játékszereit. Van ott minden, amit csak el tudsz képzelni! Nagyszerűen csinálták, igazán megtettek mindent, csak hogy segítsenek nekünk. Azt hiszem, hogy ők maguk is élvezték az egészet. A jacht pedig egy viktoriánus relikvia, de azért van benne valami elegancia, ha működnek a dolgok, és ha senki sem dühöngő őrült... Most már ne izgulj, Sue! Ezúttal semmi kellemetlenség nem fog történni.

– Ha ugyanazok lesznek a hajón, ki akadályozhatja meg ugyanazokat a dolgokat?

– Hát én vagy Monty. És magunkkal visszük az egyik fickót a parti őrségtől. Éppen szabadságra megy, és kapva kapott a lehetőségen. Beleval ó fickó, szívós, megbízható...

– Csak nem akarja Monty Juant is magával vinni? – szakította félbe Sue.

Stan a homlokát ráncolta.

– Én nem vinném, de Monty hajthatatlan. Nem tudom pontosan, miért, hacsak... Ó, attól tartok, Montynak még mindig az a rögeszméje, hogy kideríti, ki kólintotta fejbe. De Juan történetét sem veheti komolyan, hogy véletlenül leütötte magát, és aztán beült a gumicsónakba. Én sem hiszem. Tény viszont, hogy nem értem, miért jött vissza Juan a hajóra, hacsak... nos, hacsak nem akar valamit megszerezni valakitől. Csak nem tudom, hogy mit.

– Mr. Wiley? Lehet, hogy be akarja venni Juant a végrendeletébe.

Stan elgondolkodott.

– Lehetséges, elképzelhető. De ahogy én Juant megismertem, kell lennie valami nyomósabb oknak is. Persze kutya legyek, ha tudom, mi az.

– Én nem szeretem Juant – jelentette ki Sue hosszú szünet után.

– Én sem. Nagyon alattomosan néz azzal a sötét szemével. Wiley azonban, úgy látszik, azt hiszi, hogy Juan teljesen odaadó híve neki is, a hajónak is. Azt állítja, hogy Juan többet tud a hajóról, mint ő maga. Nem tesz semmit. Monty azt mondja, hogy mihelyt Eleutherába érünk, átmegy a Fort Lauderdale-i Bahai-Marba, és minden szükséges felszerelést megvásárol, hogy a jacht tökéletes

legyen. Ez gyakorlatilag annyit jelent, hogy teljesen át kell alakítani, persze hatalmas költséggel, ami nem riasztja vissza Montyt. Szerintem nagyszerű fickó. Jól teszed, hogy hozzámész feleségül – mondta, és kinézett az ablakon.

– Ki mondta?... Stan vállat vont.

– Azt hiszem, Lalie. De úgy tűnik, mindenki tud róla. És jó ötlet, biztos vagyok benne. Nagyon boldog leszel vele. Jó éjszakát! – Az ajtó elég keményen csukódott be utána. Sue jobban örült volna, ha Lalie kevésbé közlékeny.

Sue-t bosszantotta, ahogyan Stan hirtelen elvágta a beszélgetés fonalát.

Pedig Lalie tulajdonképpen csak Sue szándékairól beszélt Stannek. Néhány percig elgondolkozott ezen, szórakozottan hallgatva a gépház ritmikus lüktetését, aztán fölkelt az ágyból, felöltözött, és Addie kabinjához sietett.

Az ajtó nyitva volt, Addie kecsesen ült gyűrött pongyolájában egy pokrócba csavarva. Sissy sompolygott be Sue után, és Addie ölébe ugrott. Addie egyik kezével megpaskolta a kutyát.

– Monty közölte velem, hogy reggel elindulunk. Ezúttal jobb előjelekkel... és időjárással... egy kedves kirándulásra.

– Szóval Monty beszélt veled.

– Természetesen. – Addie bársonyos barna szeme tágra nyílt.

– Addie néni! Haza akarok menni. A te házadba, most azonnal.

– Néni, nem, el kell menned erre a kirándulásra Montyval – kardoskodott Addie.

– Ezekkel az emberekkel? Hiszen te láttad az egyiket, amint a tengerbe taszította Juant a gumicsónakban.

Addie szelíden áthúzta Sissy egyik hosszú fülét két ujja között.

– Ugyan már, Sue! Miket beszélsz?

– Addie néni! Nézz rám! Hiszen te láttad...

– Á, nem láthattam! – Sissy fülének szentelte minden figyelmét.

– Azt mondtad, láttál valakit, amint a fedélzetre támogatta Juant. Mindenki hallotta, hogy azt mondtad. Aztán Juanról beszéltél nekem, meg arról a gumicsónakról...

Addie megrázta fürtjeit.

– Drágám, nem mondhattam ennyi mindent.

Sue úgy érezte, mintha a homok kiperegne az ujjai között. Persze az is igaz, hogy Addie élénk képzelete nagyon sokszor megváltoztatta az eseményről adott beszámolókat. Sue kénytelen volt makacskodni.

– De igen! Azt mondtad, hogy Juannak lelógott a feje, és abból tudtad, hogy halott.

Addie fölnézett.

– De hiszen nem volt halott. Látod, nem mondhattam ennyi mindent. Az a helyzet – volt olyan tapintatos, hogy mentegetőzött –, én elhiszem, hogy igazat mondasz, úgy ahogyan te látod.

– Ahogyan hallottam! – mondta Sue durván és hangosan.

Addie sóhajtott.

– Jól van! hát hallottad. De igazán... Szörnyen félek attól, hogy talán... a tengeribetegség meg ez az egész... az is meglehet, hogy kicsit többet ittam – mondta Addie sejtelmesen. De aztán, mikor érezte Sue elutasító, merev hallgatását, fölpillantott szép kis szemével.

– In vino veritas. Ezt akartad mondani, ugye? Ez nem igaz. A legnagyobb hazugságokat, amiket életemben hallottam – itt egy kicsit megbotlott a nyelve, de aztán folytatta-, abban a... bizonyos állapotban mondták. De nagyon sajnálom, semmi olyasmit nem láttam, akármire gondolsz is... Szóval, azt mondtad, hogy én mondtam, illetve... Kezdek belegabalyodni, mi? De hát érts meg! Azon az éjszakán csak egy pillanat erejéig láttam Juan fehér kabátját. És talán azt a gumicsónakot, ennyi az egész. Nagyon örülök, hogy jól van, és folytatja a kirándulást velünk együtt.

Az ember nem szokta azt mondani szeretett és (általában) szerető nénjének, hogy hazug szörnyeteg, általában nem sértegetik egymást, de ezúttal másképp

történt.

Celia ment el a nyitott ajtó előtt, benézett, meglátta őket, és kitalálta, miről beszélgetnek. Celia mindig is gyorsan kapcsolt. – Nyugodtan feladhatod, Sue – szólt be –, én is megpróbáltam. Megtaláltad már Monty pisztolyát?

– Montyét? Nem!

Celia arca egyszerre megmerevedett.

– Nézzük csak meg még egyszer! Azt hiszem, itt ejtetted el. Itt kell lennie valahol.

– Valószínűleg a tengerben, a mély kék tengerben... – Addie néni megint dalra fakadt.

– Gyerünk – mondta Celia. – Ide gyere, Sissy! Még egy szép új homokos láda is van a fedélzeten Sissynek. Csak annyit mondok, háromszoros hurrá a parti őrségnek!

Addie halkan dúdolni kezdett:

– Szeretem a parti őrséget, a parti őrség szeret engem. Celia gyors pillantást vetett az éjjeliszekrényre, mely most ártalmatlan volt, nem rejtvén sem üveget, sem poharakat, aztán kedvesen szörnyülködő tekintetét Addie-re vetette.

– És mi van az élettel az óceán hullámain? – kérdezte. Addie-nek eszébe jutott az ismert kis dal. – Ó, azt már olyan sokszor énekeltem. De tényleg azt remélem, hogy az életünk az óceán hullámain szép lesz. Úgy ám! Napos... csendes...

– Én lemondanék erről a szépségről – szólt Celia. – Az az igazság, hogy szeretnék hazamenni.

Sue nem bírt ellenállni, megkérdezte:

– Vissza Palm Beachbe?

– Eleuthera is szép ám! – mondta Celia kedvesen, de Sue úgy érezte, nagyon is sokatmondóan. Szóval Celia már ott is járt. – Kérdezzük meg Wiley-t, hogy tud-e valamit a pisztolyról.

– Szeretném, ha Juan nem jönne velünk.

– Wiley ragaszkodik a jelenlétéhez. És Monty is el van szánva egy s másra. Celia szorosabbra húzta meglazult övét.

– Na, gyerünk. Szembeszállunk Wileyvel. Tulajdonképpen nem is olyan rossz ember, ha jobban megismerjük. Csaló, egy kicsit ravasz, de egyébként... – vállat vont, és elindult Wiley kabinja felé. A doktor útjukat állta.

– Nem találkozhatnak Wileyvel. Nagyon fáradt, legyengült. Most lehetetlen vele beszélni.

Határozott mozdulattal becsukta az ajtót.

– És van még egy csaló – mondta Celia mogorván, és gúnyos fény villant a szemében.

12. FEJEZET

— Dr. Smith? Miért, ő... jó orvos! Nagy sebész! Én csak tudom.

– Csakhogy szeretné azt az új épületszárnyat a kórházának megszerezni. Az az érzésem, hogy addig le nem száll Wiley-ről, míg valami ígéretet ki nem csikar tőle, mégpedig írásban.

– Te aztán igazán nem bízol egyikben sem! Mondom, hogy tudom...

– Doktorok máskor is kerültek már furcsa helyzetekbe – jegyezte meg Celia komoran. – Azt azonban nem értem, miért lökte volna Montyt a tengerbe, vagy miért űzte volna el Juant egy sebhellyel a fején.

– Én azt nem értem, hogy miért tett volna bárki ilyet. Miért akarta megállítani a jachtot abban a ködben...

– A viharzó tengeren. Tényleg, a parti őrség is szélviharnak minősítette.

Legyünk sportszerűek, a hajó már a „szélvihar” előtt teljesen leállt. Szélvihar! – mondta fölháborodva Celia. – De most ki kell vinnem Sissyt. – Celia a mellettük ugrándozó kutyához fordult. – Gyerünk!

Szóval a vihar egy kis szélvihar volt: talán csak egy szélroham. De a köd, az valóban, vitathatatlanul sűrű volt. És két gyilkossági kísérlet történt. Arra a régi mondásra még gondolni sem jó, hogy a dolgok háromszor szoktak megismétlődni. Addie néni kabinja felől semmi nesz sem hallatszott, sem Wileyé felől. Mindenütt a legtökéletesebb nyugalom és csend, egyelőre – tette hozzá gondolatban Sue, aztán miután bezárta az ajtaját, lefeküdt.

Másnap már ragyogott a nap, amikor Sue – magában hálálkodva, hogy nem kell a korlátba kapaszkodnia – bement a szalonba. Lalie friss kávét hozott neki.

– Mindent találsz a konyhában – magyarázta. – Azt hittem, már sohasem fogsz fölébredni. De azért tartogattam valami meleget a számodra.

Mint kiderült, a többiek már mind a fedélzeten voltak. Még Wiley is ott ült egy nyugágyban, pléddel betakarva. A levegő balzsamos, a tenger sima és nyugodt volt. A hajó két párhuzamos fehér csíkot húzott maga után. A kirándulás reggelre végre azzá lett, aminek eredetileg szánták, és már messze haladtak a szárazföldtől, útban Eleuthera felé.

Addie nyugodtan ült egy nyugágyon, és szinte hihetetlenül csinos volt szokásos, rózsaszínű sportruhájában. Celia fehér sortot vett, mely látni engedte kecses, napbarnította combjait. Sötét haját piros kendővel kötötte át. Ő is frissnek és kipihentnek látszott.

Mindent egybevetve szép, napsütéses idő volt, a napon a meleg kellemes, elviselhető, mert enyhe óceáni szellő fújt.

Dr. Smith leült Sue mellé, amikor az választott magának széket.

– Nahát, ilyennek képzeltük eredetileg is a dolgot – mondta. Barátságosan Sue-ra mosolygott. – Pihenni és élvezni akarom. Telefonáltam a kórházba tegnap este a parti őrség állomásáról. Minden rendben van, legalábbis nincs semmi olyan, ami miatt vissza kellene mennem. Az ifjú dr. Alry helyettesít. Érintkezésbe lép velünk, mihelyt valami gondja támad. A rádió most már működik, így kaphatunk is és küldhetünk is üzeneteket. Szükségem van a pihenésre. Tényleg nagyszerű.

– Azt hiszem, még sohasem voltam ilyen messze délen. – Sue végigfeküdt a nyugágyon.

– Én sem. Nagyon érdekes, nem? Egyébként azt tanácsolnám Miss... a nénjének, hogy menjen árnyékba. Túlságosan szőke.

Sue bűntudatosan fölült.

– Tényleg.

Addie bűbájosan mosolygott, az árnyékba húzódott, kényelmesen elhelyezkedett, és egy kézmozdulattal megköszönte dr. Smith figyelmességét.

– Kezdett már kicsit melegem lenni. Milyen kedves öntől, hogy erre is gondolt! Hogy van, Mr. Wiley? – Lehalkította a hangját, és Wileyre pillantott, aki úgy látszik, elaludt.

– Nagyon jól megvan. Mindent figyelembe véve – közölte dr. Smith. – Úgy látom, hogy a maga jogász barátja is egész jól boldogul. – Lawsonra pillantott, aki veszélyesen kihajolt a korláton, és nagyon tengerre termettnek tűnt a farmerjében és fehér pulóverjében, melyet – Sue azt gyanította – Stantől kölcsönözhetett, mert a jogász olyan sovány volt, hogy Monty ruhatárából semmi sem illett volna rá. Most nem volt olyan ingerlékeny, látható élvezettel szemlélte a hatalmas, kék tengert.

– Úgy tűnik, nagyon bölcsen viszonyul ehhez a váratlan vakációhoz – jegyezte meg Addie csodálattal.

– Miután túléltük ennek a kirándulásnak az elejét, mindnyájan bölcsebbek lettünk – mondta dr. Smith. – Legalábbis bízunk benne, hogy a legrosszabbon túljutottunk.

– És minden olyan jól és simán megy. Mi is annak a fiúnak a neve, doktor?

Dr. Smith követte a tekintetét a korlát felé, ahol a parti őrség embere és Lalie

állt egymás mellett. Lalie hátravetette a fejét, mintha élvezné az óceáni szellőt.

– Hallottam, hogy valaki... azt hiszem, Monty... Jim-nek szólította – felelte a doktor. – Jóképű fickó. És azt a lányt, ugye, Lalie-nek hívják.

– Tulajdonképpen Eulalie-nek – mondta Sue. – De a Lalie név jobban illik hozzá.

– Természetesen. Bájos kislány! Tudja – jegyezte meg dr. Smith mintegy mellékesen –, az volt az érzésem, hogy egy kicsit érdeklődött az iránt a fiatal tengerész... a maga régi barátja iránt.

– Régi barátunk. Nagyon régi ismerősünk – szólt Addie.

– Aha – bólintott dr. Smith, és behunyta a szemét. Sissy ide-oda ugrándozott, hol a napra, hol az árnyékba. A jacht egyenesen dél felé tartott. Napsugarak szikráztak a kék víztükrön. Mindenki elégedett volt, nem is indulhatott volna jobban a dolog.

Ha Juan nem lenne itt valahol a hajón, minden tökéletes lenne – gondolta nyugtalanul Sue.

Ha nem történtek volna azok a balesetek... balesetek? Kettő. Vajon lesz harmadik?

Nem, gondolta magában határozottan Sue, és becsukta a szemét. Nem érdemes másra gondolni, csak a napra, a kék tengerre, a kék égre, a hajó nyugodt mozgására, a kellemes, de felületes társalgásra. Még a fehér kabátos Juan megjelenése – felszolgálta az ebédet a kis asztalokon – sem volt kifejezetten kellemetlen.

Sue mégis azt szerette volna, ha Juan nem lenne a hajón.

A fiatal férfi, Jim később eltűnt, valószínűleg azért, hogy átvegye a kormánynál és a térképeknél a szolgálatot. Monty jelent meg kipihenve, frissen borotvált arccal. Vonzó volt kék rövidnadrágjában és fehér ingében, mosolygó és elegáns. Kedveskedve megérintette Sue vállát, majd követte Jimet a híd felé. Nemsokára Stan és Lalie sétált át a fedélzeten, aztán ők is letelepedtek. Nagyon közel ültek egymáshoz, és halkan beszélgettek.

Addie nagyon rendesen viselkedett az ebédnél, csak egy gint ivott.

– Ez a közelgő déli tenger hatása – mondta, és visszautasította a második poharat. Viszont nem sikerült leküzdenie idézgető hajlamát (vagy gyengeségét, nézőpont kérdése csupán). Sue hallotta, ahogy magában suttog: „– Nehogy a szörnyű ördög hozzám közel lépjen!” – Amikor Sue feléje indult, hogy gátat vessen a további szóáradatnak, Addie megrázta a fejét. – Nem, ez nem egészen így van. De – odahajolt Sue-hoz, és a fülébe súgta: – Nagyon örülnék, ha Juant otthagytuk volna.

E pillanatban Juan éppen Wiley előtt állt, nyilván győzködte, hogy pihennie kell, mert Wiley a vállát vonogatta, és feltápászkodott. Juan támogatta. Amikor a két férfi távozott, dr. Smith ismét Sue mellé telepedett: – Juan majd vigyáz rá. Jobban csinálja, mint én. Örül, hogy velünk jöhetett a kirándulásra.

Én viszont nem örülök – gondolta Sue, de nem szólt semmit.

Addie úgy döntött, hogy visszavonul a kabinjába. A meleg levegő, mondta szelíden, elálmosította. Sue elkísérte és gyorsan körüljárta kis fülkéjét. Csak egy kis üveget talált, amiről kiderült – Sue még meg is kóstolta –, hogy szájvíz. Így hát Addie meg volt elégedve. De azért bezárta az ajtaját, mihelyt Sue elment, hallatszott a kattanás.

Sue nem nagyon gondolt Monty hiányzó revolverére, aztán hirtelen eszébe jutott, de csak egy pillanatra. Valaki nyilván megtalálta, és biztos helyre eltette.

Biztos helyre?

Persze. Hiszen a jachton nyugalom honolt. Senki sem kívánt lelőni senkit.

Sue ebben nem volt olyan nagyon biztos. A dolgok háromszor ismétlődnek. Jobban örült volna, ha ez a régi közmondás nem jut újra az eszébe.

Az ágyán feküdt, és a hullámokról visszaverődő és a mennyezeten táncoló fényeket figyelte.

Kezdte hát megismerni Montyt. Először is – és ez mellette szól – a legcsekélyebb tulajdonosi célzás sem volt abban a könnyed mozdulatban,

ahogyan délután a vállához ért. Eléggé hűvösen emlékeztette Sue-t a megállapodásukra.

Az is nyilvánvaló lett, hogy Monty – Lalie szavaival élve – egyenes ember. Nyilván hisz az összes ide illő romantikus szóvirágban. Így hát várni fog addig a pillanatig, amelyet alkalmasnak vél egy érzelmes leánykérésre.

Monty nemcsak nagyon határozott férfi, hanem céltudatos is. Ragaszkodott ahhoz, hogy ugyanazok az emberek legyenek a hajón, akik már az ő veszélyes tengeri fürdőzése idején is ott tartózkodtak, s kitartott amellett; ez a fürdőzés tulajdonképpen azt jelentette, hogy az életére törtek. Stan ebben egyetértett vele. Monty azonban, vagy Stan, volt olyan elővigyázatos, hogy meghívta a parti őrség fiatal tengerészét, csatlakozzon hozzájuk. Különleges biztonsági intézkedés? Igen, minden bizonnyal.

Monty annak is tanújelét adta, hogy gyors és határozott. Amikor meglátta Celiát, elfutotta a méreg: rögtön idehívta Lawsont, és megváltoztatta a végrendeletét, amelyben korábban valószínűleg Celia is szerepelt.

Monty, mint a mesésen meggazdagodott szegény fiúk, fitogtatni akarta a szerzeményeit. (Az elegáns, de valójában használhatatlan jachtot például.) Celia is olyan nagyvilági dáma volt, akivel dicsekedni lehet.

Monty bizonyosan úgy érezte, hogy kapcsolata Sue-val lerendeződött. A végrendelet is erre utalt. És ígérete is, hogy gondoskodik Addie-ről.

Monty mintha olvasott volna Sue gondolataiban, bekiáltott a folyosóról: – Sue, be van zárva az ajtód?

Sue felugrott és kinyitotta. Monty és Stan álltak előtte. Monty arca kicsit piros, Stané viszont meglehetősen sápadt volt. Mindketten bejöttek, meg sem várva az invitálást.

– Beszélgethetünk itt, Sue? – kérdezte Monty. – Szinte lehetetlen olyan helyet találni ezen a jachton, ahol az ember zavartalanul beszélgethet.

– Természetesen – válaszolta Sue, miközben Stan becsukta maga mögött az ajtót.

– Én azt mondom neked, Monty... – kezdte volna Stan.

– Ne mondj nekem semmit! – Monty leült. – Én már döntöttem.

– Bolond vagy!

Monty mosolygott, és megrázta a fejét:

– Nem én.

– Mi ez az egész? – kérdezte Sue. A két férfi ügyet sem vetett rá. Stan zsebre dugta a kezét, és az ajtónak támaszkodott.

– Állítom, hogy teljesen lehetetlen és botrányos, amit véghez akarsz vinni. Nekem ugyan semmi közöm az egészhez.

– Rendben van, ha ki akarsz szállni, hát ússz egyet! Majd csak kihalásznak valahol.

– Ugyan, Monty, hagyd abba, és gondolkozz! Magad keresed a bajt.

Monty ismét csak a fejét rázta. Stan folytatta:

– Én mondom, hogy provokálod a sorsot. Nem lett volna szabad folytatnod ezt a kirándulást. Nem lett volna szabad újra a hajóra engedned ezt a Juan nevű patkányt. Biztos vagyok benne, hogy azért jön velünk, mert nyomós oka van rá. És ebből semmi jó nem származik. Miért akarsz te nyomozó, bíró lenni egy személyben?

– Abban egyetértek, hogy Juan hazudik. De nagyon rendes Sam Wileyhez. Ez az egyetlen dolog, amit tehetek, és én meg is fogom tenni.

– Megmondom előre, nem fog menni. Az isten szerelmére, képtelenség kideríteni, hogy ki lökött a tengerbe.

– Te is elismerted, hogy az életemre törtek! – Monty most nem mosolygott. A szeme acélkéken villámlott.

Igen – bólintott Stan ernyedten. – De azt nem hiszem, hogy ki tudod nyomozni, ki tette és miért.

– De segíteni fogsz nekem.

– Úgy, szóval most a detektíved legyek, mi? Azt már nem.

– Segítened kell.
– Hogyan? Lehetetlen helyzet ez, Monty.
– Mit tennél az én helyemben?
– Egyenesen hazamennék, szélnek eresztenném a társaságot, és a rendőrségre bíznám az ügyet...
– Ragyogó! Csodás fiúd van, Sue! A te drága barátod örömmel venné, ha egy gyilkossági kísérletet figyelemre sem méltatnánk, és akárki akart megölni engem, nyugodtan futni hagynánk...
– Egy pillanat, Monty! – Stan szeme villámlott. – Nem vagy sportszerű. Én azt mondtam, hogy a rendőrségre bíznám.
– Én meg azt mondom, jobb, ha mi magunk csináljuk. Ne beszélj sportszerűségről, Stan! Mit jelenthetnénk a rendőrségnek? Valaki beleesett – mondanák ők – a korláton át a tengerbe. Hogy véres seb volt a fején, meg Juan fején is? Véletlen egybeesés. Hazamegyünk, elmondjuk ezt a gyenge kis történetet a rendőrségnek, és közben mindenki – beleértve azt is, aki engem meg akart ölni – nyugovóra tér, és ezzel vége az ügynek. Stan – Monty előrelépett –, hát nem érted? Ha így tennénk, soha többé nem lenne egy nyugodt pillanatom sem?
– Értem én a te álláspontodat, persze. – Stan farkasszemet nézett Montyval. – De az egészet arra a meggyőződésedre alapozod, hogy valaki a meghívott vendégeid közül valóban meg akart gyilkolni.
– És újra meg fogja próbálni – állította Monty rendíthetetlenül.
Stan habozott, fel és alájárt a kishelyiségben, aztán újra az ajtóhoz ment, nekitámaszkodott, és így szólt:
– Monty, ne feledd, hogy legalább egy hívatlan vendég van a hajón.
– Celiára gondolsz? Nem feledkeztem meg róla sem.
– És Lawson? Fűződik valami érdeke a te halálodhoz? Monty elgondolkodott, a szeme összeszűkült.
– Egy kicsi, azt hiszem.
– Hogyan?
– Hagytam rá is némi pénzt, megérdemli. Ő a jogtanácsosom, mióta fiatal fickóként elindultam egy nehéz úton. Nagyrészt neki köszönhető, hogy sohasem keveredtem semmiféle összeütközésbe a törvénnyel. Ismeri a törvényt, és a helyes oldalon tartott engem, holott könnyen átcsúszhattam volna a másikra is. – Ekkor mintha tudatára ébredt volna Sue jelenlétének, gyors pillantást vetett rá, és így folytatta: – Semmi becstelenség vagy szabálytalanság! Annál én józanabb voltam, de mindenféle csapdák leselkednek az emberre. Lawson vigyázott helyettem is, ez biztos. – Újra Stanhez fordult. – Hagytam rá egy kis pénzt, de nem annyit, hogy emiatt érdemes lett volna a tengerbe löknie.
– Értem.
Valóban értette, Sue érezte. És ő maga is megértette. Monty józanul gondolkodott, és karrierje csúcsán is törvénytisztelő polgár maradt. Az biztos, hogy nem szenvedett lelkiismeret-furdalástól. Ahogyan Lalie mondta, kicsit megvetően, de azért szeretettel: egyenes ember volt.
Sue beleszólt a két férfi heves eszmecseréjébe. – Mr. Wiley, Celia szerint, csaló. – Mindkét férfi rámeredt. – Azt mondta, hogy Wiley csaló, és a doktor is az.
Monty megnedvesítette az ajkát. Mérges volt, elvörösödött.
– Celia mondja! Nos hát, neki igazán tudnia kellene.
Wiley az ő haverja. Úgy látszik, a doktorról is többet tud, mint én.
– Ugyan már, Sue! – szólt Stan. – Miért mondana ilyet? Megmagyarázta talán azt is, hogy miért?
– Megpróbálom visszaidézni – Sue visszakozni próbált. –Azt hiszi, a doktor nagyon igyekszik, hogy megkapja azt az új épületszárnyat a kórháza számára. Én nem értek vele egyet – tette hozzá sietve. – Én ismerem dr. Smitht. Nagyszerű ember. Ami Wileyt illeti, vele te is megjártad, Monty. Eladta neked ezt a hajót, anélkül hogy közölte volna, milyen állapotban van...
– Az az én átkozott hibám. – Monty állkapcsa megfeszült. Gondolkodott egy percig, aztán hozzátette: – Stan bizonyította be nekem, és nem túl udvariasan. De

el kell ismernem, hogy igaza van. Alaposan meg kellett volna vizsgáltatnom egy szakértővel. Az a fickó a parton... Stan, igazán nagyon segítőkész voltál. Ezek csak rápillantottak a tengerészigazolványodra, és majd elájultak a gyönyörűségtől.

– A parti őrség nem tud hajókat javítani. Igaz viszont, hogy tudják, mit hol lehet megcsináltatni a lehető leggyorsabban. Tanácsokat mindenkinek készséggel adnak.

– De most már nem szorulunk rájuk. Szép az idő. Szép...

– Bolond vagy Monty! Ha a partra tudnék úszni, megtenném. Ha tudtam volna, hogy azt az őrült ötletet forgatod a fejedben, hogy detektívesdit játszol...

– Igenis, tudtad. Azt mondtad, amíg Sue-t nem sodorjuk veszélybe... Nos, Sue-t nem sodrom veszélybe. Az ég szerelmére, Stan! Éppen Sue-t sodornám veszélybe? Hiszen össze fogunk házasodni.

Stan szeme egy pillanatra Sue-ra villant.

– Hát én kívánok nektek nagyon sok boldogságot! – mondta kisvártatva. Sarkon fordult, és kinyitotta az ajtót.

Aztán visszafordult: – Én a helyedben megkeresném a pisztolyodat, Monty! Elég baj, hogy a parti őrség és a haditengerészet reszket a kézifegyverektől. Különben rég szereztünk volna valahol egy másik pisztolyt. Ja, igen, még egyszer gratulálok! – Stan majdnem szelíden tette be maga után az ajtót. Mintha hangsúlyozni kívánná, mennyire kevéssé érdekli Sue és a házassága.

– Az az érzésem, hogy Stan kizárólag azért jött erre az eleutherai kirándulásra, mert te is a hajón vagy – mondta elgondolkozva Monty. – És attól fél, hogy...

– Monty! Azt hiszem, én is attól félek. Menjünk vissza, menjünk haza! Amíg nem késő.

Monty rá se hederített: – Nem. De hátha Stannek igaza van... – Biztos vagyok benne, hogy igaza van – gondolta Sue.

– Átgondolom a dolgot, Sue. Nagyon komolyan, igazán nagyon komolyan. Megteszem, amit tudok, és azt hiszem... Ugyan, felejtsük el! Keressük meg a pisztolyomat, jó?

– Én már kerestem – mondta szomorúan Sue. Bántotta, hogy szembekerült Montyval.

– Rendes lány vagy. Megmondjuk a többieknek ma este, hogy eljegyeztük egymást?

Eljegyeztük? Minden el van intézve? Sue elgondolkodott. Természetesen minden el van intézve.

– Én... én Addie néninek mondanám meg először.

– Igen, persze. Így illik – Monty fölállt. – Azt hiszem, most elbeszélgetek Wileyvel... lehet, hogy van valami abban, amit Celia mondott. Vén kalóz ez a fickó, aki beadott nekem egy nagy dumát, csak hogy eladja ezt a hajót. De nem kellett volna hinnem neki. Ez persze még nem jelenti azt, hogy csaló. Viszlát – mondta kedvesen és határozottan, majd kiment.

Hát így áll a helyzet. Sue pár pillanatig állva maradt, érezte a motorok állandó, szívének oly kedves zúgását, és elnézte, amint a naplemente vörös ragyogása megszelídült a hullámok hátán.

Monty eljegyzésüket szilárd szövetségnek tekintette.

Arra is el van szánva, hogy kideríti, ki lehetett az, aki megpróbálta megölni.

Mi hát a teendő? Stan lojális volt a barátaival. Sue ezt ösztönösen érezte. Így elfogadta, amit Monty állított, hogy Stan csak azért maradt a hajón, hogy... szóval, hogy megvédje őt, Sue-t. Legalábbis azt mondta Montynak, hogy nem szabad őt veszélybe sodornia.

Stan ilyen volt. Makacs, s a maga módján éppolyan határozott, mint Monty.

Az is eszébe ötlött, hogy Lalie nem igazán Stanhez való lány, de elhessegette ezt a gondolatot. Aztán észrevette, hogy leszállt az este gyorsan és véglegesen. Itt a vacsoraidő.

Ezúttal Addie-t sajnálatosan megrohanták az előző tengeri éjszakák emlékei, és lehajtott három martinit, mielőtt Sue közbeléphetett volna. Aztán több

verssort is eldadogott a borzasztó ördögről, aki szorosan a nyomában lépked, pechjére pont akkor, amikor Juan bejelentette, igen mogorván, hogy a vacsora tálalva van. Sue biztos volt benne, hogy meghallotta, mert a szeme újfent komoran kezdett villogni. De azért udvariasan széket tolt Addie elé, anélkül hogy fejbe ütötte volna a szeletelőkéssel. A kést végül Monty elé rakta, és kifejezte abbeli reményét, hogy nem sütötte túl a marhasültet.

A vacsorát elegánsan szervírozták. A kis asztalokon ragyogtak a habfehér terítők és az ezüst evőeszközök. Monty odalépett a tálalóhoz, hogy megélezze a szeletelőkést. Az acél fénye és a köszörülés hangja nagyon kellemetlenül hatott Sue-ra.

Körülnézett a szalonban. Mindenki ott volt, kivéve a jogtanácsost és a fiatal Jimet. Még Stan is szabaddá tette magát a kormánynál. Lawson nyilvánvalóan önként jelentkezett őrségbe Jim mellé, mert a doktor szóvá tette, miközben jó nagy szelet marhahúst és burgonyát szedett ki magának.

– Finom a vacsora, Monty – jegyezte meg. – És mindez egy jachton.

Lalie még egy martinit töltött magának.

– Ön nyilván utazott már a tengeren, doktor. Egy jacht... – jegyezte meg csípősen – ha jól működik, tulajdonképpen nem sokban különbözik egy óceánjárótól.

Ekkor erős hullámba ütköztek. Lalie az első útjába eső szilárd pontba kapaszkodott, amely véletlenül éppen Stan volt.

– Ne félj semmit, Lalie! – szólt kedvesen. Lalie kibontakozott, de nem sietett túlságosan. Celia gyakorlottan tálalt Addie-nek.

Könnyű szívvel végigették az egész vacsorát, amely valóban ízletes volt. Csapongó társalgás indult. Stan és Monty láthatóan jól megvoltak egymással, együtt mentek vissza a kormányhoz.

– Én korai lefekvést javaslok – szólt Celia. – Most már valóban kint vagyunk a tengeren. Érezhető a hullámzás, de hála Istennek, nem olyan, mint amiben nemrég részünk volt.

Korán lefeküdt mindenki.

Már majdnem két óra volt, amikor a lövés eldördült.

13. FEJEZET

Csak véletlen volt, hogy Sue kiment a folyosóra, éppen mielőtt a lövés eldördült. Valami zajra riadt fel. Néhány pillanatig még feküdt, és hallgatta a motorok megnyugtató zúgását és a csobogást, amint a hajó a tenger lomha hullámain ringatózott. Hirtelen az a bizonytalan érzése támadt, mintha valaki fölgyorsította volna a motorokat.

Az biztos, hogy közeli zaj ébresztette föl.

Addie?

Kimászott az ágyából, a pongyolája után nyúlt, és kiment a homályosan megvilágított folyosóra. Semmi zaj. Meglepte, hogy Addie ajtaja nincs bezárva. Óvatosan kinyitotta, és a gyér fényben, mely a válla fölött beszüremlett a kabinba, meglátta Addie-t, aki kényelmesen elfészkelődve feküdt az ágyában, a fürtjei még csak össze sem kócolódtak. Sue beleszimatolt a levegőbe – semmi whisky, sem rum vagy más efféle szag nem érződött. Óvatosan becsukta az ajtót, és vissza akart menni a kabinjába, amikor a lövést hallotta.

Csak úgy visszhangzott a jacht csendjében, a motorok távoli bugásában. Gondolkodás nélkül, mintha valaki irányította volna, a szalonba rohant. Nem volt kivilágítva, de némi fény beszüremlett a konyhából. Átvágott a sötétségen a fény felé, és megállt a konyhába vezető lépcsőn. Juan feküdt az egyébként rendezett helyiség közepén. Terjengő piros folt volt mellette a padlón, és egy másik a fehér

kabátja elején.

Sue szakképzett ápolónőként letérdelt Juan mellé, és az ujjait a pulzusára tette, melynek vernie kellett volna, de már nem vert. Próbálkozzon lélegeztetéssel?

– De hiszen van doktor is a hajón – hallotta a saját dadogását, aztán kirohant a konyhából, át a szalonon, végig a folyosón Mr. Wiley kabinjához. Kopogtatott, de úgy érezte, hogy a jachton mindenki süket lett egyszerre, és dörömbölni kezdett.

Celia és Lalie közös kabinjának az ajtaja kinyílt. Celia jött elő sietve, selyempongyola lebegte körül a testét, fekete haja leengedve, de így is csinos volt.

– Mi az? Mi történt? Hallottam valamit...

– Lövést hallottál. Doktor! Dr. Smith! – kiáltotta Sue.

A kabin ajtaja kinyílt, éppen amikor Sue megint fölemelte az öklét, hogy dörömböljön, úgyhogy megingott, és majdnem a doktor karjaiba hullott.

– Mi a baj? Hol? – kérdezte dr. Smith.

– A konyhában. Lelőtték Juant a konyhában! A doktor nem riadt meg:

– Rendben van, nővér. Lehet, hogy segítségre lesz szükségem. Jöjjön velem!

Sue engedelmeskedett; parancs az parancs. Celia követte őket. Míg ők hárman odaértek a konyhába, Sue észrevette, hogy mások is hallották a lövést, és fölfedezték, amit ő már látott. Stan is ott állt falfehér arccal. Monty egy asztalnak támaszkodott, és a padlóra bámult, mintha nem akarna hinni a szemének. A doktor Juan fölé hajolt, szép fehér pizsamagallérja kilátszott a kék köntöse alól. Sue sajnos nem tévedett, ahogy egy pillanatig remélte. A doktor gyorsan, de alaposan megvizsgálta, majd óvatosan hasra fordította Juant. Sue megdöbbent, amikor meglátta, hogy Juan fejéről leválik a fekete haj, s előcsillant fényes, tar koponyája. A doktor lehajolt, hogy szemügyre vegye Juan fehér kabátjának hátulján a kis piros foltot, mely mindenki szeme láttára egyre növekedett.

– Ez az ember halott – jelentette a doktor. – Lelőtték... közvetlen közelről, azt hiszem. Van fegyver a jachton?

– Az enyém – felelte tétován Monty.

– De nem te lőtted le! – csattant fel rögtön Celia.

– Én?! – nézett rá Monty sértődötten. – Én lelőni valakit? Ugyan már!

Ekkorra a parti őrség embere, Jim is odaért a konyhába, és ott állt az ajtóban nagy szemeket meresztve.

– Oké, Jim – lépett hozzá Stan. – Illetve nem oké, de majd később elmagyarázom.

– Igenis – vágta rá Jim, majd hozzátette: – uram –, és visszasietett a parancsnoki hídra.

– Itt van valahol a pisztolyom? – kérdezte Monty kábultan.

Nem volt ott. Sehol nem volt semmiféle pisztoly.

– A tengerben – mondta végül Stan.

Sue arra gondolt, hogy lám, itt a harmadik eset. Igaza van a régi mondásnak. S ezúttal sikerült az akció. De miért éppen Juan?

Szíve mélyén Juant gyanúsította, hogy belelökte Montyt a vízbe, aztán – hogy mentse magát a vád alól – szerzett egy sebet a saját fejére, és kievickélt a szárazföldre.

– Úgy látszik, Juan volt a célpont egész idő alatt, nem Monty – közölte Stan.

Monty a fejét rázta:

– Nem. Engem akartak megölni...

– De hiszen Juan függőágyát vetted birtokba, nem emlékszel?

Egy pillanatra olyan csönd támadt, hogy a motorok zúgása túl hangosnak tűnt.

– Ebben a pillanatban semmit sem tehetünk... – mondta nagy sokára Monty.

– De igenis tehetünk valamit! – Stan a szalon felé rohant.

– Várj, Stan! – Monty erőt vett magán, lerázta Celiát, aki a karjába csimpaszkodott. – Stan, várj! Ne!

– De igen! Az egyetlen dolog, amit tehetünk – hallatszott Stan hangja a

szalonból.

– Nem! – Monty dobogó léptekkel rohant utána. – Nem akarom... – Hangosan kiabáltak a szalonban.

– Nem is kell akarnod! Ez a törvény. Hé, Monty, ne csináld ezt!

– Menj az utamból!

– Ezt nem teheted!

Tépésre és szaggatásra utaló hangok hallatszottak, majd ütések és csapkodás. Addie édeskés hangja hallatszott tisztán a szalonból.

– Ejnye, fiúk! Ne verekedjetek már!

– Ó, Istenem! – kiáltott fel Celia, és a szalonba rohant.

– Úgy látszik, Monty összetörte az újonnan megjavított távközlési berendezést – nyugtázta a doktor. – Most pedig, Gates nővér, vigyük ezt a szegény embert egy... egy szabad kabinba, ha ugyan sikerül egyet kiürítenünk. Itt kellene hagynunk a rendőrség számára, de a jelen körülmények között nem lenne igazán célszerű. Különösen, ha Monty lehetetlenné tette, hogy értesítsük a rendőrséget. Kérek egy lepedőt, sőt lehetőleg két lepedőt.

– Igen. Illetve, igen, uram. – Sue igazi ápolónőként követte a doktor utasítását. Egyébként sem maradhatott ott a szűk konyhában a lába előtt fekvő Juannal.

Sue nem lepődött meg, hogy Addie-t a szalonban találta. Elképedt viszont, amikor meglátta Wileyt is rikító vörös-sárga pizsamában, kackiás bajusszal. Ott ült Addie mellett pohárral a kezében. Azt már természetesnek találta, amikor elment mellettük, hogy a nénje kezében is volt egy tele pohár.

– Ne siess, Sue! – mondta Addie. – Már meghalt, nemde?

– Igen. – Sue nagyot nyelt, és tovább futott.

A folyosón majdnem a jogásznak rohant, aki sietve kitért az útjából, de megragadta a karját.

– Hát igaz? Stan és Monty összevissza kiabál, és... igaz?

– Ó, igen! Igaz!

Most akkor keressünk egy üres kabint, de természetesen nincs egy sem. Végül kihúzott két lepedőt Monty ágyából (ő a házigazda, ha meg akarják is gyilkolni, gondolta Sue), a hóna alá gyömöszölte őket, és visszasietett a konyhába. A jogtanácsos a doktor mellett állt, és hitetlenkedve rázta a fejét. Sue a doktor felé dobta a lepedőket, rá se nézett Juanra, és valószínűleg visszament a szalonba, mert egyszerre azon vette észre magát, hogy ott ül erőtlenül, de lüktető pulzussal Addie mellett. Szinte öntudatlanul nyilván Addie poharáért nyúlt, és kivette a kezéből, aztán a szájához emelte, mert valami csípősen erős ital égette a torkát. Ettől magához tért. Addie kedvesen suttogott valamit mellette.

– Szegény Juan! – ingatta a fejét Wiley. – Szörnyű! Évek óta a szolgálatomban állt. Nagyon hűséges volt. Parancsol még egy italt, Addie?

Fölállt és a bár felé indult. Nem tántorgott, pedig Sue úgy érezte, hogy a jacht gyorsabban halad, és a motorok úgy dübörögnek, mintha teljes kapacitással működnének.

Lalie rohant a szalonba, amikor Wiley megfordult, és egy másik poharat nyújtott Addie-nek.

– Hallottam, hogy gyilkosság... Ott fönt verekednek a fedélzeten... – lihegte Lalie. Fürdőlepedőféle borította a testét, megmutatva a meztelen vállát és lábát és a testének finom körvonalait.

– Ki verekszik, gyermekem? – kérdezte Addie udvariasan.

– A férfiak! Úgy értem, Monty és Stan. Verekszenek, mint az őrültek. Mr. Wiley, kérem, hozzon nekem egy italt!

– Természetesen, drágám. – Wiley szolgálatkészen elindult a bárszekrényhez. – Szörnyű! Szörnyű ez az egész! Szegény jó Juan!

– Hagyjuk most a szegény jó Juant! – mondta Lalie, és leült, mire a fürdőlepedő lejjebb csúszott. Ez fölkeltette Wiley érdeklődését, mert amikor átnyújtott neki egy poharat megtöltve valami sötét színű itallal, hosszasan bámult rá. Önkéntelenül a bajuszához nyúlt, és megpödörte.

– Hagyjuk most a szegény jó Juant! – ismételte Lalie, és elvette a poharat. – Én most a szegény jó Montyra és Stan-re és...

– Miért verekszenek? – kérdezte újra Addie a lehető legudvariasabb hangon, mintha csak az időjárás felől érdeklődne.

– A rádiótelefon miatt – bökte ki Lalie, és ivott.

– Miért, mi van a rádióval? – érdeklődött Sue. – Nem működik?

– De igen. – Lalie az erős italtól köhögni kezdett, aztán így szólt: – Mindent megjavíttattak. Akkor nem működött, amikor maga eladta ezt az ócska bárkát, Mr. Wiley.

– Ugyan, miket beszél! Minden tökéletesen működött a hajón. – Wiley visszatelepedett Addie mellé a díványra.

– Egyáltalán nem működött semmi! – ellenkezett Lalie. – Csak maga mondta Montynak, hogy minden jó, és ő elhitte...

– Ejnye, ejnye, kedvesem! – Lalie törülközője még tovább csúszott. Wiley a bajusza másik csücskét is pödörgetni kezdte, és élvezettel szemlélte Lalie – t.

– Lalie – kérdezte Sue –, miért verekszenek?

– Mert Stan szerint jelenteni kell Juan meggyilkolását, Monty pedig nem akarja. Ezért verekszenek. Monty – Lalie a küzdelem várható kimenetelét mérlegelte –, Monty magasabb súlycsoport, de Stan fiatalabb és erősebb.

– Remélem – mormolta Addie –, nem verik agyon egymást.

– Juant nyilvánvalóan meggyilkolták – jelentette ki Sue. – így hát közölni kell, hogy gyilkosság történt.

– Hát persze hogy meggyilkolták. Hallottam, amit erről kiabálnak. Ugyan ki lőtte volna saját magát hátba? Egyenesen szíven! Így mondta a doktor, nem? Hátulról, pontosan szíven. Stan azt állítja, hogy a pisztoly eltűnt. – Lalie szeme szikrázott.

Ebben a pillanatban megjelent a doktor és a jogtanácsos: nehéz léptekkel jöttek föl a konyha felől, és egy nagy, fehér lepedőbe bebugyolált terhet cipeltek.

Lalie az arca elé kapta a kezét, Addie érdeklődve nézte őket. Sue rosszul érezte magát. Miután a komor menet eltűnt a folyosón, Celia visszajött a szalonba, levetette magát egy székre, és így szólt:

– Ha valaki le nem állítja Montyt és Stant, újabb haláleset történhet bármelyik percben.

– Azt hiszem, jobb, ha odamegyek – mondta Wiley. Celia megállította, bár a távozási szándéka nem volt valami határozott.

– Maradjon csak itt! Azt hiszem, a fiatal tengerész majd ráncba szedi őket. Persze még nem tudja eldönteni, hogy lázadásnak tekintse-e a dolgot.

– Én tudom – mondta váratlanul Addie, és fölállt.

Döbbent csönd támadt, amikor kilibegett csinos, rózsaszínű öltözékében. Sue, Lalie és Wiley dermedten ültek, és hallgatták a fejük fölötti zűrzavart: tompa puffanások, kiáltások, a verekedés különös zajai hallatszottak. Hirtelen mindez megszűnt.

– Istenem! – sóhajtott Lalie. – Vajon mit csinált? Addie mosolygósan visszalibegett fodraival, göndör fürtjeivel.

– Mit csinált? – kérdezte Lalie.

– Ó, semmit. Csak jól elvertem mind a kettőt. Ideje volt már. Micsoda zajos társaság... Azt hiszem, kérek egy italt, kedves Mr. Wiley.

Wiley odaadta neki a poharát, aztán fölemelte a sajátját megilletődött tisztelettel. Celia sötét szeme tágra nyílt, úgy nézett Addie-re, mintha egy teljesen új ember lépett volna elő varázslatosan a könnyű kis rózsaszínű alakból, és mintha nem tudná, hogy most miként vélekedjen erről az új, nagyon is félelmetes teremtésről. Lalie kuncogott, és alig hallhatóan felsóhajtott: – Jézusom! –, amivel Addie megrovó pillantását váltotta ki, akinek olyan éles volt a hallása, mint a macskának. Aztán szinte suttogva megkérdezte: – Megverted Montyt? Megverted Stant?

– Természetesen. – Addie lesimította a fürtjeit. – Mi mást tehettem volna? Persze, megleptem őket! Aztán az a Jim a parti őrségtől úgy elkezdett nevetni,

hogy majd megfulladt. De... nagy baj van...

– Mi az a nagy baj? – kiáltott fel Sue.

– Nos, úgy látszik, Monty valamit letépett a rádióról, mert nem működik. Azt hiszem, beledobta a tengerbe. Mi lehetett az, Mr. Wiley?

Wiley olyan dühösen fújtatott, hogy a bajsza mindkét vége égnek meredt, mintha forgószél emelné.

– Lehetett az bármi. Egy csomó dolog tönkretehet egy rádió adó-vevőt. Az antennát például szinte akármivel le lehet törni... egy kalapáccsal vagy fejszével. És a rádióval semmit sem lehet kezdeni antenna nélkül.

Újabb döbbent csend támadt. – Monty folytatni fogja az utat – közölte hosszú szünet után Celia. Lalie bólintott.

– Az biztos. Megyünk Eleutherába. De ez még nem minden.

– Mi az, hogy nem minden, drágám? – kérdezte Addie, élvezettel szürcsölgetve az italát.

– Monty ki fogja deríteni, hogy ki ölte meg Juant és miért. Főleg, mert valaki megpróbálta őt is megölni.

Itt valami nem volt rendjén. – Nem! – kiáltotta Sue. – Az az első kísérlet is Juan ellen irányult! Akárki tette, azt hitte, hogy Juan van a függőágyon, nem Monty! Stan is ezt mondta az előbb a konyhában.

Ismét csönd lett.

– Tényleg azt hiszem, én is hallottam – szólt Celia. – De nem fogtam fel, akkor még nem. Minden olyan zűrös volt. – Feszült kifejezés jelent meg az arcán. – Sue, megtaláltad Monty pisztolyát?

– Az a pisztoly – jelentette ki Addie – azóta már a tenger fenekén van.

Celia nyilván nem hitte el, Lalie sem. Sue azt kívánta, bárcsak úgy lenne.

– Természetesen ott kell lennie – folytatta Addie –, lehet, hogy ujjlenyomatok voltak rajta. – Újra a szájához emelte a poharát.

A doktor visszajött Lawsonnal a nyomában. Mindkét férfi nagyon ünnepélyesnek látszott.

– Jól van – mondta a doktor –, gyerünk vissza az ágyba, Wiley! Nem vállalom a felelősséget, ha így folytatja. Tessék, karoljon belém!

Wiley méltóságteljesen fölállt, a hatást azonban lerontotta vadul csíkozott pizsamája. Ennek ellenére nagyon lovagiasan meghajolt Addie, aztán Sue, majd Celia és Lalie felé.

– Hölgyeim – mondta udvariasan, és peckesen távozott. Dr. Smith végigmérte, ahogy kiment, és megcsóválta a fejét.

– Ez az ember még megöli magát – mondta szárazon. – Micsoda viselkedés! Ivott is? Persze, látom, hogy ivott. Azt tanácsolom a hölgyeknek, hogy feküdjenek vissza az ágyukba. Ma éjjel már semmit sem tehetünk, hacsak Montynak nem sikerül üzenetet küldenie rádión.

– Nem teheti – bizonygatta Addie a rádió össze van törve.

A doktor rámeredt, az arca még vörösebb volt, mint rendesen, mégis fáradtnak látszott.

– Csak nem, már megint?

– De igen. Monty összetörte.

– De hát miért? Miért?...

– Mert az a szándéka, hogy kideríti, ki ölte meg Juant, és ki akarta megölni őt magát – felelte Lalie. Aztán vállat vont, mire a fürdőlepedő veszélyesen lecsúszott. Addie valami szelíd szemrehányásfélét rebegett.

– Azt mondja – magyarázta Lalie –, nem hajlandó tovább élni azzal a félelemmel, hogy valaki bármikor újra az ő, vagy Sue életére törhet.

14. FEJEZET

— Sue? – csattant fel Celia. – Miért Sue? Ő nincs is veszélyben!

– Monty sincs, ha érdekel a véleményem – válaszolta Lalie. – De feleségül akarja venni Sue-t, és mivel olyan közel áll hozzá, úgy gondolja, hogy *ő* is veszélyben forog.

– De hát ez nem lehet igaz – mondta Sue kihívóan. Tompa fájdalmat érzett a bordái között. – Hisz először is Juant akarták eltenni láb alól, Stan mondta. – Sue nagyon határozott volt, és egyáltalán nem örült, hogy remeg a hangja. De most már kezdett magához térni a bénultsághoz hasonló, sokkos állapotából. A józan ész és erő képzete, amit Stan neve keltett benne, segített leküzdeni rosszullétét. Mély lélegzetet vett, és a doktorhoz fordult: – Kérem, doktor úr, azt hiszem, ön talán segíthetne. Ha ön... szóval, ha... meggyőzné Montyt. Ön mégiscsak orvos.

A doktor meglepve nézett rá.

– Őt meggyőzni? Mint valami pszichopatát?

Lalie felkacagott, és lejjebb csúsztatta fürdőlepedőjét, de az efféle kacérság szemmel láthatóan hatástalan maradt a doktorra, aki éppen csak rápillantott, és összevonta a szemöldökét. Lalie karcsú, immár félig meztelen alakja Lawsonra sem gyakorolt különösebb hatást, mert felháborodva nézett Sue-ra. Aztán a doktorhoz fordult:

– Ugyan már, dr. Smith! Micsoda ötlet! Monty éppolyan higgadt és józan ember, mint bárki, akit ismerek. Nagyon jól ismerem, évekig együtt dolgoztunk. Józan, okos férfi.

– Most mégsem annyira okos – szaladt ki Lalie száján. Dr. Smith gondterhelten ráncolta a homlokát.

– Persze vannak olyan következményei az agyrázkódásnak – elgondolkozva szünetet tartott.

– Agyrázkódás? – kiáltott fel Celia.

– Nem diagnosztizálhatom a viselkedését határozottan úgy, mintha agyrázkódás következménye lenne, noha igen kemény ütést kapott a fejére. Nem, igazán nem mondhatom, hogy ennek valódi, fizikai jelét láttam volna, de a cselekedetei mindenesetre teljesen eltérnek a megszokottól. Mégis... – Megrázta a fejét.

– Mégis mi? – kérdezte Addie.

– Mégis furcsa dolgokat idézhet elő még a legenyhébb agyrázkódás is. A sérült tökéletesen egészségesnek, teljesen normálisnak és tiszta fejűnek látszik, pedig valójában egyáltalán nem tiszta az agya. Nehéz eldönteni. Néha teljesen lehetetlen a diagnózist felállítani. De... nem. – Megrázta a fejét. – Nem állíthatom, hogy Montynál ez a probléma. De az ellenkezőjét sem.

Rövid, tűnődő csönd ült meg a szalonban. Aztán Addie fölállt, és a helyzet magaslatára emelkedett.

– Csak egy jó kis beszélgetésre van szüksége. Ti és én... mindannyian tudjuk, hogy egyenesen hová kellene most mennünk... – Lalie-hez, aztán Celiához fordult. – Tényleg, hol is vagyunk most?

Lalie fölhúzta magára a fürdőlepedőt, és a fejét rázta: – Te tudod, Celia?

– Istenem, honnan tudnám? – Celia sötét szeme villogott.

Addie nem hagyta annyiban:

– De hát biztosan tettetek kirándulásokat Montyval, mielőtt... úgy értem, a jachton. Nemde, Celia?

– Ó, igen – bólintott nyugodtan Celia. – Néhányszor valóban tettünk, mielőtt Wiley eladta volna. Aztán Monty megvette, és fölvitte a Sound-öbölbe, innen is kifutott néhányszor. Talán még eddig nem említettem. Néha egészen Greenwichig és Larchmontig elmentünk – mondta Celia, és szemérmesen lenézett a kezére. – Monty alkalmazott valakit, hogy tanítsa meg mindenre, amit

tudni akart.

Olyan volt, ahogy Monty mondta, mintha autót tanult volna vezetni.

– Egészen más – ellenkezett Sue, és amikor Celia csúfondárosan rávillantotta a szemét, Sue erőtlenül hozzátette: – Tényleg más.

– Különösen sűrű ködben – jegyezte meg keserűen Lawson.

– Monty biztos volt benne, hogy el tudja vezetni a hajót – folytatta Celia. – Juan segítségével, természetesen. Monty azt mondta, nem nehéz. Csak meg kell tanulnia különböző jelzéseket, bójákat, térképeket, fényjelzéseket és egyebeket.

– Én azt gondoltam – jegyezte meg Sue –, hogy Monty már szerzett tapasztalatokat a jachton. Stan is azt hitte...

– Némi tapasztalata volt – bizonygatta Celia –, mondtam már nektek. Többször is elvitt engem... és Sissyt... kirándulni. Természetesen, ahogyan már mondtam, azok csak rövid kiruccanások voltak. És fényes nappal. Minden, legalábbis a motorok tökéletesen működtek. Igazán nagyon kellemes kirándulások voltak – állapította meg Celia, és megsimogatta Sissyt, mert a kis kutyus, amely addig úgy hevert, mint egy mozdulatlan, barna szőrcsomó, a neve hallatára értelmesen fölült, és egy halk, panaszos vakkantást hallatott. – Ó, Istenem! Ki kell neki menni.

– Majd én kiviszem. – Lalie újra fölhúzta magára a fürdőlepedőt, és Sue felé fordult. – Gyere velem! Valaki jöjjön velem!

– Megyek. – Lawson egy pillanatra nagyon készségesnek mutatkozott.

– Ó, nem fontos – mondta gyorsan Celia. – Majd én. Az én kutyám.

Végül Lalie, Celia és Lawson is kiment a kis, barna kutya parancsát teljesíteni. Sue megpróbált mosolyogni, ami nem sikerült.

– Doktor, ő hol van? – kérdezte. – Úgy értem, melyik kabinban?

– Nem is kabin az. Találtunk egy kis odút, amelyet csak ő használt. Az isten szerelmére, nővér, ne nézzen már olyan rémülten! Hiszen látott maga már utcai baleseteket is, erőszakos cselekményeket meg mindenfélét a kórházban. Most miért olyan finnyás egy hajóinas miatt?

Addie csöndesen eloldalgott a kabinja felé. Olyan óvatosan mozgott, hogy Sue azt gyanította, talán poharat tart a kezében. Vagy az is lehet, hogy egy egész üveget. És egy nagyon is indokolt gondolat villant át Sue agyán. De dr. Smith cigarettára gyújtott, és Sue újra feléje fordult. Egy jó orvos is előbb-utóbb belefásul a dolgokba. Sue tovább érdeklődött: – Hová tették?

– Egy rakodóhelyiségbe, természetesen, lent, a motorház mellett. Nem fogja már megzavarni a nyugalmát, nővér. Nem is tudná semmiképp sem. Most meg hová megy? Nagyon rossz színben van...

– Nem érzem jól magam – hebegte Sue, és elmenekült. Kirohant a folyosóra, elment Addie kabinja előtt, be a saját kabinjába, bevágta az ajtót, és az ágyra vetette magát. Azt gondolta, zokogni fog. De nem.

Ahol gyilkosság történt, ott az emberekben fokozott veszélyérzet lép föl – mondta Sue félig hangosan, félig suttogva, és amikor a saját hangját meghallotta, úgy érezte, nem Montynak, hanem neki lenne szüksége pszichiátriai kezelésre.

Valószínűleg a lelkiállapotának a következménye, hogy először nem is jutott eszébe Addie, de amikor aztán rágondolt, újólag elképedt határozottságán, remek ösztönein. Képzeljük csak el, elverte Stant és Montyt!

Kinn az ajtónál Stan állt: – Sue... Sue...

Sue kicsit meglepődött, hogy a lábai bizonytalanok. Ezúttal nem a jacht ringása volt az oka, bár a hajó most mintha az erős motorok teljes kapacitásától hajtva haladt volna előre. Sue letargiája egyszerűen a sokk következménye volt.

Összeszedte magát, és kinyitotta az ajtót Stannek, aki éles pillantást vetett rá. – Ülj le!

– Én... nem hiszem...

– Ülj le! Nem akarok ájult nőt tartogatni a karomban!

– Jól vagyok.

– Ennek örülök, de szörnyen nézel ki. Ó, Sue – a hangja átmelegedett. – Én megértem, milyen borzasztó volt ez az egész. De te legalább normális ember vagy

a sok idióta között. Nem hagyhatom, hogy így folytasd! Hisztéria! Még mit nem!

– Senki sem hisztériás!

– Jól van. Senki sem ájult el, senki sem sikított. Mindenki jól uralkodott magán, és... ide figyelj, nem tudnál valamit csinálni vele? Az az ember megbolondult. A legközelebbi kikötőbe kellene mennie és jelenteni Juan meggyilkolását.

– Tudom. De nem tehetek semmit...

– Hiszen jegyesek vagytok! Össze fogtok házasodni, nem? Ő mondta.

– Én... hát... igen... nem, illetve.

– Döntsd már el végre. Igen vagy nem?

– Ehhez neked semmi közöd, Stan! Azt próbálom neked megmagyarázni, hogy ha Monty a fejébe vette, hogy tovább megy a szigetre, nem hiszem, hogy bárki rá tudná venni, hogy tervén változtasson. Még a doktor is úgy véli, hogy nem lehet meggyőzni:

Stan villámgyorsan levonta a nyilvánvaló következtetést.

– Kérted a doktort, hogy beszélje le Montyt? Jól tetted! Miért nem próbálta meg?

– Mert a jogtanácsos, ez a Lawson azt mondta, hogy Monty egyáltalán nem... azazhogy Monty nagyon is józan.

– Ezt igazán remélem. – Stan elkomorult. – Főleg mióta fegyver van nála.

Sue felugrott.

– A pisztolya! Hát megtalálta? Azt hittük, elveszett...

– Várj, amíg befejezem. Megtalálta pár perccel ezelőtt a kabinjában. Csak úgy odadobva az ágyán. És most az övébe van dugva, és azt mondja, meg is van töltve. Ha Jim és én, vagy akárki erősködik, hogy Savannah-ba menjünk, használni fogja.

– Nem! Ő nem...

– Nem. Ő a tulajdonos ugyan, de mi nem lázadó matrózok vagyunk. Persze vigyáznunk kell vele, Jim már arrafelé vette az irányt, de még így is... Uramisten, miért jöttem el erre a kirándulásra? És ha már itt tartunk – mérgesen ránézett Sue-ra –, miért jöttél el te? Csak hogy bebiztosítsd magadnak Montyt? Azért? Mert ő is akart téged? Mert mindvégig feleségül akartál menni hozzá? Mióta megismerkedtetek? Így van?

– Fogd be a szád! – Sue kiabált. Nagyot nyelt, de mielőtt nyugodtabb hangon meg tudott volna szólalni, Stan elnevette magát.

– Ez már inkább a te hangod! Szóval, ha le tudnád csalni Montyt, és itt tartanád...

– Nahát, Stan!

– Nem azt mondtam, hogy csábítsd el! Bár azt is könnyen el tudnám képzelni. De nem tesz semmit. Ne kiabálj! – Stan kijózanodott. – Tény, hogy állandóan ott kujtorog a kormány körül azzal az átkozott pisztollyal, és ahányszor az iránytű közelébe ér, az elkezd összevissza forogni, aztán Jim meg én alig győzzük korrigálni az irányt.

– Stan, miért hagyta volna valaki a pisztolyt a kabinjában: Monty nem gyilkolhatta meg Juant. Még akkor sem, ha agyrázkódást szenvedett volna.

– Miféle agyrázkódást? Attól a fejére mért ütéstől?

– Igen, de a doktor azt mondja, nem biztos benne. Stan elgondolkozva a szék lábába rúgott.

– Nos, ha a doktor nem biztos benne, nem tudom, melyikünk lehetne az. Agyrázkódás, hűha! Ezt meg kell gondolni. De... – Megrázta a fejét. – Nem, nem tudom elhinni. Monty valahogy túl... túl természetesen viselkedik. Meggondolatlanul, azt hiszem, de természetesen. És nem hiszem, hogy ő ölte meg Juant. Ha eljutunk valaha a szárazföldre és a rendőrségre, azonosíthatják a lövedéket. A rendőrség csak a boncolás után juthat hozzá a golyóhoz, hogy megállapítsa, Monty pisztolyából való-e. Nekem az az érzésem, hogy igen. Ha így van, akkor nyilvánvaló, akárki lőtte is le, meg kellett szabadulnia a pisztolytól.

– Addie azt mondta, hogy a pisztoly valószínűleg a tenger fenekén van már.

– Addie tévedett. – Stan a kezét az arcához emelte. – Piros még az arcom?

Sue ránézett, és a szövetségesek büszkeségével fölfedezett rajta egy kis piros foltot, mely egy kemény ütéstől származott. – Igen.

– Ezért ne pörölj! A nénikéd úgy verekszik, mint egy vadmacska. Meglepett, de még Montyt is! Jim kihasználta a helyzetet, és jól leszidott bennünket. Monty azonban el van szánva, hogy folytatja az utat, és ez a pisztolyügy csak fokozza elszántságát. Azt mondja, bárki gyilkolta meg Juant, őt, azaz Montyt akarja gyanúba keverni.

– Stan! Lent a konyhában azt mondtad, hogy a Monty elleni merénylet tulajdonképpen Juan ellen irányult. Valaki olyan tette, aki nem tudta, hogy Monty használja Juan függőágyát.

– Persze. Ez teljesen logikus.

– Akkor miért akarna ugyanaz a valaki megszabadulni Montytól úgy, hogy nála hagyja a pisztolyt?

– Monty ujjlenyomataival együtt.

– Az én ujjlenyomataim is rajta vannak.

– Igen, tudom. Ráadásul te találtad meg Juant.

– De én nem... senki sem képzelheti, hogy én... Ó, Stan!

– Bárki gondolhat itt bármit! – Stan arca egyszerre nagyon megkeményedett és elfehéredett. Sue agyában átsuhant egy kép egy évekkel korábbi incidensről. Stannel vitorláztak egy kis hajóval, amikor hirtelen szélroham támadt. Stan azt parancsolta neki, hogy bukjon le a padlóra, s míg a forgószél tombolt, próbálja egyensúlyban tartani a hajót. Mint később megtudta, ez a néhány pillanat elég veszélyes volt, míg a Sea Cove Klub aránylag nyugodt öblébe eljutottak. Még a klub megnyugtató körvonalaira is emlékezett, mint valami mentsvárra a hirtelen ijesztővé változott világban. De aztán minden rendbe jött. Bőrig ázott ő is meg Stan is. Elmentek Stan nevetséges, öreg autóján Stan anyjának a házához, ahol megszárítkoztak, és forró, édes teát ittak. Legalábbis Sue azt ivott. Azzal gyanúsította Stant, aki ekkor mindössze tizenöt éves volt: valami komolyabbat ivott, mert feltűnően vörös lett az arca.

De mindez már rég a múlté.

– De Stan! Engem senki sem vádolhat gyilkossággal!

– Nem te ölted meg Juant! Ne légy csacsi! No, akkor én most megpróbálom lehozni ide Montyt, hogy beszéljen veled. – Hamiskás fény villant a szemében. – Azt mondom neki, hogy szükséged van rá – mondta Stan, és kiment. Mintha különleges nyomatékot akarna adni a szavainak, határozottan becsukta az ajtót maga mögött.

Sue kíváncsian várta, vajon bejön-e Monty hozzá. Erősen kételkedett benne.

Igaza volt, ha kételkedett. Sem Monty, sem más nem jött. Időnként hallgatózott, de csak a susogó hullámok csobogását és a motorok zúgását hallotta. Fogalma sem volt, mit határoztak. Nem tudott erőt venni magán, hogy fölmerészkedjen a fedélzetre, és találkozzon Montyval. Illetve nem a Montyval való találkozástól félt, hanem a nagyon is csendes, nagyon is nyugodt hajótól, amely kitartóan folytatta útját... tényleg, hova is? Eleutherára?

Félt végigmenni a sötét folyosón és a nem kevésbé sötét, vészjósló fedélzeten.

Bezárta a kabinja ajtaját.

Érezte a hajó állandó mozgását, hallotta a hullámok ismétlődő, de nagyon szelíd csapkodását. Még nem aludt, amikor kopogtattak az ajtón.

Hirtelen Juan képe – a kicsi, sötét, töprengő Juan a konyhában – jelent meg a szeme előtt. A váratlanul kopasz feje igen gyászos jelleget kölcsönzött a jelenésnek.

– Ébredj föl, Sue! – kiáltotta Lalie kívülről.

Sue kikászálódott az ágyból, és kinyitotta az ajtót. Lalie rontott be – már rövidnadrágban és blúzban, melynek a két szárnyát átkötötte csupasz derekán. – Olyan vagy, mint aki aludt. Hogy tudtál aludni? – kiáltotta vádlón.

Sue megdörzsölte a szemét, és végigmérte Lalie sovány alakját.

– Fogadni mernék, hogy te is aludtál!

– Egy szemet sem! – tiltakozott Lalie hevesen, de aztán visszakozott. – Illetve csak egy kicsit. De én egész éjszaka figyeltem a dolgokat.

– Én is. Mi történt?

– Tulajdonképpen semmi. Celia főzött egy kis kávét. Van étel is, ha úgy érzed, tudnál enni.

– Eszik valaki? – Sue egyszerre tudatára ébredt, hogy kávét, ételt, mindent kíván, mert fel kell töltenie magában a hűvös ürességet.

– Igen. Mindenki – felelte Lalie könnyedén, aztán megint visszakozott. – Nem sokat, természetesen. Miért, mit vártál? Mindenki figyel titokban mindenkit, és közben gondolkodik. Te ölted meg Juant? Te? – Hátrasimította a hosszú haját. – Lawson azonban kiadósan megreggelizett. Igaz, hogy ő maga készítette el. Monty is bejött, aztán kiment, úgy emlékszem. Stant nem láttam. De az a jóképű fiú, Jim, úgy evett, mint egy farkas. Persze ő csak olyan megfigyelőféle. Mindehhez semmi köze, azaz... ó, hiszen tudod, mit akarok mondani, az egészhez semmi köze Jim-nek. Nem is volt velünk a ködös úton... Ha akarsz enni valamit jobb, ha sietsz. Lawson éppen... ha nem is tárgyalást, de vizsgálatot tart. Ki, mikor, hol, kivel és miért... Mit láttunk itt, mit láttunk ott. Na, szóval – folytatta Lalie –, vegyél fel valami rendes göncöt. Hozd rendbe magad!

Szörnyen nézhetek ki, gondolta Sue. A tükörbe vetett pillantás megerősítette gyanúját. Munkához látott, bő vízzel, fogkefével, egyebekkel; tiszta ruhát öltött, melyet Lalie nyomott a kezébe.

– Most már kezd emberi formád lenni – mondta Lalie. – Ne izgasd magad, nem bírósági tárgyalás, de... – fanyar képpel hozzátette – átkozottul hasonlít hozzá. Gyerünk!

Valóban egészen olyan volt, mint egy tárgyalás, mert mindenki ott ült körben a szalonban, vagy állt fotelokhoz és asztaloknak dőlve. Addie módját ejtette, hogy egy kényelmes székbe ülhessen, közel a bárszekrényhez, amely, mint Sue gyorsan megállapította, zárva volt, vagy legalábbis be volt csukva. Monty vagy Celia valószínűleg bezárta.

Még Wiley is ott volt, és egészen jól nézett ki. Nagyon takaros volt fehér nadrágjában, rézgombos fehér zakójában, vakítóan fehér garbóban. A ritkás haján látszott a nedves fésű nyoma, bajszának a két végét kackiásan fölpödörte. Csak nem Addie-nek udvarol? Vagy mégis?

Monty nem volt jelen, Stan sem. Jim a szék peremén ült, és amikor pillantása találkozott Lalie-ével, udvariasan felállt, és átadta a helyét. Lalie nagyon kedves és nőies mosollyal elfogadta, megszorítva Jim karját, miközben leült. Erre Jim elmosolyodott, és a kezét az övére tette. Dr. Smith lovagló ülésben ült egy széken, megfordult, s nyilván végignézte a közjátékot, mert kissé felvonta az egyik szemöldökét, mint aki tudatában van a női fortélyoknak, de sem nem helyesli, sem nem helyteleníti.

Celia egy csésze gőzölgő kávét nyomott Sue kezébe.

– Gyerünk, idd csak meg. – Celia fényes, sötét haja gondosan megfésülve, de az arca kicsit erősebben volt kikészítve, mint rendesen. Még így sem sikerült elrejteni a sötét karikákat a szeme alatt.

Sue hálásan bólintott, és szürcsölni kezdte a kávéját.

– Ez minden, amit Juanról tud, Mr. Wiley? – kérdezte recsegő hangon Lawson.

Volt valami ellenséges és vádló a jogtanácsos viselkedésében. Wiley a bajsza egyik végét pödörgette, aztán feltett egy aranykeretes szemüveget, amely furcsa módon még piperkőcebbnek tüntette fel, persze amolyan tizenkilencedik századi módon.

– Ez minden, amit tudok – válaszolta könnyedén Wiley. – Eredetileg egy munkaközvetítő ügynökség útján került hozzám. Semmi hibájáról sem tudok. Jó ember, jó szakács, jó gondnok volt. Itt hált a jachton. – Sóhajtott. – Hiányozni fog nekem.

Lawson szája pengevékony lett. Olyan éles, határozott szája volt, mint egy született vizsgálóbírónak és mint az olyan embereknek, akik tudnak titkot

tartani. – Ez minden, amit el tud mondani róla? Nem tudja, lehetett-e valakinek oka arra, hogy lelője?

– Sejtelmem sincs. – Wiley följebb húzta fénylő, fehér nadrágját.

– Mit csinált a szabadnapjain? – szívóskodott az önjelölt nyomozó. – Feltételezem, hogy kapott öntől szabadnapokat.

– Hát persze. – Wiley szeme villogott az aranykeretes szemüvege mögött. – Mit képzel, mi vagyok én? Rabszolgatartó? Nem mintha – tette hozzá elgondolkozva – Juan hagyta volna magát rabszolgaként kezelni.

– Igen, igen. De mit csinált a szabadnapjain? Moziba ment? Vagy strandra? Vagy bárba? Úgy tudom, nem volt házasember.

– Ugyan már, kedves öcsém, honnan tudhatnám? Semmi közöm hozzá. – Wiley szünetet tartott, mintha az emlékeiben kutatna, és bizonytalanul kijelentette: – Azt hiszem, volt valami hobbiféléje.

Lawson úgy kapott ezen, mint a hal a csalétken. – Mi?

– Elég hétköznapi dolog – közölte Wiley lehangolóan –, szeretett a strandon csavarogni. Volt egy fényképezőgépe. Képeket csinált a part mentén mindenfelé. Mindenről. – Megint mintha az emlékeiben kutatott volna, aztán folytatta: – Azt hiszem, ő maga hívta elő őket. Úgy értem, a fényképeket.

– Hm, képek. – A jogtanácsos töprengett, aztán átható pillantást vetett Wileyre. – Látott közülük néhányat?

– Igen, azt hiszem. Csak hullámok és tárgyak. Semmi izgalmasra nem emlékszem.

– Lehet, hogy a fürdőző lányok érdekelték? – kérdezte Lawson.

– Ugyan már, Lawson – szólt a doktor. – Nincs értelme találgatni... – Elhallgatott, mert Wiley fölegyenesedett, lekapta a szemüvegét, és fölfedte jéghideg halványkék szemét, és magas fejhangon ordította:

– Ne merészelje ocsmánysággal gyanúsítani Juant most, amikor már halott, és nem tud védekezni! Igenis, jó, becsületes, rendes alkalmazott volt.

Lawsont mintha leforrázták volna:

– Nem, nem, én nem akarom semmivel gyanúsítani... szóval, ez minden, amit Juanról el tud mondani? Nem tud egyetlen előző munkaadójáról sem?

Wiley diadalmasan visszaült a székébe.

– Mondtam már magának. Azt hiszem, mielőtt alkalmaztam volna, tudtam. Sajnos, kiment a fejemből. – Celiához fordult. – Maga emlékszik, Celia?

Celia a hatalmas bárszekrény sarkának dőlt látszólag kecsesen és nyugodtan. – Nem. Hiába gondolkodom rajta... nem. Homályosan emlékszem, hogy mikor jött magához dolgozni. Illetve, mégsem. Tévedtem. Már magánál dolgozott, amikor maga átköltözött a nagy házból a velem szomszédos birtokra. Akkor ismertem meg magát... valami estélyen vagy vacsorán, azt hiszem. Nem, igazán nem tudok semmit sem mondani Juan előéletéről. Magánál ismertem meg, ő szolgálta fel az italokat.

Lawson nem tágított. – De családja csak volt valahol, vagy barátai.

– Nem emlékszem, hogy valaha is említést tett volna a családjáról. – Wiley a fejét rázta. – Vagy akár a barátairól.

Lawson kicsit döbbentnek látszott.

– De hát valakit csak értesítenünk kell a... a...

– A haláláról – mondta ki Addie.

– Mi másról? – robbant ki Lawson.

Addie felvonta finom vonalú, barna szemöldökét.

– A meggyilkolásáról – felelte.

15. FEJEZET

Wiley bajusza kissé fölrándult, és kivillantak fehér fogai. – Átkutatta valaki Juan holmijait? – kérdezte Addie. Szavai általános megdöbbenést keltettek. Mindenki rábámult. Az önjelölt vizsgálóbíró nagyot nyelt, a torkát köszörülte.

– Nem tudom – hebegte.

Addie nyomban kihasználta győzelmét.

– Hát akkor nem lenne-e helyes, ha megtennénk?

– De igen, természetesen. Azaz... – Lawson megpróbálta a látszatot megőrizni, hogy ura a helyzetnek. – Azt hiszem, ez Monty feladata lenne. Amikor meggyilkolták, Juan Monty alkalmazásában állt, tehát úgy vélem, neki kellene ezt a vizsgálatot megejtenie.

– Kedves fiam – szólt közbe a doktor. – Monty ezt már tegnap éjjel megtette. Nekem mondta is, hogy semmi érdekeset nem talált.

Lawson arcán két piros folt jelent meg, és a legcsekélyebb gátlás nélkül hangot váltott. – Monty túl sokat megenged magának! Montynak nincs joga ahhoz, hogy kint tartson minket a nyílt tengeren! Távol a rendőrségtől... és... mindenkitől, aki illetékes egy gyilkosság esetén. Még a rádiót is tönkretette – fortyogott. Aztán úgy látszik, megbánta kissé heves kifakadását, mert finomított: – Kivonta a forgalomból. Monty cselekedeteit semmi sem menti. Bíróság előtt megvédhetetlenek. Attól tartok, drágán meg fog fizetni önkényeskedéséért. És nem áll szándékomban vállalni a védelmét, ha eljön majd az ideje. Nos tehát – gyors pillantást vetett maga köré, tekintete megállapodott Sue-n, és így szólt: – Nos tehát, Miss... öh... Sue. Maga látta utoljára Juant?

Sue kiegyenesedett erre a hangra, és kihívóan nézett rá:

– Nem!

– De hát azt mondta...

– Mr. Lawson, aki utoljára élve látta őt, az a gyilkos volt.

– Hm. Igen, de hogyan ért oda maga olyan gyorsan?

– Hallottam a lövést.

– Hallotta a lövést – ismételte a jogtanácsos elgondolkozva. – Hallotta, vagy... Nos, lássuk csak! A pisztolyt... vagy legalábbis egy pisztolyt találtak Monty ágyán. Rajta voltak a maga ujjlenyomatai, mit gondol?

– Valószínűleg.

– Valószínűleg. Ez azt jelenti, hogy...

– Én nem lőttem le – tiltakozott Sue – és kérem, ne faggasson ilyen hangon! Ugyan miért lőttem volna le Juant? Vagy bárki mást?

– Sohasem lehet tudni – jegyezte meg a jogtanácsos, és Wileyhez fordult: – Juan sohasem beszélt arról, hogy van valami pénze?

Wiley megdöbbent:

– Pénze? Csak a munkabére. Lehet, hogy szert tett némi pénzre lóversenyen, vagy... de hogy komoly tőkéje lett volna, nem hiszem.

A doktor elvörösödött, és kiabálni kezdett: – Talán arra céloz, uram, hogy megzsarolt valakit?

– Dehogy, dehogy – csitította Lawson. – Én csak azt szeretném megtudni, hogy Miss... Miss Sue miért érezte szükségesnek, hogy a konyhába siessen. Azt állítja, hogy pisztolylövést hallott, ezért ment oda. Azt mondja, Juan már halott volt. Ezt honnan tudta, Miss?

– Ápolónő vagyok – felelte Sue –, annyit csak értek a szakmához.

– Méghozzá jó ápolónő. – Dr. Smith kezdte elveszíteni a maradék türelmét is. – Ide figyeljen, Lawson! Nincs joga hozzá, hogy ilyen stílusban folytassa.

Lawson szemrebbenés nélkül állta a doktor dühös pillantását.

– Jogom hozzá! Jogász vagyok, állampolgár vagyok. Igenis, még ahhoz is jogom van, hogy őrizetbe vételt foganatosítsak.

– Mi a csudát akar ezzel mondani? – kérdezte szelíden Addie.

– Szó szerint, ahogy mondtam. Akár le is tartóztathatok valakit – felelte élesen a jogtanácsos. – És ahhoz is jogom van, hogy Montyt arra kényszerítsem, hogy jelentse a gyilkosságot! Még ha ezzel le kell csukatni is...

– Valakit közülünk? – kérdezte Wiley. Addie-t nem lehetett lelőni.

– Lecsukatni? Hogyan? Megbilincselve?

– Bezárni egy kabinba. Ha kell, megkötözve. Az egyetlen dolog, amire szükségünk van ehhez, ésszerű bizonyíték. Mint például... – Sue felé fordult. – Ujjlenyomatok azon a pisztolyon.

Az én ujjlenyomataim biztosan rajta vannak, gondolta Sue elkeseredve.

Celia nyugodtan átsétált a másik oldalra, és Sue mellé állt, szinte oltalmazón. Celia tudta, hogy a pisztoly Sue-nál volt.

Celia felemelte bájos fejét, és hatalmasat füllentett:

– Nem hiszem, hogy lehetséges lenne az ujjlenyomatokat azonosítanunk. Az enyém mindenesetre rajta van. Monty ideadta, és azt mondta, hogy tegyem el. Én meg letettem valahova, csak már nem vagyok biztos benne, hogy hova. Azt hiszem, valamelyik asztalra.

Sue ezt nem hagyhatta annyiban,

– Nem, Celia. Te... te tévedsz, Monty nekem adta a pisztolyt. Így hát valószínűleg az én ujjlenyomataim vannak rajta.

– Ugyan már, Sue! – Celia gyorsan feléje fordult, és Sue ekkor halkan így szólt:

– Köszönöm, de maradjunk a tényeknél! Emlékszel...

– Bízd rám ezt a dolgot! – suttogta Celia.

– Nem, így ezt nem csinálhatod. Lawson odament hozzájuk.

– Szóval összejátszanak a hölgyek – jelentette ki szinte diadalmasan. – Pontosan kinek az ujjlenyomatai? Pontosan kinél volt a pisztoly?

Ekkor hangos puffanás hallatszott a fejük fölött a fedélzeten, s ez megállította Lawsont.

– Add ide azt a vacakot, mert behúzok egyet... – kiáltotta Stan.

– Ne gyere a közelembe, te zöldfülű barom! Pisztoly van nálam... – Monty is kiabált.

– De már nem sokáig!

Ekkor Monty rontott be a szalonba, nyomában Stan-nel, aki rángatta, taszigálta, majd belekapaszkodott az ingébe.

Monty olyan hirtelen állt meg, hogy Stan átlendült rajta, és nekiesett Sue-nak, aki elkapta a karját. Amikor talpra állt, Stan így kiáltott:

– Vegyék el tőle azt a pisztolyt, vagy zárják be valahova ezt az őrültet!

A társaságban némi zavar támadt, kiáltozás, kérdések, általános zűrzavar, míg Monty el nem ordította magát:

– Ez az én jachtom! Én vagyok a tulajdonos! Azt csinálok, amit akarok! Nem veszitek el tőlem ezt a pisztolyt! – Ezek után még fenyegetően hadonászott is vele. Lalie felsikoltott. Wiley a szívéhez kapva fölugrott.

– Hagyják abba azonnal – kiáltotta Addie. – Szégyellheti magát, Monty! Maga is, Stan! Mire jó ez a cirkusz?

Monty mérgesen meredt Addie-re.

– Nála van az az átkozott pisztoly – magyarázta Stan –, és nem hajlandó elmenni az iránytűtől. Állandóan odajár és figyeli. Jimmel igyekszünk újra irányba állni, de mihelyt Monty közeledik – Stan vállat vont –, tudják, mi történik.

– Mi történik? – érdeklődött Addie.

Stan egy vad, elkeseredett mozdulatot tett a kezével, amivel Sue-t majdnem nekilökte a széknek.

– Körbeforog. Azután Jimmel küszködhetünk, hogy visszatérjünk a helyes irányba. Néha csak úgy titokban odasettenkedik, mi nem vesszük észre, csak amikor már eltértünk az iránytól. Vegye el valaki tőle azt az átkozott pisztolyt, és dobja a tengerbe, vagy zárja be valahova. Vagy zárják be Montyt! Sohasem jutunk el sehova, ha nem teszik meg.

Lawson felállt. Ő és a doktor, meglehetősen vonakodva – Sue úgy látta – közeledtek Montyhoz. Nem hibáztatta őket, hogy nem voltak valami lelkesek, de Monty váltig hadonászott a pisztollyal, és azt ordította, hogy meg van töltve.

Stan hátulról rá akarta vetni magát. Monty félreugrott az ajtó felé, és kikerülte. Stan utána! Heves és meglepően trágár kiáltozás visszhangzott utánuk.

Lawson leült. Wiley megtörölte a homlokát, és visszatette a szemüvegét. A doktor zavartan állt, mintha életében először megtagadnák neki az engedelmességet. – Ujjlenyomatok! – dörmögte Lawson. – Most már egy sereg ujjlenyomat van rajta.

Addie felállt.

– Édes Istenem! A fiúk csak fiúk maradnak. – Megrázta göndör fürtjeit, majd kiment Monty és Stan után.

Ezúttal azonban elmaradt a gyors és önelégült visszatérés. Ehelyett lábdobogás hallatszott végig a folyosón. Addie sikoltott. Wiley fölpattant a székéről, és kirohant, elkerülve a doktor feléje nyújtott karját. Újabb zavaros ricsaj támadt. Sue gyorsan így szólt Celiához:

– Ne vállald magadra a pisztolyt! Nem nálad volt. Nagyon köszönöm, de...

– Ne köszönj nekem semmit! – Celia sötét szemét az ajtóra függesztette. – Kíváncsi vagyok, mit művel most a nénikéd.

Addie nyilvánvalóan nem járt sikerrel, mert pár pillanat múlva visszajött, a fürtjei úgy csüngtek, mint Sissyé, amikor elfogta a tengeribetegség. A fejét rázta a doktor és Lawson felé.

– Nem tudtam hozzáférni. Bezárkózott a kabinjába. De... – Felragyogott az arca. – Nála van a pisztoly is.

Súlyos csönd követte a szavait, csak valami dörömbölés hallatszott egy távoli ajtón.

Addie a székébe roskadt.

– Ez Stan. Rugdossa Monty ajtaját és káromkodik. Micsoda szavakat használnak ezek a fiúk! Köszönöm. – Lalie addig ügyeskedett, míg szerzett Addie-nek egy italt. Olyan volt, mint a víz. Sue vodkára gyanakodott.

Addie hálásan nyúlt érte. Víznek kellett lennie, mert még Addie sem tudott volna egy pohár vodkát sebtében felhajtani.

A dörömbölés abbamaradt. Futólépések hallatszottak a folyosóról, de Stan nem jött be a szalonba.

– Remélem, Jim újra a helyes irányba állította a hajót – sóhajtott Addie. – Szeretném, ha Monty nem volna olyan csökönyös. Ez igazán nem helyénvaló, hogy ennyi mindenről nem tesz jelentést.

– Megszegi a törvényt, így hívják azt, amit tesz – oktatta komoran Lawson.

– De maga olyasmit mondott, hogy letartóztatja, nem? – kérdezte Addie. Sue élesen nézett Addie-re, akinek a hangja túlságosan édeskés volt.

– Tartóztassa le, aki akarja ezt a tomboló őrültet, de én aztán nem – mondta rá Lawson.

– Ő nem őrült – tiltakozott Sue. Celia azonnal a segítségére sietett

– Ő minden, csak nem őrült. Ezt maga mondta, Mr. Lawson.

– Lehet, hogy tévedtem – dörmögte bosszúsan Lawson. – Az ilyen érzelmi kitörések bárkivel előfordulhatnak, nincs különösebb jelentőségük. Lehet, hogy agyrázkódás. Igaz, doktor?

A doktor bólintott, de nem nagyon figyelt, mert újabb hangok hallatszottak a fedélzetről, melyeket csend követett.

Lalie, aki elindult a fedélzet felé, hirtelen megállt.

– Az új ember, ez a Jim, elhagyta a helyét, hogy a veszekedést figyelje. Stan most jól letolja. Soha életemben nem megyek többé hajókirándulásra! – mondta őszintén.

Hallgatólagos egyetértés érződött a szavait követő csendben. Sissy e pillanatnyi csendben kiugrott a konyhából, a szemét Lawsonra szegezte, aztán hirtelen megállt, mert nyilván eszébe jutott a rúgás, amit kapott tőle. De lassan mégis elindult a jogtanácsos csupasz bokája felé, és közben félelmetesen morgott.

Sue ott volt a közelben, és elkapta a nyakörvet. A jogász szitkozódva felemelte a lábát, Sissy pedig morgott, mint valami fúria.

– Na, gyerünk vissza az ágyba, Wiley! – szólt a doktor.

– Ó, nem – Wiley hátradőlt a székén, és mosolygott.

– De igen – morogta a doktor. Morgása lényegesen hangosabb volt, de kevésbé fenyegető, mint Sissyé. – Hacsak nem akarja, hogy a kórházam idő előtt megkapja azt az új szárnyat.

– Doktor, úgy érti, hogy ez benne van a végrendeletében? – kiáltotta Addie. – Milyen tapintatlan maga!

– Micsoda gorombaság! – háborgott Lalie is.

És milyen otromba – gondolta Sue. Dr. Smith mindig is

otromba volt. De sohasem kertelt, így a páciensei nemcsak hogy eltűrték modorát, hanem egyenesen elvárták a nyíltságot tőle.

– A doktornak igaza van, Mr. Wiley – mondta Sue. – Ezért fizeti, nem? Miért nem fogadja meg a tanácsát?

– A pokolba a doktorral! – kiáltott merészen Wiley, kidüllesztette lapos mellkasát, és könnyedén pödörintett egyet bajszán. – A tengeri levegő jót tesz nekem, dr. Smith, amíg nem ködös. Mindig is jót tett, pompásan érzem magam.

Lawson óvatosan kinyújtotta a lábát, melyeket elővigyázatosan maga alá húzott, amikor Sissy meg akarta támadni.

– Találnunk kellene valakit, aki megfékezi Montyt. Vagy legalább befolyásolja – mondta tárgyilagosan.

Wiley Celiára pillantott.

– Celia, Mrs. Hadley már régi... barátja Montynak. Lalie kapott az ötleten.

– Igen, Celia, beszélj Montyval! Ha valaki le tudja állítani Montyt, akkor te biztosan.

A hajó enyhén, alig észrevehetően megbillent. Wiley feje félredőlt.

– Lehetséges, hogy nem is kell vele beszélnie senkinek. Az a két fiatal férfi a kormánynál kihasználja majd, hogy Monty bezárkózott a kabinjába, és a legközelebbi kikötőbe irányítják a hajót.

Erre azonban Monty is rájött. Kivágódott az ajtaja, és végigsietett a folyosón. Súlyos döngő léptekkel ment fel a fedélzetre.

– Remélem, a pisztolyt a kabinjában hagyta – jegyezte meg Addie álmatag hangon.

Lawson felugrott. Sissy kinyitotta a száját, és morgott, megmutatva összes fogait. A jogtanácsos nem morgott ugyan vissza, de úgy festett a dolog, hogy az orvos után mindjárt kirohant ő is a folyosóra. Lalie visszaült, nyugodt mosoly bujkált a szája körül.

– Megszerzik a pisztolyt!

– Akkor pedig mehetünk... – jegyezte meg Sue. Celia a fejét csóválta.

– Ugyan már, Sue. Monty nem fogj a hagyni, hogy megtalálják azt a pisztolyt. Magánál hordja, és... – Fölvonta a vállát. – Gondoskodik róla, hogy azon az útvonalon menjünk, amit ő akar. Ha egyszer Monty a fejébe vesz valamit!

A doktor jött vissza nehéz léptekkel.

– Semmi zsákmány? – kérdezte Lalie fesztelenül. – Úgy értem, nincs meg a pisztoly?

A doktor morgott valamit. Lawson is visszaérkezett.

– Mondom, hogy megszegi a törvényt! És mi is megszegjük, ha hagyjuk, hogy folytassa. Egyébként nagyon meleg van, és az a hulla... – A doktorra nézett.

A doktor bólintott.

– Tudom. Percről percre melegebb lesz. Lalie a szájára tette a kezét.

– Mit szólnának egy tengerésztemetéshez? – kérdezte Addie. – Sokszor elképzeltem magamban, milyen meghitt lehet.

Ezt a békejavaslatot nem fogadták kedvezően. Lawson már megint morgott, vagy legalábbis a száját biggyesztette. Kis idő múlva Lalie szólalt meg:

– Én amondó vagyok, hogy Stan és Jim ketten egyszerűen legyűrhetnék Montyt, és...

– Nála van a pisztoly – vetette ellen a doktor.
– Akkor is...
– Ejnye, Lalie! Senki sem mer egy töltött pisztolynak rohanni teljes sebességgel!
– Emlékszik, Celia, amikor félbeszakítottak minket, éppen azt kértem, hogy használja fel a befolyását Monty-nál. Rendkívül kellemetlen helyzetbe kerültünk – szólt elgondolkodva Wiley.
– Mi az, hogy kellemetlen?! – toldotta meg Lawson. – Egyenesen törvénytelen! Mindnyájan börtönbe kerülhetünk!
Celia fölvonta fekete szemöldökét.
– Ezt igazán nem gondolhatja komolyan, Mr. Lawson. Ez Monty dolga, egyedül csak Montyé. Én nem akarom befolyásolni! Meg sem próbálom, mert ha ő egyszer elhatározott valamit... Gyerünk, Sissy!
Sue kiment Celiával, örült, hogy kiszabadulhat a szalon nyomasztó légköréből. Ezt részben Lawson okozta, de még inkább az általános gyanakvás és félelem. Fölkapta Sissyt, a hóna alá vette, miközben a kutya vészes pillantásokat vetett Lawsonra. Mihelyt a fedélzetre értek, minden szebbnek tűnt. A tenger kék volt és nyugodt. Ragyogott a nap. Az eget bárányfelhők borították. Sue mélyeket lélegzett, és megkönnyebbült, ami természetesen önáltatás volt, hiszen ezen a luxusjachton egy meggyilkolt ember holtteste rejtőzött.
Celia kihajolt a korláton. Sue letette Sissyt, és egyben meghiúsította a pudli próbálkozását, hogy visszatérjen kiszemelt áldozatához a szalonba.
– Micsoda makacs egy állat – mondta Celiának. – Ne haragudj, miért mondtad azt, hogy a te ujjlenyomataid vannak a pisztolyon és nem az enyémek? Illetve, köszönöm, hogy ki akartál menteni abból a zavaros helyzetből, vagyis...
– A gyanúból – szólt szárazon Celia. A könnyű tengeri szél föllebbentette fekete haját. Mereven nézte a tengert. Sissy feladta a harcot, és elkocogott a homokos ládához.
– Tulajdonképpen nem tudom – felelte rejtélyesen Celia. – Talán, mert Lawson fölényeskedése az agyamra ment. – Kisvártatva hozzátette: – Talán azért, mert kedvellek téged, Sue.
– Hát igen, én is kedvellek téged.
– Ennek ellenére nem áll szándékomban lemondani Montyról a te javadra. Jobb, ha tudod.

16. FEJEZET

Az alig hullámzó tenger morajlott alattuk. A szél mintha elcsitult volna, a levegő egészen fölmelegedett.
Milyen különös beszélgetés – gondolta Sue megint. Amolyan tárgyilagos számvetés nők között.
Celia azt várta, hogy válaszol neki, de mivel Sue nem szólt semmit, erős kezét Sue karjára tette.
– Tudom, nyilván gyűlölsz engem...
– Nem, dehogy. Nem is tudnálak.
– De hát becsületesnek kell lennem, és... az a helyzet, hogy feleségül akarok menni Montyhoz. Azt akarom, hogy tudj erről.
– Rendben van – mondta Sue tehetetlenül. – De ehhez Montynak is lesz egy-két szava.
– Valóban megkérte a kezedet?
– Igen, a maga módján.
Celia nem kérdezte meg, milyen volt az a mód. – Nem veheted komolyan – mondta. – Jól van, Sissy! Visszamegyünk a szalonba, de kérlek, rá se nézz arra a

jogászra! Még törvény elé idéztet ellenszegülésért, vagy ki tudja, még valami rosszabb miatt. Egyébként, tudod-e, Sue, hogy tényleg lehetséges polgári letartóztatás? Csak az a bökkenő a dologban, hogy a letartóztatottnak engedelmeskednie kell. Monty biztosan nem fog. És én szentül hiszem, hogy nem ő ölte meg Juant. Csak éppen makacskodik, és tovább akarja folytatni az utat, ahelyett hogy a legközelebbi rendőrségre menne. Ide figyelj, Sue, amikor házasságról beszélt... azt mondtad, hogy házasságról beszélt, ugye? Sue bólintott.

– És te igent mondtál?

– Én... Szóval... bizonyos fokig.

Celia még csak nem is nézett rá. A kék tengert és a kék eget kémlelte.

– Folyton azt mondod, hogy bizonyos fokig, meg a maga módján. Egy férfi vagy megkér, vagy nem. És a nő is vagy igent mond, vagy nem.

Sue ismét megragadta Sissyt, mert alattomban ismét a szalon felé indult, ahol Mr. Lawson tartózkodott.

– Talán nem volt elég romantikus? – kérdezte kisvártatva Celia.

– Nem hiszem, hogy Monty romantikus típus. Ezt bizton állíthatom.

– Vagy – szólt csendesen Celia – talán másik férfi van a dologban. Így aztán nem ugrottál a nyakába az örömtől, amikor szóba hozta a dolgot.

– Nincs másik férfi – jelentette ki Sue határozottan. – Monty feleségül akar venni, és én hozzámegyek. – Sue kis szünetet tartott. – Szeretném, ha barátok lennénk, Celia. De azt hiszem, hogy ez nem lehetséges.

Meglepetésére Celia megfordult, mosolygott, sötét szeme melegen csillogott.

– Sajnálom, kedvellek téged. De én magam is feleségül akarok menni Montyhoz. Tulajdonképpen jó érzés olyasvalakivel harcba szállni, akit kedvel az ember. Vagyis nem, abban azért nem vagyok olyan biztos, hogy jó érzés, de akárhogy is... úgy gondolom... – Szünetet tartott, végül józanul hozzátette: – Én valóban úgy gondolom, hogy barátok lehetnénk. Furcsán hangzik, nem?

– De nem ez az egyetlen furcsaság ezen a hajón.

– Tudom, gyilkosság történt. És emberi számítás szerint a gyilkosnak is itt kell valahol lennie. Hová mész?

– Juan kabinjába.

– Monty átkutatta már.

– Lehet, hogy valami elkerülte a figyelmét. Celia mélyen a szemébe nézett.

– Én a te helyedben a közelébe sem mennék annak a kabinnak. Egy nyomorúságos odú. Én már láttam. Juan berendezte a maga kis birodalmát a jachton az évek során, míg Wiley szolgálatában állt. Ne menj oda, Sue!

– Gyere velem!

Celia vállat vont. – Semmi kedvem hozzá, de veled megyek. Na, gyerünk!

Sissy természetesen velük tartott, csak addig késlekedett, míg a szalonban rávicsorgott Lawsonra. Úgy látszik, élénken beszélgettek. Addie fuvolahangja néha túlharsogta Lawson kinyilatkozásait.

Juan kabinját csak azért hívták kabinnak, mert valahogyan nevezni kellett, de valóban csak egy odú volt.

Miután kiválogattak néhány holmit, melyek nyilvánvalóan Monty tulajdonát képezték, semmi olyat nem találtak Juan tornyosuló dobozai között, sem a bőröndjében, ami okot szolgáltathatott volna a meggyilkolására. Fehér zakók, kopott, sötét nadrágok, takaros cipők sorakoztak. És egy paróka a fehérneműk alatt.

Ezt Sue találta meg, és beleborzongott a durva, fekete anyag érintésébe. Celia mosolygott.

– Mindig parókát hordott. Majdnem teljesen kopasz volt. Nem vetted észre, amikor a doktor megfordította a testét a konyhában?

– De igen. – Sue kicsit rosszul érezte magát. A kabin fülledt levegője vagy a hajó könnyed mozgása okozta? Nem, a paróka durva sörtéinek érintése. Beledobta a parókát az egyik dobozba.

– Jobban tennéd, ha kimennél – tanácsolta Celia. – Nagyon furcsán nézel ki.

– Furcsán is érzem magam. – Sue még egy iszonyodó pillantást vetett a

parókára, és követte Celiát a széles, levegős folyosóra.

– Most pedig – jelentette ki Celia – elmegyek, és megnézem, mit művel a mi önjelölt közvádlónk. Ide hallgass, Sue! – Lehalkította a hangját. – A nénéd, az aztán belevaló nőszemély! Ha megkérdeznék, kit tartok leginkább képesnek gyilkosságra, a nénédet választanám.

– Addie nénit?! Miért? Nem tudna ártani a...

– Fogadni mernék, hogy százával csapná agyon őket! Még tovább megyek. Egy mérges póknak sem adnék semmi esélyt, ha vele kerülne szembe. – Tűnődve nézett ki a tengerre, aztán hirtelen elnevette magát. – Csörgőkígyóval is harcba szállna, és kétszer is megharapná. Látod, idézetekkel dobálódzom, akár a nénéd.

– Ki mondta ezt?

– Nem emlékszem. Illetve, mégis. Harry Leon Wilson mondta. Sue, sohasem volt a nénéd színésznő? Úgy értem, hivatásos. Vagy...esetleg műkedvelő?

– Á, nem. Nem hiszem.

– Kár. Igazi tehetség.

– Nem játszik sehol. Illetve...

– Sohasem? Remélem, észrevetted te is, mikor komédiázik és mikor nem.

– Néha tényleg vannak színpadias gesztusai.

– Színpadias! Megjátssza magát, ha erre gondolsz. Egyik szemével mindig a karzatra kacsint. Na, gyerünk, Sue, mondd meg az igazat! Mindig ilyen volt a nénéd?

Sue most is elgondolkodott.

– Szereti végigjátszani az érdekes helyzeteket.

– Fogadni mernék, egyetlen jó sztorit sem rontott el még sohasem!

Sue nevetett, mert eszébe jutott Addie néhány meséje, melyeket mindig másként színezett ki.

– Nem árt ezzel senkinek.

– Hacsak nem arról fecseg, hogy ki ölte meg Juant, ki támogatta ki a szalonból a múltkor, még akkor is, ha Juan azt állítja, hogy egyedül volt. Lefogadom, hogy tulajdonképpen nem is látta, ki volt vele azon az éjszakán, ha ugyan volt egyáltalán valaki. Remélem, senki – mondta komolyan Celia. Sue is remélte.

– Még egyszer fogok vele beszélni – ígérte.

– Nem jutsz vele messzire. – Celia váratlanul elnevette magát. – És mondok én neked még valamit. Nem iszik ám ő olyan eszeveszetten, mint képzeled. Hidd el, ez a nő bármikor abba tudná hagyni az ivást. – Celia megveregette Sue vállát. – Ne félj, nem hiszem, hogy ő ölte meg Juant.

– Stan az előbb mondta ott a konyhában, hogy bárki lökte is Montyt a tengerbe, azt hitte, hogy Juan volt a függőágyon.

– Tudom. És Monty mégis azt hiszi, hogy ő a célpont.

– Hát igen – bólintott Sue komoran.

– Így hát hajózunk tovább, míg valaki észre téríti Montyt.

– Te nem tudnád?

– Eszembe sincs, meg sem próbálom. Mondtam, hogy hozzá akarok menni feleségül. Nem akarok szembeszegülni vele, mert azt nem szereti. Gyerünk, Sissy!

Elindult a szalon felé. Sissy kapálózott, de végül megadóan utánatipegett.

Sue-t egy pillanat alatt nyugtalanság és tökéletes undor fogta el, ha azokra a kihallgatásokra gondolt, melyeket Lawson – úgy látszik – még mindig folytat a szalonban. A fedélzetre sem akart fölmenni, nehogy ismét tanúja legyen Stan és Monty veszekedésének. Mivel máshová nem mehetett, elindult a saját kabinjába, és kotorászni kezdett a pici, beépített szekrényének szűk fiókjaiban, mert egy sálat keresett, és úgy emlékezett, hogy odatette. Ujjai hirtelen valami éles és merev anyagba ütköztek, valami papírfélébe. Nagy nehezen kibányászta, és megállapította, hogy csak egy sárga boríték, benne néhány fénykép negatívja.

Juannak hobbija volt a fényképezés.

Sue rájött a nyilvánvaló megoldásra. Mivel Juan a jachton élt, mi sem valószínűbb, mint hogy használatba vette az egyik nagyobb kabint saját kis odúja helyett. Különösen abban a melegben, ami a Palm Beach-i partoknál szokott

lenni. Talán meg sem említette ezt a kis szabálytalanságot Wileynek. Az is valószínű, hogy Wiley nem bánta a dolgot, amíg Juan tisztán tartotta a hajót.

Ezt a kis borítékot a negatívokkal azonban ottfelejtette.

A magyarázat nagyon valószínűnek látszott, bár egyáltalán nem volt biztos. Sue elég kíváncsi természetű volt ahhoz, hogy a negatívokat egyenként a világosság felé tartsa. Nagyon kicsik voltak, így csak a tengerből látott egy-egy foltot, vagy hajókat, vagy a hajókból részleteket. Mintha emberek is lettek volna rajtuk, néhányan a vízben, egy fej félig elmerült egy hullámban. Végigvizsgálta valamennyit, de nem talált rajtuk semmi olyat, amit felismert volna. Szóval Juan – ha ugyan ő volt – hobbiból fényképezgetett, aztán eltette a negatívokat, és megfeledkezett róluk.

Amilyen hirtelen felcsillant a remény, hogy valami magyarázatot kap Juan meggyilkolására, amilyen valószínűnek látszott a feltevése, olyan csalódást okozott az eredmény.

Becsukta a kabinja ajtaját. Biztos volt benne, hogy becsukta, mégis valami halk neszre figyelt föl maga mögött, amint az ablak felé tartotta a negatívokat. Mintha valami könnyű huzatot is érzett volna, és gyorsan megfordult, de az ajtó be volt csukva.

Tényleg hallotta becsukódni? Nem volt biztos benne. Semmiben sem volt már biztos.

Begyűrte a negatívokat a farmerja zsebébe. Majd átadja őket – gondolta – Wileynek, Juan előző gazdájának, vagy Montynak.

Sokáig feküdt az ágyán, gondolkodott, pedig nem akart gondolkodni. Kíváncsi volt arra is, mi derült ki a szalonban, ha ugyan kiderül valami egyáltalán.

Celiának igaza volt Addie teátrális hajlamait illetően.

Addie nem volt kifejezetten hazudós, de azért azt sem lehetett ráfogni, hogy objektívan tálalja az eseményeket. Az ő elmondásában egy-egy incidens sokszor élesen drámai színezetet kapott. Valószínűleg csak egy pillanatra láthatta, hogy Juan fehér zakója megvillan a sötét folyosón – gondolta Sue és csak feltételezte, hogy valaki támogatja.

Bárki, aki nem ismerte Addie-t, ezt a megállapítást tényként fogadhatta el. Csak Celia éles szeme vette észre, hogy Addie hajlamos az események kiszínezésére. Az is biztos, hogy Addie elbűvölően gyöngéd természete és vonzóan nőies külseje mögött nagyon is gyakorlatias és erős akarat rejlett. Nem látta-e előre, hogy nehéz idők várnak rá és Sue-ra is? Nem ragadta-e meg okosan és elszántan a lehetőségeket, adta el a nagy házat és vett egy villát épp a legkedvezőbb pillanatban, mielőtt a telekárak a kisebb településeken is magasba szöktek? Nem támogatta-e Addie Sue-nak azt a tervét, hogy elvégzi az ápolónőképzőt? Nem helyeselte-e Addie a maga nagyon csendes, nagyon kedves és hatásos módján Sue házassági tervét Montyval?

A válasz igen. De ez azért nem jelenti azt, hogy meg tudna ölni valakit, különösen olyan embert, akit még nem is ismer, mint mondjuk Juant.

Visszavonta hát régebbi állítását, hogy látta, amint a gumicsónakban a tengerbe lökték. Természetesen Addie egyszerűen úgy vélte, hogy e történet miatt veszélyes vizekre kalandozhat, így a kategorikus tagadás módszeréhez folyamodott. S Sue-nak hirtelen eszébe jutott, hogy ez Addie régi fortélya. Egyszerűen letagadott mindent, amikor látta, hogy túl messzire ragadta élénk fantáziája, és oly vonzerővel bír, hogy az emberek ezt el is fogadják, noha tökéletesen tisztában vannak azzal, hogy hazudik, és képtelen magába fojtani, vagy – hogy úgy mondjam – lenyelni a hazugságait. Így hát Addie ügye tisztázódott. Mindent letagadni, amiből baj lehet.

Elővigyázatos, mondhatni bölcs döntés. De az is lehet, hogy szavaiban volt némi igazság.

Celia különös, szinte baráti kihívása meglepte Sue-t. Komolyan gondolt mindent, amit mondott: eltökélte magában, hogy hozzámegy Montyhoz, vagy legalábbis megtartja magának.

Sue-nak nagyon is résen kellett lennie. Nem tehetett róla, megkedvelte Celiát,

és ez a saját, Montyval kötendő házassággal kapcsolatos elképzeléseit kockázatossá tette ugyan, de az elhatározását nem ingatta meg. Felidézte magában, hogy milyen higgadtan jutott erre az elhatározásra. Nincs az a régi kedvese Montynak, aki miatt megváltoztassa döntését, még akkor sem, ha megkedveli az illetőt.

Stan szakította félbe töprengését.

– Én vagyok, Stan! – kiáltotta az ajtó előtt. – Bejöhetek?

– Igen, nincs bezárva az ajtó.

Stan bejött, mogorván az ajtóra nézett, és aztán Sue-ra.

– Pedig jobb lenne.

– Ugyan, Stan! Senki sem fog bántani engem. Ugyan miért tenné?

– És ugyan miért próbálta meg valaki meggyilkolni Montyt, és eltenni láb alól Juant?

– Stan, te azt mondtad, hogy Montyt nem akarták meggyilkolni, hogy akkor is Juan életére törtek.

– Igen, azt hiszem. Mindenki azt hiszi, kivéve Montyt. Fejébe vette, hogy valaki üldözi. Ha nem hordja el magát pisztolyostul az iránytűtől, Jim és én gondoskodni fogunk róla, hogy újra megmártózzon a sós lében.

– Ne tegyétek, Stan! Majd... biztosan...

– Lecsillapodik? Monty aztán nem! – Stan egy székbe roskadt, és a szemét dörzsölte.

– Mit csinálnak ezek a szalonban?

– Azt hiszem, semmit. A doktor a fedélzeten rohangál. Lawson egy nyugágyon ül, és jegyezget valami nagyon hivatalos méretű papírlapra, melyet nyilván magával hozott – közölte Stan epésen –, hogy arra írja Monty új végrendeletét. Most pedig ez a nagy formátumú jogász detektívnek képzeli magát. Tudja isten, bár sikerülne neki. De hagyjuk most ezt. Azért jöttem, hogy megkérjelek valamire.

– Tessék.

– Ravaszabbnak kellene lenned. Még nem is tudod, mit akarok. De majd én elmondom. Leküldöm Montyt ide a pisztolyával együtt. Te pedig tartsd vissza!

– Én... hogyan?

– Igazán tudnod kellene. Az a fő, hogy tartsd távol az iránytűtől. Eljegyzett menyasszonya vagy, és feleségül mész hozzá, nem?

– Hát én... igen... azaz nem... azaz...

Stan fölugrott, és már ment is ki. Aztán az ajtóból visszadugta a fejét.

– Istenemre, ha én valaha feleségül akarok venni egy lányt, hát az tudni fog róla! – mondta, és eltűnt.

Monty ezúttal sem jött be Sue kabinjába. Ha Monty nem szenvedett agyrázkódást, akkor bizonyára túlbecsülte a saját logikáját, melyre támaszkodva meg tudja találni az ellenségét, és átadja az igazságszolgáltatásnak. Fölidézte magában az agyrázkódás tüneteiről tanultakat, és nem talált semmit, ami Monty viselkedésében erre utalt volna.

De hát ő nem volt szakértő. Nyilvánvaló, hogy Monty nem szándékozik elhagyni ma este a fedélzetet. Ott fog maradni a pisztollyal, és kényszeríti magát, hogy ébren maradjon (és ezzel ébren tartja Stant és Jimet is).

Hosszú órák teltek el, amikor Lalie jelent meg ismét élelemmel. Mindenféle szendvicset hozott.

– Nem volt ebéd sem, és már késő délután van. Senki sem vallja be szívesen, hogy éhes – mondta Lalie. – De azért mindenki belopakodik a konyhába... gondosan kerülve azt a helyet, ahol ők... ahol te megtaláltad Juant. – Majszolt egy darabig, aztán hozzátette: – Celia törölte fel a nyomokat. El kell ismerni, nagyon rámenős. De te ne hagyd magad, Sue! Monty téged akar feleségül venni. Tessék, vegyél!

– És mit csinálnak még?

– Mondtam már. Belopakodnak a konyhába, italokat is szereznek.

Sue kezében félúton a szája előtt megállt a szendvics.

– Addie néni? – kérdezte. Lalie elgondolkodott.

– Nem. Nagy igyekezettel próbálja elcsábítani Wileyt. Máris olyanok, mint két ikertestvér. Akarsz egy új nagybácsit, Sue? Nem hosszú időre, ha a doktor igazat beszél. De azért ez a Wiley tele van pénzzel. Monty azt mondta nekem, hogy van egy háza, amit ötmillióért akar eladni, öt... – Lalie a fejét csóválta. – Nem tudok odáig elszámolni. Ötmillió szörnyű sok pénz. De Monty azt mondja, hogy Wiley olyan ügyesen ad el mindent, hogy mindig megkapja, amit kér. Ahogy megkapta Montytól is ezért a kedves, lerobbant jachtért. – Bekapta az utolsó szendvicset. – Nem tudod véletlenül, hány óra van?

Sue egy strapabíró karórát viselt, nem azt az ékköveset (és bizonyára nagyon drágát), amit Montytól kapott. Valószínűleg Celia is kapott tőle egy ilyet, gondolta Sue.

– Az nem lehet, hogy hat óra. Biztosan elfelejtettem fölhúzni! Milyen ütődött vagyok! A kórházban mindig fel volt húzva.

– Pedig ez is lassan olyan lesz, mint egy kórház. – Lalie fölállt. – Gondolom, Stan és Jim egész éjjel fönn marad a fedélzeten, Montyval a hátukban, aki ügyel rájuk, mert fél, hogy a legközelebbi kikötőbe navigálnak, ha hátat fordít nekik. – Lalie ásított. – Nehéz napunk volt. Már alkonyodik. Csak tudnám, hol a pokolban van egy kikötő.

Sue Lalie mögött is bezárta az ajtót, amikor a lány elballagott. Lalie néha nagyon hasonlított Montyra. Akárki rájött volna, hogy rokonok, mert mindketten közvetlenek voltak, és... ugyanaz az eltökéltség munkált bennük, csak más-más irányba hatott. Sue azt gyanította, hogy Lalie hallgatna józan eszére, és a legközelebbi kikötőbe igyekezne.

Később Sue kiment a konyhába, ahol Celia és Lalie szórakozott mozdulatokkal és elgondolkozva valami vacsorafélét készítettek. Sue is csatlakozott hozzájuk automatikus mozdulataival, és nem törődött Addie-vel, aki nyugodtan üldögélt gondolataiba merülve. Senki sem ugrált az örömtől. Egyszer csak megjelent Stan, és akkor Lalie nagyon serény lett, hozott neki ennivalót, a székére támaszkodott, a karját a szék támlájára téve, mialatt Stan evett. Lalie nagyon ügyesen tudta villogtatni a szemét, és csábító mosolyért sem kellett a szomszédba mennie, gondolta Sue rosszkedvűen, miközben Lawson elé tette a tálcáját, aki valami köszönetfélét dörmögött.

Senkinek sem volt kedve csevegni. Mindenki vigyázó szemmel figyelte a másikat.

Ez természetes, gondolta Sue, de nem valami kellemes, sőt nagyon kellemetlen.

Felületes „jó éjt!” köszönések hangzottak el, és nagyon kilógott a lóláb, mert valóban nyugodalmas jó éjszakára ezen a jachton most nemigen lehetett számítani. Sue elkísérte Addie-t a kabinjába, aztán végre a saját ágyába bújt. Igyekezett álomba ringattatni magát a szelíden lebegő hajóval.

Nyilván nem zárta be az ajtót! Ez volt az első, homályos eszmélése, amikor valami zajt hallott a szobában.

Pontosabban nem is zajt hallott, hanem megérezte, hogy valami mozog a közelében.

A szíve olyan hangosan kezdett el dörömbölni, hogy furcsa módon azt hitte, valaki meghallja.

Meg kell szólalni, gondolta magában. Mondani kell neki valamit, akárki az illető. Sőt, kiáltani. Ordítani! Sikoltani!

Nem, még azt sem merte kimutatni, hogy észrevette: valaki van a kabinban. Nem is volt egészen biztos benne, hogy van ott valaki... de igen! Biztos volt benne. Valami alig hallható, halk kotorászás és koppanás hallatszott.

A motorok hangját még lehetett hallani. Hallható volt az állandó hullámverés is. A jachtjaik nyikorgását és sóhajtozását is hallotta Sue, ezeket éjjel nagyon tisztán ki lehetett venni. Olyan ez, mint egy ház, gondolta, mint Addie néni villája, éjjel életre kel. Csakhogy ez nem az a biztonságos kis villa, hanem egy hajó kint a nyílt tengeren, melyen egy gyilkos tartózkodik.

A halk, de jól kivehető neszek újra hallatszottak, és Sue felismerte a kis fiókos szekrény pici kattanását. Ott volt az ágy mellett. Így hát akárki nyitotta ki és zárta be azt a fiókot, nagyon közel kellett lennie hozzá. Megpróbált nyugodtabban lélegezni abban a reményben, hogy így majd csak lecsillapítja szívverését is. Ekkor ösztönösen a takaró alá akarta dugni a fejét, de a rémülettől úgy megbénult, hogy moccanni sem tudott. Ha csak a legcsekélyebb mozdulatot teszi, akkor... akárki volt is a szobában, olyan közel mellette, azonnal tudná, hogy ébren van, és észrevette őt, és azonnal... ne, ne, kiáltotta magában, ne öljön meg! Ne! Ne!

Akkor azonban a hangok nagy hirtelen megszűntek.

A sűrű sötétségben őt valószínűleg nem láthatták. Sue sem láthatta a belopakodott látogatót.

Pár pillanat múlva, melyek éveknek tűntek, halk neszek hallatszottak, melyek egyre tompultak és távolodtak. Sue minden idegszálával, az egész testével hallgatózott, és olyan csendben lapult, mint egy rémült kis madár, amely fölött már ott köröz a héja.

És akkor, ó, igen, akkor egy teljesen tiszta és félreismerhetetlen zaj hallatszott, egy kinyitódó ajtóé. Könnyű huzat söpört végig Sue arcán. Aztán az ajtó csendesen becsukódott, a légáramlás megszűnt, és Sue hallotta, amint egy kulcs megfordul a zárban.

Kulcs volt, annak kellett lennie. Végre, mintha kezdene visszatérni az erő megbénult testébe. Fölült. Tudta, hogy egyedül van, de ösztönösen érezte, hogy nagyon csendesen kell mozognia. Valószínűleg csak egy percig tartott, de neki sokkal hosszabbnak tűnt, míg annyi bátorságot gyűjtött, hogy kinyújtsa a kezét a szurokfekete sötétségbe, és meggyújtsa a kis lámpát.

Természetesen már senki sem volt a kabinban. A betolakodó elment. Hallotta, amint elment. Vagy nem?

Efelől semmi kétsége nem volt. Valaki csendesen átkutatta a kabint. De mit keresett?

Ekkor óvatosan fölkelt az ágyból.

Kutatásnak semmi látható nyoma nem maradt, és semmi más szokatlan, csak a kulcsa feküdt ott a szőnyegen.

Tehát aki belátogatott, egy másik kulcsot használt. Nyilván belökte az ő kulcsát, majd nyugodtan használta a sajátját, és csendesen, de nagyon gyorsan, mintha valami elriasztotta volna, amiről Sue mit sem tudott, eltávozott, de azért annyi ideje még volt, hogy újra bezárja az ajtót a saját kulcsával. Montynak voltak kulcsai.

Amint azt az Addie néni szobájába történt emlékezetes behatolása bizonyítja, Wiley is megtartotta a maga kulcscsomóját, amikor átadta a hajót új tulajdonosának. Valószínűleg Juannak is volt egy kulcskészlete, és ki tudja, mi történhetett azokkal a kulcsokkal.

Sue átkutatta a fiókokat, különösen a pici, beépített fiókokat az ágy mellett.

Három pici fiók volt ott, a két felső nagyon szűk, az alsó mélyebb volt. Mindhárom kapkodó, kotorászó kutatás nyomait viselte. A sálakat egyik oldalra lökték, a fehérnemű egymás hegyén-hátán. Látszott, hogy meg sem kísérelték, talán mert nem volt rá idő, hogy legalább látszólag rendet rakjanak. Így hát az, aki átkutatta a kabinját, nem is törődött vele, hogy észreveszik-e a kutatást, vagy sem. Csak arra vigyázott, hogy eltűnjön, amikor meghallott valamit, Sue nem is sejtette, mi lehetett az, ami elriasztotta.

Lehet, hogy nem találta meg, amit keresett.

Sue a gondolattól is rosszul lett, s rosszulléte csak fokozódott, amikor a kezét a pici éjjeliszekrény alá dugta, és megtalálta Juan parókáját.

17. FEJEZET

Ugyanolyan szörnyű szúrós, visszataszítóan érdes volt, mint amilyennek Juan odújában érezte. Irtózva dobta el ismét.

Gyorsan a fürdőszobába futott, és vadul mosni kezdte a kezét. Miközben törülközött, arra gondolt, hogy legalább nem sikoltott, és ezt igen helyesen tette.

Csakhogy nem is tudott volna sikítani. A torka egyszerűen megbénult. Még szólni sem tudott volna, nemhogy segítségért sikoltani.

Különben is, milyen segítséget kaphatott volna bárkitől is?

Persze egy kis józanság hasznos lett volna. A biztonság, hogy bár szegény, szomorú arcú Juan még biztosan a hajón van, de nincs abban a helyzetben, hogy a hajón járkáljon, és otthagyja a szörnyű parókáját, ahol éppen kedve tartja.

Csuklásszerű nevetés tolult föl görcsösen a torkán. Hisztéria! Valaki azt mondta, hogy nem szereti a hisztériás és ájuldozó nőket.

Sue nem törődött már saját magával sem.

Azért azt a visszataszító parókát az egyik papucsa segítségével a láthatáron kívülre lökte, be a szék alá. Azután jószerint összecsuklott, és rávetette magát az ágyra.

Kis idő múlva eszébe jutott, mit mondott Juan Addie-nek, hogy csak csöngessen, ha óhajt valamit. Itt is van egy kis gyöngyház gomb az ajtó mellett. Miért ne csöngessen?

De Juan úgysem fog felelni.

Sue iszonyatosan fázott, de nem a hidegtől, mert az éjszaka balzsamos és meleg volt. Elhatározta, nem fog csöngetni, mert nem akarja, hogy Juan bejöjjön hozzá.

E döntéssel, Sue maga is tudta, túllépett a józan ész határain.

Valamit mégis tennie kell. Egy teljesen logikus tennivaló kínálkozott. Fölhasználva a kulcsot, amely ott csillogott a szőnyegen, kinyitni az ajtót, kimenni a folyosóra, aztán föl a fedélzetre és megkeresni Stant, Montyt, Jimet, akárkit. Elmondani nekik, hogy mi történt.

De hát mi történt? Valaki bejött a kabinjába egy másik kulcs segítségével. Átkutatta azt a kevés helyet, amit át lehetett kutatni. Otthagyta Juan borzalmas, durva szálú parókáját. És aztán elment.

Vajon mit tehetett bárki ebben az ügyben?

Ha átkutatnák az egész jachtot, az csak azt bizonyítaná, amit már úgyis mindenki tud: gyilkos tartózkodik a hajón.

Egy idő múlva rádöbbent, hogy még annyi bátorsága sincs, hogy kinyissa az ajtót és végigmenjen a folyosón, föl a fedélzetre, a parancsnoki hídhoz. Ha odáig eljut, akkor már magához tér. De éppen az volt a bökkenő, hogy hogyan jut el oda.

Egyszer csak kíváncsi lett, vajon mennyi az idő. Nagyon késő lehetett... vagy pedig nagyon korán. Hajnalodik?

Kis idő múlva az idegfeszültségtől és a kimerültségtől egyszerre azt vette észre, hogy a párnájára zuhan.

Amikor meghallotta Lalie hangját az ajtónál, kinyitotta a szemét. Az éjjeli lámpa égett, de már szép, verőfényes, napos idő volt. Sue teste elmerevedett, fázott és arra gondolt, hogy szörnyű álmai voltak. Csak rossz álom lehetett.

Nem rossz álom volt. Ott feküdt egy csúnya, kis fekete szőrcsomó a földön, mint egy leselkedő vadállat, félig elrejtve a szék alatt.

– Hé! A reggeli tálalva – kiáltotta Lalie.

Addie néni magas szoprán hangja elegyedett Lalie-ével.

– Csak elaludt, halálosan fáradt lehet szegény drágám. Ó, miért is mondok ilyet? Sue, *kinyitod végre az ajtót?*

Sue lassan kikecmergett az ágyból, és az ajtóhoz csoszogott. Eszébe jutott a kulcs a szőnyegen, lehajolt érte, rúgott egyet Juan parókájába, és amikor Addie énekelni kezdett, hogy „A csiga szunnyad a tövisen, madár meg a szárnyán"...

elfordította a kulcsot, és kitárta az ajtót.

– Azt hittem, nem szereted Browningot – mondta Sue nyersen.

– Gyűlölöm. – Addie most is kedélyes volt. – Gyere, Sue! Tengerésztemetést láthatunk.

– Ugyan! – Lalie Sue-ra pillantott. – Mi van veled? Szörnyen nézel ki!

Sue ügyet sem vetett rá. – Addie néni! Mit akarsz azzal mondani, hogy tengerésztemetés? Csak nem Juan...?

– De igen. – Lalie Addie-vel együtt a kabinba nyomult, és keresgélni kezdett Sue szegényes ruhatárában. Kiválasztott egy tengerészkék sortot és egy fehér blúzt.

– Tessék. Vedd föl! Túl meleg van a farmerhoz. Siess! Bírósági tárgyalás lesz, és Lawson barátunk úgy serénykedik, akár egy vérbíró.

– Hát így – mondta Addie, és leült. – Sue, még jó, hogy napoztál, milyen szép a combod!

– Öltözz gyorsan! – tanácsolta Lalie. – Még sohasem láttál ilyen felhajtást. Mindenki egymás torkának ugrik.

Nem mindenki, állapította meg Sue, amikor bement a szalonba. Kicsit hűvösebbnek érezte a légkört, amit részben sortjának és a trikójának tulajdonított, de ugyanakkor melege is volt az aggodalomtól. Addie vonult be elöl, és énekelt: „Amikor a szentek gyülekeznek." Sue megdöbbent, annyira nem illett a dal az adott helyzethez.

Stan nem volt ott, Jim és Monty sem.

Egyébként jelen volt – ahogy Addie mondaná – az egész díszes társaság. No és volt kávé, amivel Celia gyorsan megkínálta, és amit Sue gyorsan el is fogadott.

Celia csak egy sokatmondó pillantással adta át a hőn óhajtott kávét.

–...mégsem lökhetjük csak úgy egyszerűen a tengerbe – magyarázta Lawson. – A rendőrségnek szüksége van a *corpus delicti*re!

Addie azon nyomban fölvette a labdát. Wiley közelében telepedett le, aki kifejezetten kéjesen vigyorgott rá.

– Miért? – kérdezte.

Lawson összevonta a szemöldökét. Dr. Smith ezúttal is lovagló ülésben ült egy kis széken, melyet megfordított, hogy rátámaszkodhasson a könyökével, harcosan – ahogyan Sue látta – a szék támlájára.

– Azt hiszem, téved, Lawson.

– A *corpus delicti* – magyarázta Lawson tudálékosan Addie-nek – az ügy lelke... úgy is mondhatnám... jogszerű kifejezéssel, maga a meggyilkolt ember. *Corpus*...

Addie még csak nem is mosolygott, de majdnem kipukkadt az elfojtott nevetéstől.

– Én tanultam latinul, Mr. Lowery...

– Lawson! – mennydörgött vissza a jogász, de Addie folytatta: – Ebben az összefüggésben azonban, valóban... nem, nem hiszem, hogy hallottam valaha is ezt a különleges mondatot. Talán csak olvastam. De most *Nil nisi bonum*[5]

– Igen, igen – vágta rá türelmetlenül Lawson.

Celia szólalt meg szelíden, a mahagóni bárpultra támaszkodva:

– Nem lenne jó megtudni, vajon mi Monty véleménye? Végtére is ez az ő jachtja.

Lalie, aki hosszú lábait keresztbe rakva ült, átkarolva a térdét sovány karjaival, megigazította trikóját a vállán, és így szólt:

– Monty nem fog belemenni.

– Mondom – mennydörögte Lawson –, hogy Monty megszegi a törvényt, s ez mindaddig fennáll, amíg folytatja ezt a fantasztikus... Lalie félbeszakította:

– Rendben van, Monty megszegi a törvényt. De én jobban ismerem Montyt, mint bárki... azaz... – szürkéskék szeme Celiára villant. – Jobban, mint a legtöbben – helyesbített. – És én tudom, hogy mit szólna az ötlethez, hogy

---

5 Semmit, csak jót. (latin)

egyszerűen lökjük szegény Juant a tengerbe. Először is szüksége van arra a valamire, amit maga corpus izének nevez. Hogy felmutassa, ha majd odáig eljut. Vagy inkább úgy mondanám, majd ha kiderítette, ki a gyilkos.

Sue úgy érezte, egy pillanatra fagyos csend támadt a szalonban. A bal oldali ablakokon beragyogott a nap, és látni lehetett a kék tengert. Lalie megcserélte keresztbe vetett lábát, és folytatta: – Monty egyáltalán nem fogja helyeselni. Nem, ne szakítsanak félbe! – Valaki, Lawson, vagy a doktor, egy mozdulatot tett, de Lalie megállította azzal, hogy hevesen rázni kezdte szőke fejét. – Ismerem Montyt. Nyílt, egyenes ember. Ízig-vérig az. Sohasem fog beleegyezni egy ilyen…

– Pogány szertartásba – segítette ki Addie. – Azt hiszem, igazad van, Lalie.

– Ó, igen! – bólogatott Celia szórakozottan, és kinézett a kék tengerre. – Monty konzervatív. Ilyennek született.

– Te csak tudod – szólt Addie olyan kedvesen, hogy Celia csak a másodperc tört részéig nézett szúrósan rá. Addie könnyedén elpirult. – Úgy értem, Celia már régóta ismeri…

– De nem annyi ideje, mint én – szólt közbe Lalie. – Hiszen én születésem óta ismerem. Sohasem egyezne bele, hogy szegény jó Juant csak úgy belecsúsztassuk a tengerbe.

– Akkor pedig – mondta dr. Smith – megtesszük, anélkül hogy megkérdeznénk Montyt. Végül is gondolnunk kell a túlélők egészségére.

Lalie elgondolkozott, és a fejét rázta. Celia is elgondolkozott, sötét szemével mereven nézett. Addie csak ült, szép kis kezeit összefonva, és nem nézett senkire. Sue gyanakvón pillantott rá. Addie egy idevágó idézeten töprengett.

– Wiley, maga rossz színben van – szólalt meg a doktor. – Nagyon meleg van itt. Nem tudná valaki bekapcsolni a légkondicionálást?

Wiley nevetésnek szánt mekegést hallatott.

– Légkondicionálás? Te jó ég, barátocskám, ezt a jachtot jóval azelőtt építették, mielőtt még bárki a légkondicionálásra gondolhatott volna. De ventilátor van itt valahol. – Bizonytalanul körülnézett. És akkor Addie rátalált az idézetre, bár az nem nagyon illett ide.

– „Elmúlt már a nap és leszáll az este…” – énekelte halkan. – Vagy „eljött” – szakította félbe magát. – Furcsa, hogy az ember fejéből kimennek a zsolozsmák. Most ha valaki azt mondaná: „Boldog napok várnak ránk újra” vagy…

– Addie néni! – mondta Sue fenyegetően.

– Na nem, természetesen nem azt akarom mondani, hogy boldog nap, amikor egy szeretett lényt a tenger mélyére küldünk. Azaz, nem volt éppen szeretett lény… hacsak, természetesen… – Addie kedves, bocsánatkérő pillantást vetett Wileyre, aki rajongva mosolygott rá, és a bajuszát pödörte. – Hacsak ön nem úgy érez, hogy jó és hűséges embere volt… Ó, ez az! – kiáltotta Addie. – „Itt nyugszik egy jó és hűséges barát…”

– Nem fog sokáig nyugodni – szakította félbe dr. Smith nyersen, aztán Celiához fordult: – Vannak cápák errefelé?

Egy pillanatig rémült csönd támadt.

Dr. Smith egyenként végigmérte a társaságot, megköszörülte a torkát, és kijelentette: – Ő már meghalt, sohasem fogja megtudni…

– Ne! – kiáltotta Lalie.

– Igen, vannak cápák errefelé – szólt lassan Celia. – De csak kevés.

Wiley; aki már egészen elszontyolodott, most felélénkült:

– Nagyon ritkán, kedves Celia. Nagyon ritkán. Miss Addie, igazán nem emlékszem, hogy két-három alkalomnál többször cápákat láttunk volna errefelé… – dadogni kezdett. – Szóval errefelé, akárhol vagyunk is most.

Addie, aki szemmel láthatóan elmélázott, hirtelen panaszosan megszólalt:

– Az unokahúgom nem szereti, ha énekelek. Sőt, az idézeteimet sem kedveli. Igazán, annyira sajnálom!

Wiley rátette a kezét Addie-éra, amely a szék karfáján nyugodott, könnyen elérhető közelségben, és kihívóan nézett Sue-ra.

– Ez a kedves hölgy azt tesz, amit akar. Szerintem az idézgetés nagyon kedves

szokás. Nyugalom, drága hölgyem. – Megveregette Addie kezét.

Sue biztos volt benne, hogy egy egészen halvány mosolyt látott átsuhanni Addie szép arcán, bár a szemét szerényen lesütötte. Szent ég – gondolta Sue-, csak nem valami öregkori, vagy nevezzük úgy, érettkori románc van itt kialakulóban? De hiszen Wiley olyan beteg, hogy egy doktornak kell kísérnie. Persze Addie alapvetően kedves és anyás természetével biztos, hogy mindent megtenne Wileyért. Ki tudja? Wiley azt mondta, hogy a tengeri levegő jót tesz neki. Valóban mintha új életre kelt volna.

A doktort azonban nem befolyásolták ehhez hasonló érzelmi szempontok Addie nénivel és a páciensével kapcsolatban. Eltökélten fölállt.

– Lássunk munkához, de Montynak nem szólunk róla. Jöjjön velem, Mr. Lawson! Segítségre lesz szükségem.

Sue is fölállt.

– Nem! Ezt nem tehetik meg anélkül, hogy szólnának Montynak.

– Jól van, Sue – sóhajtott Celia –, szólok neki.

– Én is megyek – csatlakozott hozzájuk Lalie. – Lesz itt mindjárt haddelhadd.

– Csak semmi haddelhadd! – tiltakozott a doktor. – Én vállalom a felelősséget. Mi csak Monty hatalmaskodó és önkényes elhatározására reagálunk ésszerűen... Ugyan, hagyja már! – mondta élesen Addie-nek, aki közbe akart szólni.

Addie-t nem lehetett lelőni.

– Legalább lenne egy koszorúnk, amit utána dobhatnánk a tengerbe. A moziban mindig így szokták csinálni.

A doktor túlkiabálta Addie sirámait.

– Rendben van, Lawson. Most pedig, maguk nők, itt maradnak.

Celia és Lalie leültek, csupán méltatlankodó pillantásokat váltottak egymással.

Addie még szorosabban nyomta a kezét Wileyébe, amely minden bizonnyal szívesen befogadta. A doktor parancsoló tekintetét Sue-ra szögezte.

– Maga a felelős, nővér. Nem mozdulhat senki. Nem szólhatnak Montynak vagy a másik két fiatalembernek. Megértette?

– Igen, doktor – Sue hangja nem remegett. Saját maga is meglepődött, milyen nyugodt és engedelmes.

Képzett ápolónő volt, de ugyanakkor nő is, mégpedig megfélemlített nő. Valaki biztos, hogy bent járt a szobájában az elmúlt éjszaka. Nem tehette magát túl ezen a kellemetlen látogatáson azzal, hogy csak egy rossz álom, mert ott volt bizonyítéknak Juan szörnyű parókája.

Sue meg sem említette a rossz álmát, vagy inkább a biztos tényt, hogy valaki meglátogatta az elmúlt éjszaka, a látogatás bizonyítékát nem hozta szóba. Nem volt a hallgatásának semmilyen ésszerű magyarázata, de volt egy tudatalatti oka, amit eddig saját magának sem mert bevallani. Most azonban rájött. A paróka tulajdonképpen arra engedett következtetni, hogy Juan nem is halt meg, hanem itt kószál a hajón, ő jött be a kabinjába is, aztán véletlenül ottfelejtette visszataszító parókáját, és eltűnt.

Ez persze nem lehetett igaz. Minden porcikája tiltakozott ellene. Teljes egészében?

Sue elhatározta, hogy most már legfőbb ideje, hogy összeszedje magát. Le kell gyűrnie az ilyen és ehhez hasonló gondolatokat, el kell fogadnia a valóságot.

A valóság pedig az, hogy valaki fogta Juan parókáját, és otthagyta az ő szobájában.

Elmondhatná Montynak, de nem a jelenlegi zaklatott lelkiállapotában. Stannek? Nem. Celiának vagy Lalie-nek? Sue ösztöneinek engedelmeskedett, amikor óvatosságból nem szólt senkinek a hívatlan látogatóról. Csakhogy ekkor még nem ismerte fel ezt az ösztönt. Csak arról a végtelenül kellemetlen tényről tudott, hogy Juan parókáját ott hagyták a kabinjában. Ki vehette ki azt a parókát Juan holmijai közül? Ki hagyhatta ott az ő kabinjában? Csak nem valami titkos fenyegetés akar ez lenni? Á, nem! Biztos csak véletlen. Mindenesetre valaki (de

nem Juan, ó, nem!) bejött a szobájába, nagyon, nagyon óvatosan, aztán nagyon csendesen átkutatta, és aztán megint csak nagyon elővigyázatosan elmenekült, és talán akkor ejtette el a parókát.

Semmi ésszerű okát nem találta annak, hogy valaki miért hurcolja magával Juan parókáját, Azt meg pláne nem sejtette, mi oka lehetett arra bárkinek, hogy átkutassa a kabinját.

Nyilvánvaló, hogy minél előbb el kell mesélnie Montynak a rémálmot, ami nem is volt álom.

Csak a motorok állandó zakatolása hallatszott. Addie fölállt, megnyugtatóan rápaskolt Wiley kezére, és lábujjhegyen a bárszekrény felé indult.

Celia látta ezt, és felsóhajtott. Lalie is olyan mozdulatot tett, mintha föl akarna állni, de aztán csak megigazította parányi sortját. Celia is sortban volt. Mindnyájan szenvedtek a melegtől. Wiley kigombolta az ingét.

Lalie és Celia egyszerre ugrott föl, amikor hangos kiáltás hallatszott, ami – úgy látszik – szokássá vált már ezen a jachton. Férfihangok harsantak fel, majd futó férfiléptek dobogtak végig a fedélzeten, aztán be a szalonba. Elsőnek a doktor érkezett határozott, kemény léptekkel. A nyomában Lawson jött lihegve és az egyik kezével az arcát törölgetve. A szeme furcsán villogott. Aztán Monty rontott be.

– Ki tette? – üvöltötte. – Szólni kellett volna nekem! Ki tette?

Stan érkezett a nyomában. Jim Stant követte. A doktor megragadta Sue karját, és azt mondta: – Minden rendben. – Aztán Monty hoz fordult. – Ne vegye a szívére!

– Térjen észre, Monty! – kiáltotta ingerülten Lawson. – Senki...

Stan Sue-hoz lépett.

– A fedélzeti nyílásokat lezárni! Viharkészültség! Sue –mondta halkan, mire Sue rámeredt, és ekkor Stan hozzátette teljesen higgadtan, de egy kis éllel a hangjában: – Juan eltűnt.

– Juan... – dadogta Sue, de Monty túlkiabálta: – Ki tette? Ki fogom deríteni! Szükségem lett volna a holttestre! Valaki most megszabadult tőle! Hol van? Ki a felelős?

A doktor az arcát törölgette.

– Ugyan, Monty! Ne izgassa föl magát! Az a helyzet.

– Jó, rendben van! Mi a helyzet?

– Azt próbálom elmondani. Juan holtteste eltűnt.

– Azt én is tudom!

A doktor rendíthetetlenül folytatta:

– És ez nagyon jól van így, ebben a meleg időben.

– De nekem szükségem lett volna a holttestre...

– Nem – jelentette ki határozottan a doktor – önnek a vendégei egészségére kell tekintettel lennie. Ebben az időben... az isten szerelmére, Monty! Köszönet illeti, akárki lökte is... illetve, azt akartam mondani, hogy... – Addie halkan felsikoltott, mire a doktor, akinek olyan füle volt, mint egy vizslának, finomabban fogalmazott: – Azt akartam mondani, hogy a mélybe bocsátotta a testét.

– Édes Istenem – suttogta Addie.

– És nagyon okosan tette – folytatta a doktor. – Nagyon ésszerűen cselekedett!

Monty nagyon elhanyagoltnak látszott így, borotválatlanul. Máskor olyan kedves és okos szeme bedagadt az álmatlanságtól, és ami még rosszabb, az egyik keze az inge alatt, az övén kidudorodó pisztolyán nyugodott.

– Nem igaz! Nagy tévedés! – kiáltotta, majd lehalkította a hangját. – Állítom, hogy tévedés! Hogyan fogom most meggyőzni a rendőrséget, hogy volt itt egy holttest? Hogy itt gyilkosság történt? És... – Higgadtan hozzátette: – És hogy még mindig itt van a gyilkos a hajón.

Sue közelebb húzódott Stanhez. Szerette volna, ha úgy meg tudta volna őrizni a lélekjelenlétét, mint ő.

Nem mintha ebben a pillanatban Stan nagy lélekjelen-létről tett volna

bizonyságot, mert egyszerre ő is kiabálni kezdett:

– Jim! Menj vissza a kormányhoz!

Jim a bárszekrénynek támaszkodott, és eszeveszett, könyörgő pillantást vetett a doktorra.

– Én tettem – nyögte ki nagy nehezen.

– Maga? – meredt rá Monty.

A doktor vette át a szót: – El kellett volna már mondanom mindannyiuknak. Jim nem egyedül cselekedett, nekem segített. – Elhallgatott, és rágyújtott egy cigarettára.

Monty skarlátvörös lett, Jimet és a doktort fürkészte, és szitkozódott.

– Ne, Monty, ne! – csitította Addie. – Micsoda csúnya beszéd! Biztos vagyok benne, hogy a legjobb szándékkal tették.

Lawson szemmel láthatólag lecsillapodott, de még mindig borzasztó dühös volt. Majdnem rávetette magát a doktorra, aki nagyot szippantott a cigarettájából, és a füsttől összehúzta a szemét.

– Szóval ön tette! – kiabálta Lawson. – És még magával cipelt, hogy felfedezzem a holttest eltűnését. Egy szót sem szólt. Mindnyájunkkal elhitette.

– Rendben van, Lawson, nem tagadom. Nem láttam értelmét, hogy mindenkivel közöljem, mit teszek, és... Hát így történt. Nyugodjon meg, Monty! És üljön le, mielőtt szélütést kap! Maga még fiatal ahhoz, hogy megüsse a guta. Üljön le! – mennydörögte végül.

Monty leült, és a doktorra meg Jimre bámult, aki kétségbeesetten bizonygatta:

– Azt hittem, meg fogja érteni. Természetesen segítettem neki.

– Segített egy bűnténnyt elleplezni. Pontosan mikor történt?

– Én nem akartam... – dadogta Jim.

A doktor ekkor átvette a szót, és – bár nem szándékosan – nagyon teátrális, széles mozdulatot tett a cigarettát tartó kezével.

– Természetesen én kértem, hogy segítsen nekem. Várjon egy kicsit, Monty! – mondta ellentmondást nem tűrő hangon, amikor látta, hogy Monty majd szétrobban dühében. – Mindjárt elmagyarázom.. Azt el kell ismernie, hogy egyre melegebb lett. Monty mérgesen bólintott.

– Tekintettel kellett lennem az utasai egészségére, higgyen nekem, Monty! – folytatta a doktor. – Hivatásbeli kötelességem: megőrizni az egészséget, ameddig csak lehet, így hát tudtam jól, hogy mit kell tennem. Fölmentem a kormányhoz. Stan volt mellette. Nem tudom, hogy maga merre járt. Mindenesetre ez a fiatalember, Jim – a cigarettával Jim felé bökött, akinek az arca lángvörös lett – a padon bóbiskolt a kormány mögött. Stan nem hallott és nem látott meg. Meglöktem Jimet, intettem, hogy kövessen. Amikor fent voltunk a fedélzeten, elmagyaráztam neki, mi a helyzet, és ő megértette.

– Félig még aludtam – dörmögte Jim. – De azért... – Felegyenesedett, megtörölte a homlokát, és kedvesen így szólt Montyhoz: – Jó ötlet volt, higiénikus. A doktor elmagyarázta...

– Szóval – folytatta a doktor –, Jim velem tartott. Eltemettük Juant a tengerbe. A legnagyobb csendben, természetesen. De azt is el kell mondanom, Miss Addie, hogy a lehető legnagyobb tisztelettel tettük. És nagyon okosan, azt hiszem. Persze nem várom, hogy bárki egyetértsen velem. Míg alaposan át nem gondolja a dolgot.

Nagy csönd támadt, miközben nyilvánvalóan mindenki gondolkodott, és Monty is lehiggadt egy kissé.

– Akkor is szólniuk kellett volna nekem – erősítgette.

– Nem egyezett volna bele. – A doktor mintha sajnálta volna a dolgot. – Nem volt kedvem a tengerésztemetés helyességéről vitatkozni. Egyébként Miss Addie már javasolta, vagy legalábbis helyeselte...

– De doktor úr, nem lett volna helyesebb, ha azonnal elmondja nekünk ma reggel, hogy mi történt? – bátorodott fel Sue.

– De igen. Igen, biztos vagyok benne, hogy igaza van. Mint kiderült, sokkal

jobb lett volna... De... – Montyhoz fordult. – Amint látja, ma reggel már vitatkoztunk erről...

– A tengerésztemetésről – bökte ki Addie.

– És senki sem akarta, hogy te is tudj róla, Monty – mondta Sue. – Te, vagy Stan. Így végül a doktor és Lawson lementek a... a holttestért, és...

Monty megint vészesen elvörösödött. – Visszamehetnénk és megpróbálhatnánk felkutatni! Milyen messze...

– Semmi esélyünk, hogy megtaláljuk sem őt, sem bárki mást – mondta Stan. – Nem tudjuk, hogy hol...

– Monty, nem mehetünk vissza keresni! – szólt közbe Sue. – És én azt hiszem – Sue erőt vett magán –, azt hiszem, akármit tett is dr. Smith és akárhogyan tette, helyesen cselekedett. Még egy nap ebben a tikkasztó hőségben, és... veszélybe sodortad volna mindannyiunk életét, a magadét is.

Jim aki okosan visszahúzódott egy sarokba, dörmögött valamit a légkondicionálásról meg a hűtőgépekről. Stan a szavába vágott.

– Ilyesmi nincs ezen a régimódi bárkán. Menj vissza a kormányhoz! A hajó nem úszhat csak úgy bele a vakvilágba a végtelenségig.

Jim fölegyenesedett.

– Rendben van, uram – mondta, és gyors léptekkel távozott.

Stan a bárpult fölé hajolt, a viseltes trikója átnedvesedett, a farmerja gyűrött volt.

– Na, azért tisztázzuk csak ezt az egészet! Először is maga, doktor és Jim, leeresztették a tengerbe Juant. Jobbnak látták, hogy nem közlik ezt sem Montyval, sem mással...

– Természetesen – mondta a doktor. – Monty pokoli cirkuszt csapott volna.

– Az egyszer biztos – morogta Monty. Stan folytatta:

– Aztán ma reggel, feltételezem, némi vita támadt arról, hogy mit kellene tenni a... holttesttel. A hőség miatt satöbbi. Ön tehát a temetés mellett érvelt...

– A tengerésztemetés mellett – kottyantott közbe Addie.

– De ön mindenkivel elhitette, hogy Juan teste még mindig a hajón van – folytatta Stan –, még akkor sem szólt semmit, amikor már mindenki egyetértett a tervével. Így volt?

– Természetesen – bólintott újra az orvos.

– Nem értem, miért nem mondta meg nekik az igazat. Akkor és ott. – Most már Stan is kezdett méregbe jönni.

– Most próbáltam megmagyarázni – felelte a doktor. – Úgy gondoltam, hogy nem alkalmas a hely és az idő. Úgy látszott, mindenki egy kicsit... feldúlt. Kivéve Miss Addie-t. De én tényleg azt gondoltam, hogy jobb lesz, ha... mondjuk, tapintatosan közlöm a hírt, fokozatosan vezetem rá a társaságot. Nagy szükségem volt Lawson támogatására – a doktor mintha önmagával vitatkozna, cigarettára gyújtott, és hunyorított, hogy elkerülje a kis fehér füstkarikákat. – Valószínűleg a létfenntartási ösztönöm is működésbe lépett. Azt akartam, hogy egy jogász legyen mellettem, mielőtt megpróbálom megmagyarázni a helyzetet... nos, igen, magának, Monty. Tudtam, hogy nem fog tetszeni. Magától viszont bocsánatot kell kérnem, Lawson. Belátom, hogy tévedtem. De hát én nem vagyok jól tájékozott jogi kérdésekben, és...

Monty zsebre vágta a kezét, és odalépett a doktor elé;

– Ennél sokkal többet kell megmagyaráznia. Az a benyomásom, hogy szörnyű gyorsan és mohón szabadult meg attól a holttesttől. Tud valamit a gyilkosságról?

– Ugyan, Monty! Hagyd ezt a hangot! Én figyelmeztettelek.

– Maga ölte meg Juant? – kérdezte erélyesen Monty. – Maga próbált megölni engem is?

– Nem – felelte nyugodtan a doktor. Valószínűleg véletlenül egy kis füstgomoly szállt Monty arcába. A doktor észrevette. – Ó, bocsánat! Na de igazán, Monty! Én nem akartam megölni magát. Az isten szerelmére, nekem az égvilágon semmi okom sincs, hogy megöljem. Térjen már észhez!

– Ő mentette meg az életedet – mondta Celia. – Hiszen tudod, Monty.

Emlékszel?

Ez nem elégítette ki Montyt. Dühös pillantást vetett Celiára.

– Miután jól fejbe vágott és belelökött a tengerbe! Állítom, hogy meg akart ölni, és amikor látta, hogy a dolog nem sikerült...

– Jól van, Monty – Stan nagyot sóhajtott. – Ha ezt be tudod bizonyítani, akkor ebben a pillanatban elindulunk a legközelebbi kikötő felé. – A fedélzetre igyekezett.

– Nem megyünk sehova! – kiáltotta utána Monty. – Itt maradunk! Nem értitek, hogy most már nincs meg a holttest, amit bemutathatok a hatóságnak, és amivel bizonyíthatom, hogy gyilkosság történt? Ez a ti finom kis doktorotok – acélos pillantást vetett Sue-ra – eltüntette a... bizonyítékot.

Stan visszafordult.

– Egy sereg tanú van arra, hogy gyilkosság történt. – Lawsonra nézett. – Nem lehetne eskü alatt nyilatkozatot tenni, amelyben mindezek a tanúk igazolnák a gyilkosság tényét?

– Tanúk tömege – énekelte Addie. – Tömege...

Sue számolt.

– Nyolc – jelentette ki határozottan –, Jimmel együtt kilenc. De hát ennek elégnek kell lennie. Mindnyájan láttuk Juant.

Monty még mindig füstölgött. – Azt senki sem tudja igazolni, hogy miért halt meg.

– Én tudom – jelentette ki a doktor. – Ide figyeljen, Monty! Biztosítom magát, hogy nem állt szándékomban bárkit megölni! Ugyan miért.

– Nem tudom, hogy miért! – Monty fújtatott, mint egy felingerelt bika. – De azt hiszem, megpróbálta!

– Hát jó – a doktor békülékeny volt –, gondoljon, amit akar!

– Na, ebből elég! – lépett közbe Stan. – Bemegyünk egy kikötőbe.

Újra a fedélzet felé indult. Monty megint csak megállította, ezúttal fegyverrel a kezében. Stant meglepte a dolog, és gyorsan hátrapenderült. Egy pillanat alatt kiszabadította magát alig észlelhető fürge ügyességgel.

Ekkor betotyogott Sissy.

Addie ránézett, és halkan fölsikoltott. Wiley rábámult, és kinyújtotta a karját Addie felé, aki ráhanyatlott.

Sue is majdnem fölsikoltott, de a kezét a szája elé kapta.

Sissy vidáman körülnézett, és a szőnyegre ejtette azt a valamit, amit eddig a foga között tartott. Aztán lefeküdt a mancsai között a fekete, szőrös tárggyal, és a farkát csóválta. Olyan volt, mintha valami kincset szerzett volna nekik. Juan fekete parókáját hozta be.

18. FEJEZET

Sue-nak később eszébe jutott, hogy Sissynek különleges dramaturgiai érzéke lehet. Még a reinkarnáció is eszébe jutott, az volt az érzése, hogy Sissy egy másik világban, előző életében talán színésznő volt.

Nem is találhatott volna jobb időpontot (vagy rosszabbat, nézőpont kérdése csupán), hogy bevonszolja azt a kísérteties emléket.

Még akkor is, amikor ez a nem éppen kellemes gondolat jutott Sue eszébe, Sissy újabb tanújelét adta színpadi érzékének. Lawsonra függesztette csillogó barna szemét, fölkapta a szőrcsomót, odafutott vele Lawson lábához, és leejtette eléje. Akkor fölnézett, de nem csóválta a farkát, ehelyett rámorgott, éppen úgy, mintha őt vádolná a paróka, Juan meggyilkolása és minden egyéb kellemetlenség miatt. Lawson ismét maga alá kapta a lábát, és ijedten fölkiáltott, aztán erőt vett magán.

– Nem tud vigyázni erre a dögre? – kérdezte ingerülten Celiától.

Celia maga is nagyon megijedt, amikor fölismerte a parókát.

– De hiszen ez... – kezdte, aztán megnedvesítette az ajkát. – De hiszen ez...

– Ez szegény Juan parókája – fejezte be a mondatot Wiley. A karjával még mindig átölelve tartotta Addie-t, aki nagyon fölélénkült, és nagy érdeklődéssel nézte a parókát meg Sissyt.

Most jött el az ideje, hogy mindenkinek elmondjak mindent éjszakai látogatómról, mondta magában Sue határozottan. Egy belső hang azonban ugyanolyan határozottan így szólt: – Tegyél lakatot a szádra! Most ne... Mondd el Montynak és Stannek, de később!

Mert az a látogató nyilván itt van, néhány méternyire, és teljesen normálisnak, nyugodtnak, érdeklődőnek látszik (de azért nem feltűnően érdeklődőnek) abban a kis kalamajkában, amit Sissy okozott. Wiley bajsza kissé lekonyult.

– Viselte Juan a parókáját, amikor lelőtték?

Egy ideig senki sem válaszolt. Nyilvánvalóan kínos témához érkeztek. Ha most valaki igent vagy nemet mond, bármelyik válasz alkalmat adhat arra, hogy beismerésnek tekintsék, miszerint az illető fölöttébb kétes eredetű információval rendelkezik Juan külleméről a lelövése pillanatában.

Wiley megborzongott, és visszahúzta a karját Addie derekáról – akinek egyébként erre semmi szüksége sem volt, így legalább kényelmesen hátradőlhetett a székében –, és folytatta: – Állítom, hogy ez Juan parókája. Nem hisznek nekem?

– De igen – helyeselt Sue határozottan. – Nem volt rajta, amikor lelőtték. Emlékszem, hogy amikor a doktor megfordította ott a konyhában, majdnem teljesen kopasz volt. – Mély lélegzetet vett, majd hozzátette: – Nem volt rajta paróka. – Azt nem tette hozzá, hogy „de én láttam aztán a parókáját az odújában, és múlt éjszaka valaki bejött a kabinomba, kutatott és ott hagyta a parókát”. Még nem, mondta magában újra. Egyszerűen túl sok szem tapadt a parókára, túl sok fül hallgatózott, s köztük azé a rémálombeli látogatóé is.

De azért Sue nem tudta teljesen visszafogni magát. – Módfelett tehetséges a te kutyusod, Celia. Ajtókat nyit ki, átkutat szobákat...

Monty rontott be.

– Átkutattam Juan kabinját – közölte.

– Az alsóneműk alatt is? – kérdezte Sue, akinek harapós kedve támadt, és nemigen tudta türtőztetni magát. – A paróka ott volt. Celia és én megtaláltuk. – Sue majdnem fölugrott, de sikerült uralkodnia magán.

– Nagyon sápadt vagy, Sue – közölte Stan. – Gyere, fölmegyünk a fedélzetre! Szívunk egy kis friss levegőt!

– Köszönöm, jól vagyok. – Micsoda hazugság! Stan vállat vont.

– Nem úgy nézel ki. De ha mondod... – Elhallgatott, és felemelte a parókát. – Bedobom a tengerbe – mondta, és nyugodtan kiment.

– Hogy került a kutyához az az átkozott paróka? – kérdezte ingerülten Monty. – Különös dolgok mennek itt végbe! – Enyhe kifejezés volt.

Dr. Smith elnyomta a cigarettáját az egyetlen fellelhető hamutálcán. Nyilvánvaló, hogy Wiley és Monty nem pártolta a dohányzást, Juan azonban valószínűleg felfigyelt a doktor makacs szokására, és előteremtett valahonnan egy kiszuperált csészealjat. Sue még látta is Juant, amint a fehér zakójában gondosan kiürítette az alkalmi hamutartót, kimosta és visszatette valamelyik asztalra.

– Ide figyeljen, Monty! – A doktor feljegyzést készített, melyben pontosan ecseteli a körülményeket. – Hozzácsatolják az én szakvéleményemet, egyszerű az egész. Mindnyájan aláírjuk. Aztán ha eljön az ideje, átadjuk a hatóságoknak. Lawson majd gondoskodik róla, hogy elfogadható legyen. Rendben van, Lawson?

Lawson bólintott, miközben fél szemmel Sissyt figyelte.

– Igen, természetesen. Elfogadható lesz. – Lawson ezt úgy mondta, mint valami fenyegetést.

– De irányt nem változtatunk – mondta Monty. – Ki akarom deríteni, mi van az egész dolog mögött.

Zene szűrődött be a szalonba egyre hangosabban. Végül kivehető lett egy népszerű táncdal melódiája. Celia fáradtan kinézett az ablakon.

– Kirándulóhajó – közölte.

Egy pillanatra mindenki az ablak felé nézett. Sue látta a kirándulóhajót, amely elhaladt mellettük, biztosan most megy vissza New Yorkba, gondolta magában. A fedélzet zsúfolt volt. A hajó elég közeljött ahhoz, hogy jól láthatók legyenek a kirándulók öltözékei: trikók, sortok, fürdőruhák. Nagy integetés és kiabálás támadt, mely elvegyült a zenekar hangjaival.

– Annak a lánynak ott jó a fürdőruhája – súgta Sue-nak Lalie. – Nekem is van ilyen, de nem hoztam el!

Csodálatának tárgya egy pillanatra elég közel került ahhoz, hogy megcsodálják. Addie, aki Sue válla fölött bámészkodott, így szólt: – Lalie, drágám, egész nyugodtan becsomagolhattad volna, hiszen nem sok helyet foglal el. Szinte semmi az egész, csak pici háromszög. Nagyon bájos! – Addie kiszámíthatatlan volt.

– Hát persze – mondta Lalie, szeme pajzánul csillogott. – A bőrnek lélegeznie kell.

– Na de ennyire? – kérdezte nyájasan Addie. – Biztosan igazad van.

A sétahajó folytatta útját boldog nyaralóival és vidám, harsogó zenéjével. Sue elfordult az ablaktól, és mintha ezzel kizárhatta volna a normális külvilágot, és egy újabb, rossz álomba térne vissza. Bent semmi sem változott.

Sissy halkan morgott. Dr. Smith eltűnt. Lawson, a határozott férfiú, miután Celia ellátta papírral és tollal, asztalhoz ült... Celia, igen, ő volt az, mert ott állt mellette, és nézte, hogy mit ír. Addie csendesen így szólt:

– Hajók úsznak az éjszakában.

– Még nem jött el az éjszaka – figyelmeztette Sue.

Addie ügyet sem vetett rá. Monty is elment, valószínűleg a fedélzetre, mert a jacht ebben a pillanatban eléggé hirtelen irányt váltott.

– Szent Isten! Valami történhetett az iránytűvel – sopánkodott Celia. – Az a... igen, hát persze.

– Sejtem – mondta komoran Sue. – Stan és Jim beállt a legközelebbi kikötő irányába, amíg Monty idelent tartózkodott. Legalábbis Jim azt tette, és Stan segített neki, mihelyt felment. Azután Monty...

– Ő is fölment a kormányhoz – folytatta Lalie, még mindig sóváran figyelve a tovatűnő kirándulóhajót.

– Hát igen. Most megint Eleuthera felé haladunk – sóhajtott Celia.

– Az isten szerelmére, az napokig is eltart – jegyezte meg dühösen Lawson. – És éjszakák is lesznek. Mondom, hogy Monty megszegi a törvényt.

– Azt ígérte, hogy hiteles krónikát ír – emlékeztette nyersen Sue.

– Hát persze. De akkor is jelentenünk kell...

– Ó, köszönöm, Mr. Wiley – szólt Addie. – Milyen kedves! Éppen azt... milyen kedves...

Sue – már útban a fedélzet és a Montyval folytatandó beszélgetés felé – gyorsan megfordult. Wiley elővett egy kulcsokkal teli láncot valahonnan a vékony termetét borító ruházatából. Beletette az egyik kulcsot a bárszekrény zárjába. Elfordította, mosolygott, és egy palackért nyúlt. Addie kinyújtotta kicsi, fehér kezét, és elvett egy jó nagy poharat.

– Jaj, nem! – jajdult föl halkan Sue: Senki sem hallotta meg.

– Jó ötlet, Mr. Wiley! – szólt Lalie barátságosan.

Sue feladta. Hát csak vedeljék a whiskyt, gondolta keserűen, vagy a rumot, a vodkát vagy bármit. Az éhség azonban mágnesként vonzotta a tekintetét egy nagy tálca szendvics felé, amit eddig nem vett észre a bár melletti asztalon. Nyilván már késő́re járt, dél lehetett, vagy már el is múlt, és a jelek szerint sem Lalie, sem Celia nem intézkedett az étkezés felől. Sue kivett egy szendvicset, és a fedélzetre indult, föl a kormányhoz, ahol ott találta Montyt, aki éppen Stant, Jimet és a

doktort szidta. – Megint irányt változtattatok! Ha csak egy pillanatig hátat fordítok, irányt változtattok! Nem tűröm! – A kormány felé nyúlt. Stan rákiáltott, Jim is kiabált.

– Már megint elmozdult az iránytű – mondta a doktor.

– El kell venni a pisztolyát! – kiáltotta Stan. – Fogja le, doktor! Majd én elveszem!

Sue igyekezett kitérni az útjukból. Monty hátrált, és ráfogta a pisztolyt a doktorra, Stanre és Jimre.

– Ne gyertek a közelembe! Ne merészeljetek! Rendben van – mondta aztán –, elmegyek a kormánytól ha megígéritek, hogy tartjátok az irányt.

– Eleuthera felé? – kérdezte a doktor.

– Természetesen. De mielőtt odaérnénk, tudni fogom, ki tette ezt a...

Sue megrántotta Monty karját.

– Kérlek...

Montynak egyik kezében ott volt a pisztoly, de úgy látszik, elég messze az iránytűtől, ami megfelelt Jimnek és Stannek, akik most a térkép és a kormány fölé hajoltak.

– Monty, kérlek – ismételte Sue.

– Mit? Ó, persze.

Ránézett Sue-ra, és igaz, nagyon lassan, de az arca visszanyerte a szokásos kedvességét.

– Nyugodj meg, drágám! Mi a baj?

– Távolítsd el innen! Doktor, lökje már ki! Túl kicsi itt a hely! – kiáltotta Stan.

– Az az átkozott iránytű már megint kileng – morogta Jim dühösen.

A doktor odament Montyhoz, és a kezét a karjára tette.

– Figyeljen rám, Monty! Az előbb még azt állította, hogy megpróbáltam magát megölni. Nem lett volna könnyebb, ha hagyom, hogy belefulladjon a tengerbe, mint kihúzni a vízből?

– Ez igaz – ismerte el Monty –, de én azt hiszem... Na, gyerünk, Sue!

A doktor követte őket az oldalfedélzeten. Monty egyik kezét az övénél, a pisztolyán tartotta, a másikat Sue karján, és határozott mozdulattal a kabinja felé húzta.

– Az egyetlen hely, ahol beszélhetünk – mondta, és kinyitotta előtte az ajtót. – Legközelebb olyan jachtot veszek, amelyiken lesz valami kis dolgozószobaféle a tulajdonos számára. Könyvek, székek és... – Hirtelen hangot váltott. – Dehogy veszek még egy jachtot! Tudod mit, Sue? – Becsukta az ajtót és leült, de azért az egyik kezét a pisztolyán tartotta. – Tudod, mit? Fogadni mernék, hogy amikor Wiley megvette ezt a jachtot, az volt a szándéka, hogy teljesen fölújítja, és egy csomó pénzt költ rá. De aztán rájött, hogy sokkal többe kerülne a dolog, mint amire számított, így aztán nagy ravaszul eladta nekem. – Egyszerre elnevette magát azzal a kisfiús nevetéssel, amit Sue annyira szeretett. – A Wiley név nagyon jól illik rá,[6] ha belegondolsz. Na, szóval, mi nyomja a szívedet, Sue?

Sue önkéntelen mozdulattal fölemelte a gyűrött farmerjét, és a kis szekrény felé indult. A válla fölött szólt vissza.

– Nemsokára a feleséged leszek. Igaz ez? – Rátette a farmert egy ruhaakasztóra.

– Persze. Mihelyt elrendezzük a dolgainkat – mondta Monty kissé meglepve.

– Nos, akkor...

Monty félbeszakította: – Úgy hiszem, a nénéd igazi, szép, nagy esküvőt akar. Templommal, fogadással és egy csomó vendéggel. – Aztán hozzátette már helyeslően: – Természetesen én is így akarom. Az egészet. De azt hiszem, jó időbe telik még, míg mindent elintézünk. Talán hónapokba. Jövőre, illetve... nem jövőre, de...

– Monty! El kell mondanom neked valamit – Sue komolyan nézett rá.

Valami megvillant Monty szemében, valami érzelem, amit Sue akkor nem

---

6 *Wiley jelentése: agyafúrt*

ismert föl.

– Azt akarod mondani, hogy meggondoltad magad?

– Nem, nem. Valami egészen mást. Tegnap éjjel valaki bejött a kabinomba. Mondtam neked, hogy Juan parókája a ruhái között volt, amikor átkutattuk Celiával a kabinját. De aztán... aztán az a valaki, aki itt járt, éppen itt, a múlt éjjel, elejtette a parókát. Sissy itt találta meg.

Monty válasza teljesen váratlan volt: – Átkozott kelekótya dög!

– Nem, nem! Ő csak... egy kedves kiskutya. Te nem is figyelsz rám.

– De figyelek!

Tényleg figyelt, amikor aztán Sue elmesélte ezt a rövid, de idegtépő incidenst. Még most is, fényes nappal, amikor Monty itt ült vele szemben, még most is beleborzongott a történetbe.

– Fogalmad sincs, ki lehetett? – kérdezte Monty.

– Mondtam már, nem tudom. Csak annyit tudok...

– Csak a doktor lehetett – szakította félbe Monty.

– Monty...

– Nem, ne is próbáld védeni, Sue! Csak a doktor lehetett. Ki mászkált itt összevissza tegnap éjjel? És beledobta szegény Juant a tengerbe. Mondd meg, Sue, ki más lehetett?!

– Monty, nem a doktor volt az – jelentette ki határozottan Sue. – Hidd el nekem!

– Akkor ki?

– Mondtam már, nem tudom...

– Ha nem tudod, ki volt – érvelt Monty cáfolhatatlanul –, honnan tudod, hogy nem ő volt?

Sue egyszerre lett csüggedt és türelmetlen.

– Miért vádolod oly kitartóan dr. Smitht? Miért kutatta volna át ő a kabint? Miért lett volna nála Juan parókája, és miért hagyta volna itt? És egyáltalán, miért hagyta volna bárki is itt?

Monty különösen átható pillantást vetett rá. A szeme, mely rendszerint olyan barátságosan és kedvesen nézett, most vágott, mint az acélpenge.

Szótlansága olyan furcsa és sokatmondó volt egy hirtelen támadt és rendkívüli gondolattól, hogy Sue várt egy pillanatig, mielőtt megszólalt:

– Mi a csuda van veled, Monty?

– Te szerelmes vagy a doktorba!

– Monty!

– Mondom!

Sue végre lélegzethez jutott.

– Dehogy vagyok! Hogyan is lehetnék? Alig ismerem a kórházi munkánkon kívül.

– Minden ápolónő beleszeret az orvosokba – nyilatkoztatta ki Monty.

– Ez nem igaz! Legalábbis én nem! Méghogy Dr. Smith! Monty s te tényleg.

– Mi tényleg? – kérdezte vészjóslóan.

– Bolond vagy – mondta Sue túlságosan is őszintén, mert Monty szeme most valóban villámokat szórt.

– Azt hiszed, megkergültem, mert meg akarom tudni, hogy ki próbált megölni engem, és ki ölte meg Juant. És aztán... – mondta jelentőségteljesen –, és aztán beledobta a tengerbe. Az a te finom doktorod. Hiába beszélsz nekem! Állandóan véded, ha valaki csak egy kérdést merészel föltenni neki! Úgy menekültél hozzám az előbb, mint egy... mint... – Gondolkozott, aztán feladta, és így szólt:

– Mint akárki, akármi. Nem úgy viselkedsz, ahogy az én menyasszonyomnak kellene. Magyarázatot kérek.

– Ide figyelj, Monty! Messzebb már nem is járhatnál az igazságtól. Hogy én szerelmes vagyok dr. Smithbe? Ez merő képtelenség. De... hát nem emlékszel? Biztosan emlékszel. Még a nevemet sem tudta, amikor először meglátott a jachton. Az első este, emlékszel?

Monty egy pillanatig hallgatott.

– Ködösítés az egész! – csattant fel. – Biztosan az! Nem akarta, hogy megtudjam a ti... – Itt elakadt. – Illetve az ő... szóval, mindegy, nem akarta, hogy megtudjam.

– Az Isten adjon nekem türelmet! Ha a házaséletünk is ilyen lesz, mint...

– Ne beszélj nekem! Mondom, hogy a doktor. Ő az oka annak, hogy te olyan... nos, olyan mimózalelkű nebáncsvirág lettél. Tudod, mi a véleményem? Furcsa, hogy eddig nem jutott eszembe.

– Most se jusson eszedbe!

– Te nem is szeretsz az esküvőnkről beszélni! Észrevettem! Nincs benned semmi... semmi lelkesedés – mondta lemondóan, és olyan volt, mint egy szomorú kisfiú.

No nem, mondta magában Sue, már nem kisfiú. És ami azt illeti, ő maga sem mutatott mindent elsöprő lelkesedést, gondolta magában váratlanul. Persze igaz, hogy idősebb, mint én, jobban uralkodik az indulatain. De azért van valami ebben a nagy felháborodásában, amit ő és dr. Smith között gyanított viszony keltett benne, ami nem őszinte. Sue habozott, kereste a megfelelő kifejezést, gondolkodott és rájött: műfelháborodás volt az egész. Mintha csak szándékosan veszekedni akarna. Vagy nem?!

– Higgyél nekem! – szólt mégis engesztelőn. – Nem értem, miért gondolod, hogy én és a doktor...

– Akkor mit keresett a szobádban tegnap éjjel?

– De ő nem... de hát ez nem jelenti azt, hogy... – Sue gondolatai teljesen összezavarodtak.

– Hipp-hopp, itt is járt, ott is járt. Nem, Sue, igazán mindent megpróbáltál, de engem akkor sem tudsz bolonddá tenni.

– Én nem akarlak bolonddá tenni. Csak elmondom neked az igazat. Az isten szerelmére, ha már nekem nem hiszel, akkor beszélj a doktorral! Ő majd elmondja neked a tényeket. Ha ugyan túléli a nevetőgörcsöt, ami bizonyára elfogja majd – tette hozzá csípősen.

Monty hosszan, méltóságteljesen nézett rá, s közben lázasan járt az agya.

– Ha nem a doktor, akkor ki volt az? – kérdezte.

– Monty! – nevetett bágyadtan Sue.

– Ki? Egyáltalán nem úgy viselkedsz, ahogy elvártam tőled. Szóval most már tudom, hogy egy másik férfi is van a dologban.

Sue összeszedte magát:

– Ha arra célzol, hogy nem kaptam úgy a házassági ajánlatodon, mint hal a csalétken, hát nem! Persze hogy nem! Azt mondtad... akármit is mondtál...

– Azt mondtam, hogy új végrendeletet készítettem közelgő esküvőnkre való tekintettel. Pénzt hagytam rád is és a nénikédre is. Mi más volt ez, ha nem házassági ajánlat? Felelj nekem! Ennyit sem értettél meg?

– Én... igen. Igen, természetesen megértettem. De hát... minden olyan gyorsan történt, és valahogy... Ó, nem is tudom!

– Én tudom – jelentette ki határozottan Monty. – Egy másik férfi van a dologban.

– Nem! Nincs! Ne veszekedjünk már, Monty! Monty némi töprengés után beadta a derekát.

– Na jól van – mondta végül. – Rendben lesz minden közöttünk. De ez a doktor...

– Ne is gondolj rá többet!

Monty hangulata hirtelen megváltozott.

– Nekem mindenkire gondolni kell ezen az átkozott hajón! – fakadt ki mogorván.

– Nem lenne jobb a legközelebbi kikötőbe menni? Sue hallott már arról, hogyan lehet egy bikát vörös posztóval felingerelni, de látni még sohasem látta. Az az érzése támadt, hogy most pontosan ezt látja, mert Monty fölugrott a székről.

– Megmondtam már! Megmondtam mindenkinek! Meg fogom tudni, hogy mi

van a dolgok mögött. Ördög vigye el az egészet, gyere már ide!

Pillanatnyi késedelem nélkül a karjába vette Sue-t. Szívbéli, forró ölelés és csók következett, Sue ezt teljes bizonyossággal érezte. Minden olyan nagyszerű lett.

– Így! – mondta Monty, elengedte Sue-t, és úgy mosolygott, ahogy szokott. Jókedvűen, szeretettel és barátságosan.

– Így már jobb. – Elnevette magát. – Nincs egy csöpp eszem se. Te meg a doktor! Micsoda ötlet! Felejtsük el! – Bizalmasan nevetett. – Úgy értem, felejtsük el őt! És az én képzelgéseimet. Az a helyzet, hogy túl fáradt vagyok és nagyon... ez a sok cirkusz... minden... fölizgatott... ne is törődj vele!

Mosolyogva bólintott, és kiment. Az ajtó lassan becsukódott utána.

– Na és a paróka? – kiáltotta utána Sue, és egy székbe roskadt.

Monty csak alig vagy egyáltalán nem figyelt a parókaügyre. Egyetlen gondja az volt, hogy dr. Smith bemerészkedett Sue kabinjába. Később majd bizonyára eszébe jut a paróka, és nyomozni fog.

Sue mindig tudta, hogy Monty rendkívül vonzó férfi, vidám és jó természetű, talán gyerekes is a maga módján, de nem az a pénzszerzés terén. Viszont az is igaz, hogy mindenkit súlyosan érintett és letört ez a reményekre tragédiával cáfoló kirándulás.

Na, és most mit tegyek? – kérdezte önmagától Sue.

Elmondhatná Stannek a parókahistóriát: ő biztosan meghallgatná, és nem gyanúsítaná avval, hogy a doktor a szeretője.

De Montynak nem tetszene, ha Stanhez fordulna a kabinját titkon átkutató látogató problémájával. És Monty kifinomult ösztöneivel úgyis rájönne, hogy megbeszélte a dolgot Stannel. Nem mintha félne Montytól, gondolta Sue magában, de a helyzet rendezése érdekében célszerűbb, ha nem ébreszti fel Monty nagyon is éber, szinte mohó gyanakvását.

Sue-nak mindenesetre nincs a hajón a régi szeretője, mint Montynak... Celia pedig itt van, még mindig szép, és még mindig úgy tesz, mintha Monty kedvese lenne.

Nevetségesnek tűnt, hogy Monty őt gyanúsítja, amikor Celia itt van a vendégei között, még ha hívatlanul is.

Viszont az is nyilvánvaló, hogy Monty szerető, barátságos férj lesz.

Sue kicsit elgondolkodott a „barátságos” jelzőn. Nagyon jó szó, de nem biztos benne, hogy egy szeretőre is ráillik.

Az a tény, hogy Monty törvénysértő módon folytatja, amit elhatározott, talán érthetetlennek látszik, de azért valaminek lennie kellett mögötte.

Monty cselekedeteiben nem látszott semmi jele sem a kétértelműségnek (vagy az agyrázkódásnak). Egyszerűen olyan férfi volt, aki tudott határozni, és ha egyszer döntött, akkor tartotta magát e döntéshez. Sue ekkor észrevette, hogy az ajtó hangtalanul befelé mozdul. Semmi oka sem volt rá, de a szíve a torkában dobogott. Monty nyilván nem csukta be rendesen az imént. De ahogy tovább figyelte, lassan megindult ismét nesztelenül, egyre beljebb, Sue felé. Semmi nesz nem hallatszott, semmi más nem mozdult, csak az ajtó, hangtalanul. Most megállt. Valaki őt nézte alattomosan az ajtórésen át.

19. FEJEZET

Ez nem lehet igaz. Ugyan ki lenne az, aki odaoson az ajtajához, lopva kinyitja, és aztán figyeli, szó nélkül, mozdulatlanul. Sue meg volt rémülve.

Nem tudott uralkodni a szívverésén, a lélegzésén, a testén. Még sikítani sem tudott. Nem volt képes kiáltani, hogy „Ki az? Mit akar?” Csak ült megbénulva, szinte hipnotikus dermedtségben. És ekkor az ajtó vadul befelé vágódott, és

betotyogott rajta Sissy.

Sue fölugrott, aztán uzsgyi, ki az ajtón, de kint a folyosón egy teremtett lelket sem látott. A leselkedő, akárki volt is, gyorsan elpárolgott. Sissy ugrált és pitizett Sue felé, szinte emberi hangon közölte vele, hogy nem felel semmiért, ha Sue föl nem viszi a fedélzetre.

Csak a most már megbízhatóan működő motorok zúgása hallatszott és a hullámok csobogása.

Sissy ugatni kezdett.

– Na, jól van, Sissy! Szép, okos kutya vagy, és én teljesen biztos vagyok abban, hogy nem fogsz kiugrani a tengerbe, de azért tartjuk magunkat a szabályokhoz, föltesszük a pórázt.

Mindig erőt ad, ha az ember legalább egy kiskutyához beszélhet. Sissy örömmel csóválta a farkát, és Sue odament Lalie és Celia kabinjának az ajtajához. Az ajtó be volt csukva. Mivel nem kapott választ a kopogtatására, pár pillanat múlva kinyitotta az ajtót. Sissy póráza ott lógott egy széken, Lalie farmerével együtt. Senki sem volt a közelben. Senki olyan, aki csendesen kinyitotta volna az ajtaját, és nézte volna őt, mert – gondolta magában Sue – semmi sem indokolhatta, hogy ilyen körmönfont módon kémkedjenek utána. Sissy egyetértően csaholt, és a fedélzet felé indult. Sue követte.

Gyors pillantást vetett a szalonba. Lawson még mindig írt, lassan és gondosan, a fejét féloldalt döntve. Aztán elégedetten bólintott. Úgy nézett ki, mint aki még lélegzetet sem vett azóta, hogy elkezdte az írást, de semmi esetre sem úgy, mint aki csendesen a kabinjához lopózott, kinyitotta az ajtaját – és akárki volt az, valószínűleg kihallgatta a Montyval folytatott beszélgetését is. De hát hova lett a leselkedő, amikor Monty kinyitotta az ajtót és elment?

Valószínűleg egy közeli kabinba. A legközelebbi a C-kabin volt, melyet Wiley használt. A másik, az övével szemközti, az Addie-é. Sissy megrántotta a pórázt, amely kicsúszott Sue kezéből, és a kutya a fedélzet felé rohant. Sue utánafutott. Az okos kis Sissy azonban egyenesen a homokos láda felé vette útját, melyet most óvatosan az elülső fedélzetre helyeztek a széles, nagyméretű hátsó fedélzet helyett.

Sue parancsoló szükségét érezte annak, hogy megtudja, hacsak módját ejtheti, ki nyitotta ki azt az ajtót, és ki kukucskált be olyan alattomosan hozzá.

Sue és Sissy átballagott a tágas hátsó fedélzetre, ahol igen érdekes látvány tárult eléjük, hiszen Addie, Wiley, Lalie, Celia, dr. Smith, Jim, tulajdonképpen mindenki – Stan, Monty és Lawson kivételével – ott ült egy sor nyugágyon, de valahogy nem áradt belőlük az a nyugalom, ami helyzetükből következhetett volna.

Senki sem beszélt. Egyáltalán olybá tűnt, hogy senki nem csinál semmit. Szörnyű kábultság vett erőt mindannyiukon. Egy másik hajó tűnt föl a láthatáron, egy vaskos, nagyméretű gőzhajó. Sue biztosan tudta, hogy mindenki jóval ezelőtt látta már azt a hajót, de senki sem mozdult vagy beszélt. Mindannyian szinte hipnotikus merevségben hallgattak, őrizve pozíciójukat, fölkészülve arra, hogy bármelyik pillanatban valami rejtett, titkos dolgot hallhatnak vagy láthatnak. Az a fajta dermedt hallgatás volt ez, mint mondjuk, a prédáé, amely tehetetlenül figyeli a falánk és vérszomjas ragadozó nesztelenül közeledő lépteit.

Ez a benyomása olyan erős volt, hogy az az érzése támadt: a következő pillanatban ő is fölveszi ugyanezt a magatartást, és minden idegszálával a vérszomjas, de nesztelen közeledést figyeli. Szinte megkönnyebbült, amikor látta, hogy Lalie hátrasimítja a haját, Addie mély lélegzetet vesz, és mozognak az ajkai, mintha valami idézetet mormolna.

Legalább életjelet adnak, s nem adták meg magukat teljesen a terrornak. Sue nem csatlakozott hozzájuk, hanem fölment a kormányhoz. Stan messzelátót tartott a szeméhez, és egy haj ót figyelt, amely csendesen haladt a távolban előttük. Stan észrevette Sue-t.

– Úgy látszik, valami népszerűbb hajózási útvonalhoz közeledünk. Meg akarod nézni?

Odaadta neki a távcsövet. Amikor Sue a szeméhez tartotta, a távoli hajó mintha egészen közelre ugrott volna. Jól látta a parancsnoki hidat és valakit kék uniformisban a kormánykeréknél.

– Bárcsak beszélhetnék velük! – mondta Stan. – Milyen bolond ez a Monty! Csak annyit ért a villamossághoz meg a hajókhoz, hogy a lehető legnagyobb kárt tegye bennük. Beszéltél vele, ugye?

– Igen, de nem jutottam semmire.

– Teljesen idióta. Hol van most?

– Nem tudom. – Hirtelen eszébe jutott, hogy nem volt ott a többi nézelődő között a fedélzeten sem.

– Megpróbáltál értelmesen beszélni vele?

– Igen. Az az igazság, hogy nagyon feldúlt...

– Feldúlt! – kiáltotta Stan rosszallóan. – Micsoda kifejezés!

– Hát én azt hiszem... nem szép tőle...

– Ha csak ennyit tudsz mondani! Add ide a távcsövet! A szeméhez illesztette a nagy messzelátót.

– Lehet, hogy Jim leütötte, bár nem nagyon hiszem. Monty fel fog bukkanni azzal az átkozott pisztollyal. Bárcsak leszerelhetnénk!

– Meg ne próbáljátok... Stan, Monty tényleg fel van dúlva! Ne nevess! Képes arra, hogy...

– Hogy lelőjön valakit? Nem hinném.

– Figyelnél rám egy percre? Stan futó pillantást vetett rá:

– Persze. Ülj le!

Volt ott egy keskeny lóca. Sue leült, hagyta, hogy a tengeri szél az arcába fújjon, és fellebbentse a haját. A hatalmas, kék tengert, a kék eget nézte, és azt az egy... nem is, három hajót, melyek nyugodtan úsztak céljuk felé, távol voltak, de puszta jelenlétük is megnyugtatóan hatott.

– Miért lettél olyan izgatott, mikor előkerült Juan parókája? Azt hittem, el fogsz ájulni.

Sue nagyot nyelt.

– Én is azt hittem. Ide figyelj...

Stan nagyon komolyan nézett rá, amikor elmesélte neki azt az elmúlt éjszakai incidenst. Egyszer morgott valamit a bajusza alatt, az félelmetesen hangzott. Sue folytatta.

Stan addig meg sem szólalt, amíg Sue be nem fejezte.

– Így, amikor Sissy behozta azt a parókát... – Sue itt elhallgatott, nem jött ki több hang a torkán.

– Te jó Isten! Miért nem szóltál? Miért nem kiabáltál, sikítottál, vagy csináltál valamit... bármit...

– Meg voltam rémülve.

– Elmondtad Montynak?

– Igen, természetesen.

– Ő mit mondott?

– Azt mondta, hogy szerelmes vagyok dr. Smithbe, és azért próbálom védeni.

– Mit mondott? – Stan megfordult, és Sue-ra meredt.

Sue bólintott.

Stan elnevette magát. Kurta, nem valami vidám nevetés volt.

– Remélem, jól beolvastál Montynak?

– Igen. Illetve, azt hiszem, igen. Stan, az a hajó ott, nincs elég közel ahhoz, hogy lásson téged...

– Mit lásson? – kérdezte Stan –, hogy kihajolok a korláton, és jo-ho-hót kiáltok?

– De hiszen van egy csomó jelzésed, és...

– Csak volt. Monty eltüntette valamennyit. Még a sárga járványjelzőt is. – Stan vigyorgott, de aztán komolyan folytatta. – Sue, mit akart a fickó a kabinodban?

– Nem tudom.

– De azt mondtad, hogy átkutatta.

– Igen, azt tette a fickó.
– Nő is lehetett – dörmögte Stan. – Nem hiányzik semmid?
– Nem volt semmi olyasmim, ami hiányozhatna. Úgy értem... Istenkém, semmi ékszerféle. Csak néhány ruhadarab... meg ilyesmi. De nem veszett el semmi. Tényleg, nem tűnt el semmi, de nem is volt semmi olyasmi, amit bárkinek érdemes lett volna elvennie.
Kisvártatva Stan ismét kezébe vette távcsövét, s egy a közelben haladó, masszív hajóra irányította, aztán nagyot sóhajtott, és letette.
– Micsoda őrült ez a Monty!
– De hát nem kérhetnéd meg...
– Azt képzeled, hogy még nem tettem meg? Egyebet sem csinálok, de csak folyton azzal az átkozott pisztollyal hadonászik, és az a szomorú tényállás, hogy ha Jim és én... vagy bármelyikünk, vagy akár mindnyájan is, ha összefognánk és megpróbálnánk leteperni, az a pisztoly elsülne. Olyan biztos, mint a halál. És meg is halhatna valaki.
– Ó!
– Monty akarattal nem sebezne meg senkit. Legalábbis nem hinném. De az ilyen verekedésnél bármi előfordulhat. – Stan előrehajolt, egy térképen nézett valamit, egy egészen picit igazított a kormányon, és mogorván megjegyezte: – Mondhatom, egyáltalán nem örülök neki, hogy normális vagyok. Legalábbis ebben a mostani perpatvarban nem. Sue, mintha nem fogtad volna föl, hogy azt a szegény fickót meggyilkolták.
– Én nem fogtam föl!
– És a gyilkos itt tartózkodik a hajón.
– Stan, én tudom. A hajón mindenki tudja.
– Azért nem kell kiabálni.
– Ha látnád, mi van hátul a fedélzeten. Mind ott ülnek körben, senki sem mozdul, mintha még levegőt venni sem mernének. Figyelnek, hallgatóznak... nem is tudom, hogy mire várnak. Valakire, aki egy... baltával közlekedik. Vagy valami hasonlóval. Mindnyájan ugyanarra gondolnak. Hogy melyikünk... melyik... ha majd... mi fog történni? Én ezt nem tudom elviselni!
Stan feléje fordult. – Ugyan már! Ne vedd a szívedre!
– Még valami történt. Monty ott volt a kabinomban, és beszélt velem. És amikor elment, az ajtó egy picit kinyílt, és valaki kint állt a folyosón, és engem figyelt a résen keresztül.
Stan megragadta a vállát.
– Ki?
– Nem tudom. Az ajtóhoz rohantam... amikor már meg mertem moccanni. Egy lélek sem volt a folyosón. Sehol senki. Minden ajtó be volt csukva. Nem tudom, ki volt az, és ha nem jutunk el hamarosan egy kikötőbe, bármelyik kikötőbe, állítom, hogy dühöngő őrültek leszünk mindannyian.
– Megteszem, amit tudok, Sue.
– Sohasem alszik Monty? Nem tudjátok elvenni tőle a pisztolyt?
Stan arca ismét nyugodt volt.
– Megpróbáltuk. – Ki...?
– Én. Monty itt feküdt ezen a padon, alatta a pisztoly, én azt hittem, hogy alszik. Aludt is. De abban a pillanatban, amikor megérintettem a pisztolyát, felugrott és rám fogta. Mint egy eszelős.
– Hát persze. Minden idegesíti. Ez a szerencsétlen jacht, amit vett. A vendégek, akiket meghívott...
– Nem mindet ő hívta meg.
– De Celia nem ölne meg senkit! Stan nagyot sóhajtott.
– Mindnyájan ezt mondogatjuk. Celia nem tenné. Lalie nem tenné. A nénéd sem tenné. Wiley sem. A doktor sem... illetve ő már bizonyára megölte egy-két pácienset, de nem a pisztollyal, és biztosan nem szándékosan...
– És mi a helyzet Lawsonnal? Neki lenne indítéka, hogy megszabaduljon Montytól.

– De Juant gyilkolták meg. És minden arra utal, hogy Juan volt végig a támadás célpontja.

– De mi lehet az indíték? Wiley azt mondta, Juannak nincs családja. És azt is mondta, hogy sok pénze sincs. Megértem, ha valaki nem nagyon kedvelte Juant, de ahhoz komolyabb indok kell, hogy meg is gyilkolja.

– Én ismerek jó néhány embert, akit nem kedvelek... akit szinte ki nem állhatok – Stan mosolygott. – De azért nem lövöldözök rájuk. Ahhoz túlságosan kedvelem a saját bőrömet. Sue, aki tegnap átkutatta a kabinodat, lámpát is gyújtott? Úgy értem, zseblámpát, vagy bármilyen lámpát? Vagy gyufát?

– Nem, azt láttam volna. Én csak hallottam őt. És aztán ma reggel ott találtam azt a szörnyű parókát. Igen, Stan, valaki járt ott. Minden össze volt túrva a fiókokban. Semmi sem tűnt el, csak össze volt keverve.

– Akkor pedig a mi titokzatos kutatónk nyilván olyasmit keresett, amit tapintással is fel lehet ismerni.

Sue elgondolkodott.

– Igen, azt hiszem.

– Használta Celia azt a kabint a korábbi kirándulásokon? Nem tudod?

– Hát biztosan. Igen, biztosan használta...

– Alkalmilag, persze – mondta Stan, elhúzva a száját.

– Rendben van. Nem kell állandóan rá és Montyra célozgatnod. Ez már a múlté. Őszintén szólva, nem láttam semmit a kabinban, ami valaha az övé lehetett volna. Semmit.

– Kerestél valami nyomot?

– Nem. Miért kerestem volna? – Sue megint kénytelen volt védekezni, mint már annyiszor, ha Stan Montyról meg Celiáról beszélt.

– Gondoltam, kíváncsiságból. Végül is...

– Hagyd abba!

– Mit hagyjak abba? – kérdezte Stan túlságosan is ártatlan képpel.

– Tudod te, hogy mit. Ne légy már ilyen. Én úgy...

– Aggódsz?

– Nem! Nem Azaz... – A bizonytalan hangja elárulta. – Félek. Nem tehetek róla.

Egyik keze elhagyta a kormánykereket, és ismét Sue felé nyúlt, ezúttal azért, hogy kedvesen megveregesse a vállát.

– Tudom, Sue, tudom. Mindnyájan félünk. Hol van Wiley?

– A fedélzeten a többiekkel. Egyszerűen szörnyű, ahogy kinéznek. Valami halálos apátia telepedett rájuk, de ugyanakkor tudja az ember, hogy mindnyájan halálosan feszültek... figyelnek, gondolkoznak, vádolják egymást, és....

– Monty velük van?

– Nem, nem! Nincs!

– Mit gondolsz, mit csinálhat most?

– Kihallgattalak benneteket – szólalt meg Monty Sue háta mögött. Sissy felugrott, és Sue mellé ült a padra, hagyta, hogy a tengeri szél hátrafújja a fülét, aztán élesen felugatott, leugrott a földre, és a farkát csóválta. Ezúttal Monty barátságos kedvében volt, lehajolt, hogy megsimogassa. A pisztoly kidudorodott az inge alatt. Sue kinyújtotta a kezét, és tényleg meg akarta ragadni, de Monty kiegyenesedett. Pontosan tudta, hogy Sue mit akar csinálni, mert így szólt:

– Nono, csak semmi csacsiság, drágám.

– Borzasztóan éreznéd magad, ha valakit véletlenül megsebesítenél – próbálkozott Sue. – Úgy értem, ha a pisztoly elsülne, és...

– Majd vigyázok. Hogy megy a dolog, Stan? Most átveszem a kormányt.

Ez parancs volt. Stan engedelmeskedett, de csak vonakodva. Ő is sóvárgó pillantást vetett Monty kidudorodó ingére, és ingerkedőn így szólt:

– Nem vagy te olyan ember, Monty, aki csak úgy rálőtt az emberre. Csak fenyegetőzöl, de ha most megragadnám azt a pisztolyt, nem bántanál.

– Nem szeretnék megsebesíteni senkit – válaszolt Monty barátságosan. – De az a helyzet, hogy én a tönk szélén állok, és... nem tudom, mi lesz, de valami majd

csak lesz. Így van ezzel mindenki. Lehet, hogy elhúznám ezt a ravaszt, csak mert... mert... – Monty szinte patetikusan beszélt: – Ne nyaggass engem, Stan! Én nem akarok megsebesíteni senkit... kivéve azt, aki meggyilkolta Juant, és meg akart gyilkolni engem.

Azzal már nem lehetett elérni semmit sem nála, ha erősködnek, hogy végig Juan volt a kiszemelt áldozat. Monty makacs, mint egy öszvér.

Persze, gondolta Sue, Montynak ez a jellemvonása magyarázza rendkívüli sikereit is. Stan felsóhajtott.

– Rendben van. Ismét az Eleuthera irányában haladunk, így hát vigyázz az iránytűre. Még jócskán Charleston előtt járunk. Ezt az irányt akartad. Monty, ne vezessem a hajót Charlestonba?

– Ne! – fortyant fel mérgesen Monty. Stan vállát vont.

– Oké. Nem baj, ha beszélek Wileyvel?

– Egyáltalán – felelte Monty még udvariasan, de hirtelen föllobbanó érdeklődéssel a szemében, Stan pedig nyomban sarkon fordult.

Sissy fölugrott a padra Sue mellé. Monty fölemelte a látcsövet, és így szólt:

– Te nagyon barátkozol ezzel a Stannel.

Ó, egek! – gondolta Sue. Újabb dr. Smith-féle fóbia.

– Persze hogy barátkozom. Miért ne? Monty, azt hiszem, valaki az ajtón kívül hallgatózott, amikor a kabinomban beszélgettünk.

Monty lecsapta a távcsövet, hogy csak úgy koppant.

– Micsoda?!

– Amikor te elmentél, becsuktad az ajtót. Aztán... kis idő múlva... valaki kinyitotta. Csak egy kicsit, de én meghallottam a nyikorgást. Valaki ott volt. Láttál valakit a folyosón?

– Nem. Mit gondolsz, ki volt az?

– Nem tudom, nem láttam.

– Akkor honnan tudod, hogy volt ott valaki?

– Megéreztem. Engem figyelt. Monty elgondolkodott.

– Miért nem csináltál valamit? Legalább kinézhettél volna, hogy ki az, és...

– Monty! Én tudom, hogy valaki leselkedett rám, és én... nos, én mozdulni se mertem. Aztán bejött a kutya, szélesen kitárult az ajtó, és mire én kinézhettem a folyosóra, már nem volt ott senki.

Monty a homlokát ráncolva gondolkodott.

– Képzelődtél.

– Nem! Mondom, hogy biztos. Kérlek, higgyél nekem! Monty megint elgondolkozott.

– Tudsz valami olyanról, vagy... van nálad olyasmi... amiből a gyilkos arra következtethetne, hogy te tudod, ki ő?

– Nincs! Ha a leghalványabb fogalmam lett volna róla, megmondtam volna valakinek.

– Nekem?

– Természetesen neked. – Csak nehogy megint elkezdd a doktorral...

– Szóval semmi ilyesmi nem lehet, biztos vagy benne?

– Igen, biztos. Szent ég, mintha valami rémálomban élnék! Ha nem fenyegetőznél azzal a pisztollyal, hogy lelősz valakit...

Monty ismét a látcsövén át kémlelt a távolba. Egy kis füstfelhő tűnt föl a nyugati látóhatár szélén.

– Te nem ismersz engem elég jól, Sue – szólt nagy sokára. – Illetve olyannak ismersz, amilyen most vagyok. De nem jobban. Úgy értem... szóval, amikor még kisfiú voltam. Az a szokásom, hogy áttekintem a helyzetet, és elhatározom, hogy mit fogok tenni. Azután pedig ehhez tartom magam. Eddig még minden sikerült, amit akartam, úgy értem az életben. Ezen a hajón azonban még semmi. Egyelőre.

Ezekre a szavakra a felismerés szikrája gyúlt ki Sue agyában.

– Nem egy híres tábornok mondta ezt?...

– Persze, kamasz koromban olvastam. Mérd fel a helyzetet, aztán cselekedj! És ahhoz tartsd magad! Nem emlékszem, hogy a tábornok mit mondott előtte, de

ezt jól megjegyeztem. Tudom, én nem vagyok túl művelt. – Most már eltért a tárgytól. – Nagyon szerettem volna valamelyik nagy egyetemre menni, de nem volt elég pénzünk. Azaz az apámnak nem volt. Nem akartam elfogadni a pénzt Lalie anyjától. Nem tudom, miért, nyilván gyerekes makacsságból. Mindegy, szóval nem akartam.

És még mindig makacs vagy! – Talán szerencséje Sue-nak, hogy ezt nem mondta ki hangosan.

Monty a lehető legkedvesebb és legbarátságosabb arckifejezéssel mesélt.

– Lalie anyja csodálatos asszony volt. Mindent megadott volna nekem. Nem tudom, miért nem tudtam elfogadni többet, mint amennyit kénytelen voltam... illetve természetesen tudtam, hogy az ő pénzéből futja mindenféle luxusra a családnak. De hogy pénzt dobjak ki az én neveltetésemre? Azt nem! Igyekeztem kárpótolni őt minden kedvességéért, amivel irántam viseltetett. Megpróbáltam úgy cselekedni, ahogyan szerintem Lalie számára a legkedvezőbb Lehet, hogy voltak tévedéseim. Igazán nem hinném, hogy Lalie-nek valami köze lenne Juan halálához.

– Lalie-nek!? Hogy juthat ilyesmi az eszedbe? Persze hogy nincs.

– Remélem, hogy nincs. Jézusom, nagyon remélem! De tudod, hogy milyen izgága kölyök. Olyan sokszor bajba keveredik. Nem nőtt be a feje lágya! Amennyire én tudom.

– Lalie nem tenne. Monty folytatta:

– Eddig még, amennyire én tudom, csak olyasmit követett el, mint gyorshajtás, ittas vezetés. Odahozott a házhoz néhány különös barátot, és... tény – mondta elkeseredve –, illetve az a gyanúm, hogy kábítószert is szedtek... marihuánát, talán kokaint is. Igaz, semmi biztosat nem tudok. Beszéltem Lalie-vel, vitatkoztam is vele. Néha azt hittem, hogy elfogadja, amit mondok neki. Máskor meg állandóan a generációk közötti ellentétekről fecseg...

– Tudom – bólintott Sue méltatlankodva, de Monty nem figyelt rá.

– És hát az embernek valahogyan élnie kell. Én idősebb vagyok Lalie-nél. Jóval idősebb. És mindig borzasztóan el voltam foglalva. Lalie csak beszél bele a vakvilágba. Azt hiszi, hogy én nem tudok semmit. De hát – sóhajtott – ez a korával jár. Soha életemben nem voltam olyan okos, mint amilyennek tizennyolc éves koromban képzeltem magam. És Lalie most ennyi. Úgy húszéves lehettem, amikor már láttam, hogy nem vagyok olyan átkozottul menő fej. Lalie-nek ez eszébe sem jut majd. Aranyos, jószívű gyerek, de a legvadabb kalamajkákba keveredik bele. Még mindig kirántottam a bajból, legalábbis eddig...

Sue nagyot nyelt, úgy érezte, szívből szereti Montyt.

– Lalie-vel minden rendben van – mondta.

– Örökké reszketek érte. Utazgat mindenfelé egy csomó haverjával, akik sok tekintetben olyanok, mint ő. Nem alvilági fickók, Lalie-nek azért van annyi esze. De fura dolgokat művelnek.

– De Juan...

– Ő jár a fejemben. Nem tudok aludni, nem tudok... – Letörten ingatta a fejét. – Lalie mindenhova eljár, hogy agyonüsse az időt; a keleti és a nyugati partra egyaránt. Miamiba, Palm Beachbe, San Franciscóba, Acapulcóba, Las Vegasba, mindenhova. Szabadon rendelkezik az idejével, oda mehet, ahova akar... és azt tehet, amit akar. Tavaly télen... – A kezében lévő távcsővel játszott, megtörölgette az egyik lencsét az ingével, és folytatta: – Tavaly télen Palm Beachben volt. Illetve, végigjárták az egész keleti partot egy csomó barátjával. Néhányan közülük ha nem is bűnözők, de mindenesetre kétes alakok. Juan is Palm Beachben volt, és mindenfelé mászkált a tengerparton. Amitől nagyon félek... – nagyot sóhajtott – valami kalamajkába keveredett, amire Juan valahogy rájött, és megpróbálta Lalie-t zsarolni. Erre ő esetleg úgy döntött, hogy nincs más kiút, fogta a pisztolyt... tudta, hogy nálam van... és lelőtte. Nem sokat töprengett. Nem mérte föl, hogy mit jelenthet ez neki és nekem és mindenkinek. Gyerek még sokféle szempontból.

Sue várt egy kicsit, kérdések kavarogtak benne, cáfolatok Lalie védelmében és

annak a lehetőségnek a szörnyű felismerése, hogy Monty aggályai nagyon is reálisak.

– De Monty! Akkor miért támadtak meg téged? Téged mégsem lökött volna a tengerbe!

Monty szomorú, szinte elgyötört arccal nézett rá.

– Nem. Azt biztosan nem tette volna szándékosan. Stannek igaza lehet abban, hogy Juan volt a kiszemelt áldozat. És Lalie annyira meg lehetett rémülve, hogy nem is gondolkozott.

– Ő nem hagyta volna ott a pisztolyt. Azt a pisztolyt a kabinodban.

– Gondolod? Annyira meg lehetett rémülve, hogy csak arra tudott gondolni abban a pillanatban: vissza kell tennie a pisztolyt oda, ahonnan elvette. Tudta, hogy én védeni fogom. Nem akart engem gyanúba keverni. Nem érted? Ő csak egy vadóc kölyök.

– De Monty, akkor miért vádoltad a doktort? – kérdezte értetlenül Sue.

– Nagyon remélem, hogy igazam volt! Azaz nem is remélem... De azt nem hagyom, hogy Lalie bajba kerüljön.

– Igen, de ha az, amit lehetségesnek tartasz, bebizonyosodik...

– Vigyázni fogok Lalie-re – mondta rejtélyesen. Hátat fordított a kormánynak. – Mit gondolsz, miért ragaszkodtam hozzá, hogy folytassuk ezt az utat az én felelősségemre? – kérdezte váratlanul. – Mindenki azt hiszi, hogy elment a józan eszem. De nem így van, legalábbis nem pontosan. Nem érted?... Be kell bizonyítanom, hogy nem Lalie tette, mielőtt a rendőrségnek átadom az ügyet. Ahogy – jegyezte meg komoran – bármelyik normális ember cselekedett volna. Pontosan tudom. De nekem vigyáznom kell Lalie-re. Ezért arra kérlek, hogy ne szólj senkinek erről.

Szóval: nem kétszínűség, nem agyrázkódás, még csak nem is csökönyösség. Csak: vigyáznom kell Lalie-re.

– Óvatosnak kell lennem – mondta komolyan Monty. Stan újra megjelent a kormánynál. Sissy leugrott, és boldogan csaholni kezdett. Stan nagyon különösnek látszott, arcvonásai megkeményedtek, szeme villogott.

– Akarod, hogy átvegyem, Monty? – kérdezte nyugodt hangon. – Azt hiszem, Jim is ide készül. Majd ha el tud szabadulni Lalie-től.

Monty arca jobban megfeszült Lalie nevének hallatára.

– Rendben van, köszönöm. – Gyorsan lefelé indult, a pisztoly most láthatóvá vált az övében.

Stan egy pillanatig szótlan maradt, de aztán odament a térképasztalhoz, az iránytűhöz, és káromkodni kezdett.

– Milyen marha ez a Monty! Ideállt azzal az átkozott pisztollyal. Miért hagytad? Most aztán kezdhetek visszaállni a helyes irányba.

Sue meg sem próbált védekezni. Túlságosan el volt foglalva Lalie-vel.

– Tudom, ki ölte meg Juant – fordult felé nyugodtan Stan, aztán a kezét Sue szájára tette: – Ne szólj semmit!

Sue fulladozott. Stan a füléhez hajolt:

– Most még fogd be a csőröd! Előbb be kell bizonyítanom. De már tudom.

20. FEJEZET

Sue vadul csapkodott a karjával. Stan megfogta, és csak akkor engedte el, amikor megígérte, hogy nyugton marad. Sue némán mozgó szájjal kérdezte: – Ki?

– Mondtam már, előbb be kell bizonyítanom. Ebben a pillanatban Jim jött a kormányhoz fürge léptekkel, Stanre és Sue-ra pillantott, és így szólt:

– Csak rajta! Tudom én, hogy bármi megtörténhet ezen a hajón! De azért nem hinném, uram, hogy meg kellene fojtania egy ilyen csinos lányt! – tette hozzá

vigyorogva.

Stan a legkevésbé sem zavartatta magát, amennyire Sue meg tudta ítélni. Ha esetleg Jim azt hitte, hogy Stan fojtogatja Sue-t, csak rajta, végtére is Stan a felettese.

Jim valóban jól képzett tengerész, gondolta Sue. Ekkor dr. Smith jelent meg. Papírokat lobogtatott az egyik kezében, szeme vadul, fenyegetően villogott.

– Ezt nézze meg! – A lapokat Stan kezébe nyomta. – Mik ezek?

– Lawson feljegyzései. Azt hittem, hogy a tényállást rögzíti, erre ő leírja az egész históriát. Olvassa el!

Stan gyorsan átfutotta a leírást.

– Nagyon precíznek látszik.

– Precíznek precíz, ehhez kétség sem férhet. – A doktor elővett egy cigarettát. – De én nem vagyok hajlandó aláírni. Soha!

– Nézd csak meg te is, Sue! – mondta Stan meglehetősen szárazon. Átadta Sue-nak a sűrűn telerótt lapokat.

Sue átvette és gyorsan átfutotta őket. Lawsonnak határozott és olvasható kézírása volt, és biztos, hogy mindent belevett, amiről csak tudott. Még Addie bizonyos alkoholtartalmú italok iránti vonzódását sem felejtette ki, sem azt, hogy Monty a pisztollyal fenyegetett mindenkit.

Szerette volna elmondani nekik, hogy Monty miért ragaszkodik oly különösen és valóban törvényellenesen, ahogyan Lawson egyértelműen leszögezte, az eredeti útirányhoz.

Sue most már tudta az okát, és jobban szerette Montyt, mint valaha. Még akkor sem szerette ennyire, amikor elhatározta, hogy feleségül megy hozzá, ha megkéri a kezét.

A gondolatai azonban tovább csapongtak. Stan meg azt mondta, hogy tudja, ki a gyilkos, de Jim odajött, mielőtt kicsalhatta volna tőle, hogy milyen következtetésre jutott. Persze, ha Stan olyan, amilyennek ismerte, lehet, hogy nem sikerül rávennie annak az elmondására, amit olyan nagyon szeretett volna tudni.

Közben a Lawson által oly nagy műgonddal felvázolt helyzetleírásra próbált koncentrálni.

Valóban gondos munka. Anélkül, hogy valakit is vádolt volna, ravasz módon beleszőtte gyanakvásait. Az első dolog, amire Sue felfigyelt, Montyra vonatkozott, és ez inkább tény volt, mint gyanúsítás. Monty és egyedül csakis Monty az, aki miatt a megfelelő törvényes eljárás elkerülésére kényszerültek.

Lawson részletező elbeszélésében Monty igen sötét színben tűnik fel.

Sue két dolgon töprengett egyszerre, ami nem ment könnyen.

Monty... nos, tegyük föl, hogy igaza volt Lalie-vel kapcsolatban. Másrészt viszont határozottan megvádolta egyszer a doktort. Celia pedig – úgy mellékesen – majdnem megvádolta Addie-t, még ha az érvelése nem is volt nagyon világos. Ő, Sue Wileyre gyanakszik.

Celia azt mondta, hogy Wiley szélhámos. Az egyszer biztos, hogy ő bárki másnál sokkal jobban ismeri Wileyt ahhoz, hogy határozott véleménye legyen róla. Mégis, ha tüzetesebben megvizsgáljuk, gyanúja nem látszik megalapozottnak.

Sue azon meditált, miközben újra és újra átolvasta a jogász precíz, de rendkívül kártékony irományát, hogy vajon gondolt-e már valaki arra, hogy Stant gyanúsítsa.

Jim volt az egyetlen olyan személy, aki minden gyanú fölött állt.

Ez legalább megnyugtató.

– Na de Sue, meddig olvasod még?... – szólt rá Stan.

– Korrektnek látszik – mondta lassan Sue.

– Egy kicsit bőbeszédű – közölte Stan mereven, átnézve Sue válla fölött. – Arra például semmi szükség, hogy így írjon... Wileyről: „Mr. Samuel Wiley, a jacht előző tulajdonosa azt állítja, hogy súlyos szívbeteg, ennek ellenére rendkívül tevékeny.” Mi a véleménye erről, doktor?

– Ez az egyik dolog, ami nem tetszik benne – dohogta a doktor. – Wiley a páciensem, és tisztában vagyok fizikai állapotával.

– És itt van Miss... a nagynénéd... gyarlósága, Sue – szólt Stan nyers őszinteséggel. – Semmi szükség ilyet megemlíteni. Csak nem képzeli az a bolond jogász, hogy becsípett, és lelőtte Juant?! Milyen indítéka lenne?

– Nyilvánvaló – közölte a doktor méltatlankodva –, kiolvasható a sorok mögül. Azzal gyanúsítja, hogy Juan nem engedte neki kinyitni a bárszekrényt.

Sue felfortyant.

– Ez nem becsületes dolog! Addie néni nem bántana egy... – Elhallgatott, mert eszébe jutott Celia szkeptikus megjegyzése arra a hasonlatra, miszerint Addie versenyre kelhetne a csörgőkígyóval, nem beszélve a keresztes pókról és erről a sok emberről a hajón. Celia maga is lehetségesnek tartotta, hogy Addie versenyben van a gyilkos cím kétes dicsőségéért folyó versenyben.

– Nekem egyáltalán nem tetszik – jelentette ki a doktor, és cigarettára gyújtott.

– Nem szabadna annyit dohányoznia, doktor – hallotta

Sue meglepődve a saját hangját. – A pácienseinek tiltja a dohányzást. Mindig azt mondja...

– Ők csak tegyék azt, amit mondok... – mosolygott a doktor kissé feszengve – és ne tegyenek úgy, mint én.

Jim hirtelen elkiáltotta magát.

– Az isten verje meg ezt az iránytűt! Mindenki hagyja el a parancsnoki hidat! Mindenki, azt mondtam! Vigyék innen azt az öngyújtót!

Stan körül sem nézett. Megfogta Sue karját, és egyszerűen elrántotta. A doktoron is lökött egyet.

– Hé! – kiáltotta fölháborodva a doktor.

– Semmi baj! – mondta Sue. – De mit tehetünk ezzel az... irattal?

– Lawson azt mondja, ez az egyetlen dolog, ami tisztázhat mindnyájunkat... ha Monty abbahagyja egyszer ezt a gyerekes, pisztolyos játékot, és megengedi, hogy egy kikötőbe menjünk. Bármelyik kikötőbe.

A friss tengeri szél elfújta a cigarettafüstöt Sue orra elől. Egyébként nagyon kellemes illatú volt.

– Illetve – helyesbített a doktor – mindnyájunkat, egy kivétellel. – Zsebre vágta a szép kis öngyújtót.

– De doktor, Monty... – kezdte Sue. Nem, ennyivel tartozik Montynak, hogy nem meséli el az ő akarata ellenére. Igen, ő olyan magányos, mindenki kételkedik benne, mindenki azt gondolja, hogy úgy viselkedik, mint egy bolond. „A szívnek megvannak a maga törvényei, melyeket ésszel, fölfogni nem lehet” – futott át Sue agyán. Ez tetszett volna Addie néninek, aki szerint minden élethelyzetre fellelhető valami odaillő irodalmi kommentár.

Még a gyilkosságra is?

– Nem volt helyes Lawsontól, hogy úgy jellemezte Addie nénit, mint egy... mint egy iszákost.

– Nem bizony – helyeselt dr. Smith. – Ez is azt támasztja alá, amit én mondok. Lawson öntelt, nagyképű barom. Hát nem?

– Nos, én... igen.

A doktor helyeslő pillantást vetett rá.

– Most okosan viselkedik. Nem tudná valahogyan rávenni Montyt, hogy partra tegyen minket?

Hirtelen megingott a bizalma a doktorban, és ezt el is árulta:

– Nem, még nem...

Dr. Smith rögtön lecsapott rá.

– Hogy érti ezt? – kérdezte villámló szemmel.

– Sehogy. Egyáltalán sehogy... – visszakozott Sue.

– Azt mondta, még nem. Hogy érti ezt? Gyerünk, nővér, ebben a dologban nincsenek titkok. Túl komoly ügy ez ahhoz. Miért mondta, hogy még nem?

– Mert úgy is gondoltam – felelte Sue kurtán, és továbbment a körülötte

táncoló Sissyvel együtt.

A hátsó fedélzeten már nem találta ott a szótlan, rémült embereket. Egy teremtett lélek sem tartózkodott ott. Így hát Sue leült, és olvasni kezdte egyúttal figyelmesebben a Lawson által telerótt papírokat. Minél figyelmesebben olvasta, annál rosszindulatúbbnak érezte. A leggyakrabban használt kifejezés az volt, hogy „azt állítja".

Monty azt „állítja", hogy valaki leütötte és a vízbe lökte, vagy dobta. Ugyanő azt „állítja", hogy nem tudja és nem is sejti, ki tette ezt vele. Maga ez a szó, hogy „állítja", eleve arra utalt, hogy a kijelentést bizonyíték nem támasztja alá.

Sue tovább olvasott. Lawson szinte az ujjával mutatott vádlóan a régi kliensére. (De ha Monty meglátja ezt a fogalmazványt, bizonyosan exklienssé válik.)

Monty azt „állítja" továbbá, hogy egy pisztolyt talált az ágyán abban a kabinban, amelyet éppen használt. Monty mindnyájukat megfenyegette a pisztollyal, hogy folytathassa a tengeri utat, ahelyett hogy a legközelebbi kikötőbe, a rendőrségre ment volna. Hatástalanná tette a hajó rádiótelefonját. Összetörte az antennát. Ily módon megakadályozta, hogy kapcsolatba lépjenek a külvilággal. Hát ez tény, ezen nincs mit töprengeni.

Végre befejezte az olvasást, egyik kezében a papírokat fogta össze, a másikkal megragadta Sissy nyakörvét, és kinézett a tengerre.

Lawson nem hagyott ki senkit. Még azt is belevette, hogy Jim (itt üresen maradt egy kis hely, valószínűleg nem tudta Jim vezetéknevét) is részese volt annak a megállapodásnak, hogy folytassák az utat.

Azt azonban mégsem állíthatta, hogy Jimnek valami köze lett volna ahhoz az első, kínos esethez, Monty tengerbe zuhanásához.

Celia Hadley Monty nagyon régi és nagyon közeli ismerőse. Állítólag Celia tudott arról, hogy Monty új végrendeletet akar készíttetni (itt Lawson szerényen megjegyezte, hogy ő, mint jogász, készítette el a tervezetet) Miss Susan Gates javára. A jogász azonban képtelen a legcsekélyebb pontossággal is megállapítani Mrs. Hadley érzéseinek mélységét.

Szóval Celia is megkapta a magáét az alattomos, de nagyon is átlátszóan rosszindulatú célozgatásokból.

Sue után Lalie következett. Sue áttanulmányozta Lawson Lalie-vel kapcsolatos kommentárjait. A fiatal féltestvér, akinek Monty a gyámja, nagyon fiatal hölgy, és semmi sem indokolja, hogy gyilkossággal vádolják. De az lehetséges, hogy valamilyen kapcsolatban állt Juannal egy tavaly téli, Palm Beach-i és miami utazás kapcsán. Lawson rájött, írta a továbbiakban (Sue szerint alattomosan), hogy arrafelé komoly kábítószer-kereskedelem folyik, mely ellen a hatóságok derekasan küzdenek ugyan, de nem sok eredménnyel. Lawson hozzátette, hogy semmi bizonyíték nincs arra, hogy a fiatal hölgynek bármilyen köze lenne a kábítószerekhez.

Sue rosszkedvűen nyugtázta, hogy a róla szóló beszámoló a legvisszataszítóbb az egész jelentésben. Újra és újra maga előtt látta a leírt szavakat, a szép, fekete betűket a tenger fényes kék alaptónusán. Miss Sewall Gates igen nagy összeghez jutott volna, ha Monty belefullad a tengerbe. Ez szerepelt az új végrendeletben, melynek elkészítését Monty olyan fontosnak tartotta, hogy odarendelte a jachtra az okirat megszerkesztőjét, Lawsont. Éjszaka telefonált neki (illetve úgy tíz óra körül), és kérte, hogy jöjjön el másnap a kirándulásra, amely aztán nemcsak kínosnak, hanem Juan meggyilkolásával tragikusnak is bizonyult. Miss Gates sokat nyerhetett volna azzal, ha Monty a tengerbe vész.

Miss Gates találta meg a meggyilkolt férfit, és azt állítja (már megint ez a csúnya szó), hogy a folyosón tartózkodott, mert meg akarta nézni a nagynénjét, amikor a lövést hallotta. Aztán pedig azt állítja, hogy gyorsan a konyhába ment, továbbá azt állítja, hogy ott megtalálta Juant. A jogász finoman – és Sue szerint alattomosan – azt sugallta, hogy Miss Gatesnek, amikor a konyhába ment, át kellett haladnia a szalonon, és nyilvánvalóan látnia kellett azt az embert, aki a konyhából távozott. Szóval: Sue vagy látta, ki a gyilkos, vagy ő maga lőtte le Juant.

Végeredményben dr. Smithnek minden oka megvolt, hogy mérgelődjön a jelentés miatt. Lawson mindenkit bemártott, csak saját magát kímélte. A doktornak az volt a kívánsága, hogy ő (Lawson) kísérje el (Smitht), és segítsen eltávolítani Juan holttestét. Amikor kettesben maradtak, elmondta, hogy Juan holttestét már korábban eltávolították. Azt a magyarázatot adta, hogy meleg volt, és még melegebbnek ígérkezett. Ezért ő, a szakember, úgy vélte, hogy az utasok egészségét veszélyeztetné, ha a holttest továbbra is ott marad, nem lévén a hajón megfelelő hűtési lehetőség. Hogy miért nem magyarázta ezt meg neki, Lawsonnak? Ennek az volt az oka, állítja a doktor, hogy szerette volna megnyerni a jogász támogatását, mielőtt a többiek tudomására jut: előző éjjel Jim segítségével „eltemették" a holttestet, s ezzel eltüntették a *corpus delicti*-t.

Sue elképzelte magában, mennyire elégedett lehetett a jogász ezzel a latin kifejezéssel.

Maradt még valaki, akit kihagyott volna? Nem. Még Stant sem: Miss Gates gyermekkori barátja, ezt állítják magukról. Senki sem közölt semmi olyasmit, ami akadályt képezhetett volna a Brooke hadnagy és Miss Gates közötti gyöngéd érzelmek útjában. Azt azonban nem hagyhatjuk figyelmen kívül, ha komolyan mérlegeljük a helyzetet (a jogász azt sugallta, hogy az ő mérlegelése különösen helyénvaló és logikus), hogy amennyiben gyöngéd érzelmek fűzik a hadnagyot Miss Gateshez, és ha ez utóbbi nagy összegű pénzhez juthatna Mr. Montgomery halála után, lehetséges, hogy a fiatal hadnagy és Miss Gates azt remélték, hogy kihasználhatják a kínálkozó alkalmat. Aztán hozzátette, Sue szerint teljesen fölöslegesen, hogy el kell ismernie, miszerint nem lát semmi olyasmit, ami azt bizonyítaná, hogy a hadnagy és Miss Gates összejátszik, de – bár ő szakemberként figyeli az emberek cselekedeteit – lehetséges, hogy nem vett észre némely gyanúra okot adó momentumot.

A jelentés nem lenne teljes, amilyennek ő szeretné, írta (Sue szerint kenetteljes, álszent módon), ha nem foglalná bele azt, amit az áldozatról, Juan Ibarráról tud. Ez nagyon kevés. Juan Mr. Samuel Wiley alkalmazottja volt. Mr. Wiley szerint hűséges cseléd, a hajó gondnoka és kormányosa. Rokonairól nem tud, meggyilkolásának indítéka ismeretlen, hacsak nem olyasmi, ami az előző jegyzetekben olvasható. Hozzátette, hogy semmi sem utal Juan alvilági kapcsolataira, sem arra, hogy Juannak vagyona lenne.

Befejezésül azt javasolta, hogy a jachton lévő egész társaságot vegyék őrizetbe kihallgatás céljából. Ő maga örülne, ha minden kérdésre kimerítően válaszolhatna, amennyire ez módjában áll. Egyébként teljes tisztelettel.

Szóval Lawson mindent pontosan leírt, ami mások bűnösségét sugallhatja, még Jimét is. Csak saját magát kímélte. Ő volt egyedül ártatlan.

Sue összegyűrte a papírokat, odament a korláthoz, és gondolkodás nélkül a tengerbe hajította őket.

Biztos volt benne, hogy senki sem látta. Ha valaki megkérdezi tőle, hogy hova lettek, majd azt mondja, hogy... tényleg, mit is fog mondani? Csak a doktor tud róla, hogy nála vannak ezek a bizonyos papírok. A doktor bizonyára jót fog mulatni, ha egyszerűen közli vele az igazságot.

És mégis... és mégis, valahol a papírokon, melyek most már fehér foltokat képeztek a tenger felszínén, és fokozatosan elmerültek, ott kellett lenni az igazság egy szikrájának.

Stan elolvasta az egészet, de csak sebtében. Nem is izgatta föl. Lehet, hogy nem is olvasta el alaposan, mert a figyelmét nyilvánvalóan új felfedezése kötötte le.

Sue nem tudott kieszelni semmilyen módszert arra, hogy Stan többet is elmondjon neki.

Talán nem biztos benne, hogy be tudja bizonyítani állítását. Az is lehet, gondolta hidegen Sue, hogy sohasem lesz képes bebizonyítani.

Most már jobban szerette volna, ha nem enged annak a dühös fellobbanásának, amely arra késztette, hogy megsemmisítse a papírokat. Bölcsebb lett volna még egyszer megmutatni Stan-nek, és... Montynak. Hadd

vitatkozzanak a jogtanácsossal és a fogalmazványával.

Helytelenül döntött. Sue csak most értette meg – amikor bizonyos fokig lehiggadt –, hogy több szempontból az a papír sokat tehetett volna valamennyiük tisztázásáért. Másrészt viszont kezdetét jelenthette volna egy kihallgatásokkal, sőt bírósági tárgyalással fenyegető hosszú hercehurcának. Tárgyalás! Ha a jogtanácsoson múlik, a társaság minden egyes tagja, az egyetlen Jim kivételével, kellemetlen bírósági tárgyaláson kénytelen magyarázkodni. Ha nem is mint gyilkos, de mint fölöttébb gyanús és fontos tanú.

Szóval eltűnt a vádló hangú beszámoló, és Sue úgy gondolta, hogy Lawson másikat nem fog írni. Hirtelen aggódni kezdett, hogy hol lehet Addie, hol Celia, és mit csinálnak a többiek. Erősen alkonyodott.

Kinézett nyugat felé, ahol az ég rózsaszínű volt, és olyan szép, mintha tagadná a keleten sokasodó sötét árnyakat. Dr. Smith bukkant elő valamelyik oldalfedélzetről.

– Ó, maga itt van? – kérdezte. – Nos, nővér, elolvasta a jogtanácsos barátja kedves kis vádiratát mindegyikünk ellen?

Sue bólintott.

– Adja vissza, kérem. Meg akarom mutatni a többieknek. Nekik is látniuk kell, mit gondol a jogász. A törvény embere! – szólt megvetően. – Aki így gondolkodik, nem alkalmas arra, hogy jogászként lépjen fel.

– Nincs nálam – felelte Sue. – Ki vitte el?

Sue egyik kezével a tenger felé intett. A doktor csak bámult, aztán megértette, és ahelyett, hogy haragos vagy ingerült lett volna, nevetésbe tört ki.

– Jól tette! A lehető legjobban! Nem veszünk róla tudomást, és a jogászról sem.

– De doktor! Juant lelőtték, és meghalt. Ezt nem hagyhatjuk figyelmen kívül.

Hirtelen csapkodás és loccsanás hallatszott a hajó bal oldala felől, és mindketten arra fordultak. Sue csak egy röpke pillanatig látta a kedves lényeket, amint vidáman csapongtak a tenger fölött, majd visszapottyantak.

– Mik ezek? – kérdezte Sue.

Dr. Smith rágyújtott egy cigarettára. – Delfinek. Ritkán láthatók partközelben.

– Közel vagyunk a parthoz?

– Hogyne – magyarázta a doktor, erős illatú füstöt eregetve. – Nagyon sok delfin van erre. Szeretnek játszani. Nagyon szépek.

– Mintha azt mondta volna, hogy még sohasem járt ezeken a vizeken – jegyezte meg Sue eltűnődve.

– Ezt mondtam volna? Így igaz. Szóval nem hajóztam erre, csak repülővel jártam itt. Néhány napig maradtam. Aztán repülővel megint vissza a kórházba. Nem láttam valami sokat. – Átdobta a cigarettáját a korláton, és komolyan így szólt: – Feltételezem, hogy megpróbált hatni Montyra.

– Igen, de... megmakacsolta magát... Én őszintén azt hiszem, hogy Monty nagyon okos és jó ember. Akármit határoz is... azt először jól átgondolja. – Ennél többet nem mondhatott, anélkül hogy vissza ne élne Monty bizalmával.

A doktor összehúzott szemmel figyelte.

– Értem. Monty valamivel megindokolta zűrzavaros viselkedését. Furcsa, hogy egy ember nem veszíti el az önuralmát egy ilyen idegesítő helyzetben. Szeretném tudni, vajon most mit forgat az agyában.

Sue a fejét rázta. A delfinek visszaereszkedtek a vízbe. Az ég elsötétült, bár még mindig ragyogott némi rózsaszínű fény a vízen.

– Ide figyeljen, nővér! – szólt rá dr. Smith nyers őszinteséggel. – Magát arra tanították, hogy jó megfigyelő legyen. Maga nem bolond. Nem ment volna át a vizsgán, és nem dolgozhatna a kórházban, ha nem lenne jó a minősítése, így hát megkérdem: vallja be őszintén, mit gondol, ki lőhette le azt a hajóinast?

Egy pillanatig mélységes hálát érzett Stan iránt, hogy megtartotta magában a gyanúját, így nyugodtan az igazságot mondhatta: – Nem tudom. – Aztán rögtön hozzátette: – De azt tudom, hogy kit szeretnék vádolni!

– Lawsont. Ezzel egyetértek. De azt hiszem, ő túlságosan óvatos madárka ahhoz, hogy belekeveredjen bármibe. Valószínűleg teljesen makulátlan és törvénytisztelő életet él. – A doktor fölsóhajtott. – Elég baj – tette hozzá.

– Azt hiszem, nem kellett volna eldobnom a papírjait – jelentette ki tétován Sue.

– Most már nem lehet visszaszerezni őket. – A doktor felderült. – Az egyszer biztos, hogy ha Monty meglátta volna azt a micsodát, Lawson elveszítette volna ügyfelét. Lassan itt a vacsoraidő, megnézem a páciensemet. – Megint füstölögni kezdett. – Az a bolond jogász azt állítja, hogy Sam Wiley képes lett volna egy akkora embert, mint Monty, kidobni a tengerbe a korláton át, miután leütötte. Jaj, ezek a jogászok! – mondta vitriolos gúnnyal, és elballagott az egyik oldalfedélzet irányába.

Szörnyű nap volt ez a mai. Sue emlékezett rá, hogy megevett egy szendvicset, amikor kijött a szalonból, de úgy érezte, azóta nagyon hosszú idő telt el. Előbb azonban megkeresi Addie-t, és megpróbálja távol tartani a bártól, ameddig csak tudja. Égett az arca, amikor eszébe jutott, milyennek írta le a jogász Addie-t... és tulajdonképpen mindannyiukat.

Fontolóra kell vennie Stannek azt az állítását is: „Én tudom, ki ölte meg Juant." Nem úgy mondta ezt, mint aki teljesen biztos benne? Stan nem a levegőbe beszél.

Miféle bizonyítékra lehet szüksége? Beszélnie kell vele, most azonnal.

De nem beszélt vele.

Addie már ott ült a szalonban, közel, túlságosan is közel a bárszekrényhez. Lalie az ablaknál állt. A bárszekrény ajtaja be volt csukva, és úgy látszik, kulcsra zárták.

Sue intett a mosolygó Addie-nek, aki megkérdezte, hova tűnt Celia.

– Nem tudom. Megyek, megmosom az arcomat.

– Tudod – tette hozzá Addie kedvesen –, annál a drága Celiánál van a kulcs.

Nem kellett megmagyarázni, melyik kulcsra gondol.

– Látod a kirándulóhajót, Sue? – fordult hozzá Lalie. – Egészen közel jön hozzánk. Mindjárt elhalad mellettünk, azt hiszem. Lehet hallani a zenekart. Valószínűleg éppen vacsoráznak és táncolnak. Biztos, hogy sokkal jobban szórakoznak, mint mi.

A távoli zene, mely a táncot és vigasságot szolgálta, fölerősödött. Addie sóhajtott.

– Milyen szép! Szeretnék... – Elhallgatott. Lalie fejezte be a mondatot savanyú képpel:

– Szeretnél ott lenni, igaz? Én is. – Ismét az ablakhoz ment, nézte a hajót, és minden porcikája oda vágyott. A zene olyan tisztán hallatszott, hogy a hajó egészen közel lehetett már.

Az lehetetlen, hogy Lalie belekeveredett volna egy ilyen halálosan komoly ügybe. Nem és nem! – gondolta Sue. Lalie sohasem lőne agyon senkit. Monty aggályai a maguk módján logikusaknak látszanak, de tévesek. Akármilyen rémült vagy őrült pillanatban sem hagyta volna Lalie a pisztolyt Monty kabinjában.

Vagy mégis?

Sue hirtelen a folyosó felé indult. Wiley ajtaja nyitva volt. Ő maga egy széken ült, és maga elé meredt. Amikor meghallotta Sue lépteit, fölnézett.

– Jöjjön ide, nővér!

– De én...

– Jöjjön ide, nővér!

– Jó, ahogy óhajtja. Miről van szó?

– Csukja be azt az ajtót! Nem akarok kiabálni, hogy a hajón mindenki hallja.

Sue becsukta az ajtót. Ha nem mondta volna, hogy „nővér", Sue nem is figyelt volna rá.,. vagy legalábbis alig. Ez az egy szó azonban olyan volt, mint egy parancs.

– Igen, Mr. Wiley. Miről van szó?

– A maga fiatal barátja... – Az enyém?...

– Ő nem Montyra gondolok, hanem arra a fiatal tengerészre. Miért kérdezget engem, miért faggat? Úgy látszott, nagyon meg volt elégedve. Mintha olyasmit mondtam volna neki, amit hallani akart.

– Úgy érti, Stan…

– Persze. Na, szóval én tudni akarom. Miért kérdezte azt, hogy Juan az egész jachtot használta-e, amikor itt lakott? Úgy értem, amikor én a házamban tartózkodtam. Vagy a lakásomban. Na gyerünk, tudni akarom!

21. FEJEZET

Sue lerogyott az ágy szélére, amit egy szakképzett ápolónőnek sohasem lett volna szabad. Wiley fölháborodva pödörgette a bajuszát.

– És miért mászkált folyton az ön kabinja körül? Na, ne mondja, hogy nem. Bekukucskáltam az ajtón, kinyitottam egy kicsit… úgy értem, a maga kabinjának az ajtaját… és ő ott volt bent, kutatott abban a kis, beépített fiókos szekrényben.

– Stan volt az?

– Még nem bolondultam meg! Azt még tudom, hogy kit láttam. Szóval miért?

– Halvány sejtelmem sincs – Sue összeszedte magát, és fölállt. – Majd megkérdezem.

Wiley bólintott.

– Rendben van, tudja meg! Nem lesz könnyű. Ismerem az ilyen embereket – mondta rejtélyesen.

Sue semmi változást nem vett észre a kabinjában, mintha semmihez sem nyúltak volna hozzá. Igaz, Stan szűkszavúan közölte vele, hogy tudja, ki lőtte le Juant, és kérte, hogy Sue ne mondja el senkinek. De miért éppen az ő kabinjában keres bizonyítékokat? Nem találhatott semmit, hiszen nem is volt ott semmi.

Ekkor azonban végigszaladt a hideg a hátán, mert eszébe jutottak Lawson vádiratának rosszindulatú célozgatásai. Azt irta: „Miss Gates azt állítja, hogy a folyosón volt… át kellett haladnia a szalonon… látnia kellett azt a valakit… aki kijött a konyhából.”

És valóban, lehet, hogy valaki ott rejtőzött a szalon sötét, árnyékos részén, amikor ő a kivilágított konyha felé szaladt.

Ennyi igazság azért lehetett Lawson agyafúrt beszámolójában.

Mikor ezt átgondolta, Sue nagyon ideges lett. Megpróbálta visszaidézni azokat a pillanatokat, amikor a fény felé sietett. Akkor ösztönösen cselekedett, nyilván nem ment volna a kivilágított konyha felé, ha megáll és gondolkodik. Minthogy azonban odament, nincs-e némi igazság Lawson gyanúsításában? Igen, a gyilkosnak elég ideje lehetett, hogy kisurranjon a sötétből és megszökjön, miközben Sue ott állt megdermedve, Juanra bámult, és kereste a pulzusát, amely azonban már nem vert.

Erről beszélnie kell Stannel is, föltétlenül beszélnie kell vele, és rábírni arra, hogy megmondja, kire gyanakszik, ki a gyilkos. Úgy érezte azonban, hogy Wileynek igaza volt, amikor azt mondta, hogy Stanből akarata ellenére nehéz lesz kihúzni bármit, és nyilvánvalónak látszott, hogy Stan-nek egyelőre esze ágában sincs közölni senkivel a meggyőződését. „Még be kell bizonyítanom” – ezt mondta.

Lawson vádjai kiagyaltak voltak, de azért nem egészen megalapozatlanok. Csak két személy akadt, aki megúszta – vagy legalábbis részben – a gyanúsítását: Jim és ő saját maga.

Sue tovább szőtte gondolatait, a lista rövid volt. Lawson vádirata Addie ellen gyenge lábakon állt. Nincs az az ember, aki eszénél van és lelőne egy hajóinast csak azért, hogy benyúlhasson a bárszekrénybe.

Természetesen Monty sem úszta meg szárazon. Leírta a hajóút folytatásával

kapcsolatos makacs elhatározását és a kabinjában megtalált pisztolyt is. A jogász ebből messzemenő következtetéseket vont le, persze Montyra terhelőket. Sue hálás volt, hogy Monty a bizalmába avatta, és elmondta viselkedésének az igazi, szerinte nagyon is nyomós okát. Sue szerette volna tudni, hogyan akarja leleplezni a gyilkost, Monty azonban gyanakvó lett. Egyébként a gyanakvás lehet egyik titka üzleti sikereinek is. Aki ilyen szépen tud mosolyogni, az nem lehet gonosztevő, ebben Sue biztos volt.

Aztán ott van Celia. A jogász elképzelése az ő indítékáról világos volt. Ugyanez áll Lalie-re is. Stan feltételezett indítéka nagyon valószínűtlennek látszott.

Hát akkor ki? Wiley! Az biztos, hogy figyelemre méltó fürgeséggel mozgott a hajón mindenfelé. Biztos, hogy nem volt annyira beteg, ahogy a doktor állította.

Vannak olyan emberek, akik nagyon jelentős fizikai energiatartalékokat tudtak bevetni, ha kell. Bizonyára Wileynek volt valami régi vitája Juannal.

Nagyon szerette volna, ha függetleníteni tudja az alattomos vádaskodástól, amellyel Lawson élvezettel teleszőtte irományát. Sue emlékezett még az önelégült arckifejezésére, ahogy ott a szalonban körmölve ítéletet hozott mindnyájuk fölött.

Sue-nak bizonyára hálásnak kellene lennie, hogy Lawson nem egyetlen személyt gyanúsított, de ő valószínűleg jobban élvezte, hogy szavai mindenkit megsebesítettek.

Nagyon félt, hogy ismét ott találja a szalonban a többiekkel, miután most már tudja, hogyan vélekedik róluk.

Mint később kiderült, nem kellett volna aggódnia emiatt.

Most, hogy a nap lebukott a látóhatár mögött, így sötétségbe borult a tenger, gyorsan felállt, elhatározta, hogy átöltözik. Az egyetlen ruhája, amelyre rá lehetett fogni, hogy esti alkalomhoz illő, a ruhásszekrényben lógott. Még az első éjszaka összefröcskölte a tengervíz, amikor mindnyájan... igen, jól emlékezett, az egyetlen Lawson kivételével, ott álltak a fedélzeten, együtt húzták ki Montyt a vízből. És persze Wiley sem volt ott, mert feküdt az ágyában.

A kék pamutruhát, melyet a klubban viselt a vacsoránál (milyen régen is volt!), elfogadható állapotban találta.

A farmere leesett a fogasról, azt visszatette. Mindent megtett, ami tőle tellett, hogy fölfrissüljön, és a szalonba indult.

Stan, Lalie és Celia a konyhában voltak. Hallotta a hangjukat, és látta, hogy többször rá-rápillantanak. Segítenie kellett volna a vacsora készítésében.

Addie már a szalonban volt, Wileyre mosolygott, aki megint öreg piperkőcként festett. Jim nem volt ott. Természetesen valakinek ügyeletet kellett tartania a kormánynál. Monty érkezett nyugodtan, frissen, ránc nélküli, sima drapp zakót viseltes bőrnadrágot. Jól fésült, frissen borotvált és csinos volt. Csak az a kidudorodás zavarta a képet, a derekánál, a zakója alatt.

Lawson... Sue körülnézett, és szinte megdermedt, mert Lawsont nem látta. Aztán eszébe jutott, hogy nem is baj, legalább nem kell színlelnie, hiszen nehezen leplezte volna neheztelését.

Egy belső hang azonban azt súgta neki: Lawson bizonyára kimutatta a gyenge pontokat mind az ő, mind a többiek állításaiban. Így aztán, hacsak Montynak nem sikerül elérnie kitűzött célját, hogy megtalálja a gyilkost, vagy pedig Stannek bebizonyítani az álláspontját, nagyon alapos, gondos és körültekintő nyomozásra kell számítaniuk.

Lawson mindig pontosan megjelent az étkezéseknél. Most a doktor sétált be. Azután Stan jött a konyhából, lovagiasan átvett egy tálcát Lalie-től, és letette az asztalra. Wiley súgott valamit Addie-nek, fogta a poharát, és odament a bárhoz.

Stan visszament a konyhába, ahol Celia egy nagy halom tányért nyomott a kezébe.

– Hol van Lawson? – kérdezte Monty.

A pillanat egy tört részéig olyan csend támadt, hogy tisztán lehetett hallani a motorok zúgását. Aztán Stan az asztalra tette a nagy halom tányért hangos csörrenéssel.

Wiley éppen akkor töltött egy palackból Addie poharába, csak öntötte a finom, sárga nedűt, oda se figyelve, pedig már kifolyt a pohárból az asztalra. Lalie halkan felsikoltott, és kirohant a konyhából:

– Mit mondtál, Monty? – A hangja visszhangzott a nagy csendességben.

Monty dühöngött, magára erőltetett nyugalma elpárolgott.

– Azt kérdeztem, hol van Lawson? Miért néz mindenki úgy, mintha... bűnös lenne? – fejezte be a mondatot.

Stan volt az első, aki magához tért a kábultságából. Odament Montyhoz, kezét a karjára tette, és nyugodtan így szólt:

– Ne izgasd föl magad, Monty! Késik, ennyi az egész.

– Keresd meg! – dörrent rá Monty.

– Jól van, jól van, maradjon mindenki a helyén! – Stan fürgén (túlságosan is fürgén – gondolta Sue) indult Lawson kabinja felé.

Monty, dr. Smith, sőt még Wiley is követte. Lalie valami sikoltásfélét hallatott, és Celia megjelent a konyhaajtóban. Addie mindkét kezét a szájára tette.

– Nincs semmi baj, csak még nem készült el a vacsorához! – próbálta megnyugtatni a társaságot Sue. Abbahagyta, mert a hangja egyre hisztérikusabban csengett. Lalie rápillantott, és a folyosóra indult ő is.

Egyszerre mindenfelől kiáltások hallatszottak. Sue a folyosón találta magát, amint a férfiakat figyeli és mindenki mást is. Lawson kabinjának az ajtaja nyitva állt, de Lawson nem volt ott.

Keresték, újra és újra átkutatták a hajó minden zugát. Lawson nem volt sehol.

Jim, akit Stan bevonszolt a szalonba, azt mondta, nem is gondolta, hogy az a csobbanás, amit hallott, jelentett valamit.

Csobbanás, gondolta dermedten Sue. Monty megragadta Jim vállát.

– Mikor hallotta azt a csobbanást?

– Nem tudom pontosan. Jó ideje már.

– Mennyi ideje?

– Megmondom, várjon egy percig... Teljesen összezavart!

– Milyen volt az a csobbanás? Hol történt?

– Mondom, egy csobbanás volt. Nagy, súlyos csobbanás.

– Nem ment el megnézni, mi volt az?

– Nem! – kiáltotta Jim. – Nem is gondoltam arra, hogy ember eshetett a vízbe.

– Ó – jajongott Addie –, ember a vízben. Akárcsak Monty...

– Jól van, Jim – nyugtatta Stan –, jól van. Most mondd el szép lassan!

Jim nyelt egyet, elrántotta a vállát Montytól, s mintegy mellesleg megjegyezte: – Olyan ereje van, uram, mint egy lónak. – Aztán a vállát dörzsölgetve válaszolt Stannek: – Csak egy csobbanás volt, egy nagy csobbanás.

– Honnan hallatszott? – kérdezte Stan.

– Valahonnan hátulról. – A fedélzetről?

– Lehet, nem tudom biztosan. Akkor csak az jutott az eszembe homályosan, hogy nagy halak lehetnek itt a közelben. Tudja, cápák, vagy ilyesmi. Én sohasem... – Jim nagyot nyelt, és egyre jobban elsápadt. – Esküszöm, nem is gondoltam arra, hogy ember lehetett. A kirándulóhajó éppen akkor haladt el mellettünk. A zenekar hangosan játszott.

– Mi is itt voltunk! – kiáltotta Lalie. – Addie néni, Stan és Celia! Néztük a kirándulóhajót. Nem hallottunk semmiféle csobbanást.

– Most mit gondol? – szegezte Jimnek a kérdést dr. Smith.

– Feltételezem, arra gondolok, hogy ember volt – dadogta, és kihívóan körülnézett. – Ezt gondolják mindnyájan, ugye? Nincs sehol a hajón. Keresték mindenütt, nem? – kérdezte Stantől.

– Igen – felelte Stan –, attól tartok, mindenütt.

Celia felzokogott, és Montyhoz bújt, aki (szórakozottan, mintha megszokásból tenné, regisztrálta Sue tudatának egy kis szögletében) átölelte. Celia hozzábújt, sötét szeme tágra nyílt. Lalie úgy állt ott, mint egy szép szobor, átlátszó blúz és farmer volt rajta... és igaz, ami igaz, megint nem volt semmi az átlátszó blúz alatt. Ez a jelentéktelen tény csak jóval később jutott Sue eszébe. Addie-nek csak egy

gondja volt. Most is a bár felé tartott, viszont ő volt az egyetlen, aki még nem veszítette el az önuralmát.

Monty nagyot sóhajtott, kihúzott egy zsebkendőt, megtörölte a homlokát, és Stanhez fordult.

– Istenem! Nem tudom, mi történt vele.

– De igenis, tudod! – ellenkezett Stan. – Már nincs a hajón. Csak nem képzeled, hogy a tengerbe ugrott?

– Nem, azt nem! Soha!

– Te jól ismerted – folytatta Stan – adta-e valaha is jelét annak, hogy…

– Soha – intette le rekedten Monty –, soha! De hiszen ez azt mutatja… azt bizonyítja… Tessék, Stan, vedd el a pisztolyomat! És irányítsátok Jimmel a hajót a legközelebbi kikötőbe!

– Azt akarja ezzel mondani, hogy feladja, uram? – kérdezte dadogva Jim.

– Hát nem most mondtam? Menjetek föl Stannel, keressétek meg, hol vagyunk, és… tessék… vedd el a pisztolyt, Stan! Dobd bele a tengerbe! Vagy tégy vele, amit akarsz! Nem akarom, hogy… – Odanyúlt az övéhez, félrerántotta a zakóját. – Ki vette el a pisztolyomat? – kérdezte lángvörösen.

– Monty! – kiáltotta Celia. – Nálad kell lennie. Mutasd csak! – Tapogatva keresni kezdte rajta, Lalie is odaugrott segíteni. Szapora kapkodás, lökdösődés támadt, amint ide-oda taszigálták Montyt, végigkutatva a zsebeit. Lerántották róla a kabátot, és átkutatták. Kihúzták az ingét, húzták, cibálták összevissza, mintha a nénje és az anyja lennének, vagy… még inkább a felesége és a nővére. Monty ott állt a tumultusban feldúltan és csapzottan, aztán lesimította a haját, mintha valaki még azt is felborzolta volna. Aztán megállt, meglepetten körülnézett!

– Hová lett mindenki? – kiáltotta.

– Elmentek – felelte kedvesen Addie.

– Valaki elvitte azt a pisztolyt! – Megfordult és futásnak eredt, s közben rángatta magára a zakóját. Celia és Lalie összenézett, és a nyomába sietett.

Sue leült.

– Jó ötlet – jegyezte meg nyugodtan Addie. – Mást úgysem tehetünk. Remélem, Monty nem izgatja föl magát annyira, hogy belebetegszik. És én nem hiszem, hogy Mr. Wiley vette volna el azt a pisztolyt. Természetesen ő ment ki először a szalonból. Lehet, hogy nála van. – Addie jól átgondolta a dolgot. – Monty azonban olyan feldúlt állapotban volt, hogy bárki elvehette tőle, nem vette volna észre. Az a helyzet, hogy én is gondoltam rá. Az a jogász, nos… nem volt valami kedves ember, és mégsem hinném, hogy ő… – Addie szünetet tartott. – … megtenné azt, amit tett, és amivel kiváltotta azt, amit tettek vele. Te is úgy gondolod?

– Én nem is tudom, mit gondolok – felelte Sue őszintén. – Addie néni, mikor jött az kirándulóhajó?

Addie tágra nyitotta szelíd, barna szemét.

– Miért kérdezed, hiszen te is itt voltál, éppen mielőtt elment?

– Tudom, de ki volt itt még a szalonban?

– Á, te azt akarod tudni, hogy ki nem volt itt, és ki lökhette bele Lawsont a tengerbe.

– Nem, én… azaz…

– Jó – mondta Addie. – Nos, lássuk csak! Te elmentél, hogy rendbe szedd magad. Wiley itt volt, Celia, Stan és Lalie a konyhában sürgölődött… Nem, nem! Tévedtem! – Felsóhajtott. – Tudod, az a kirándulóhajó elég sokáig a közelünkben volt. Nagyon hosszú ideig hallottam a zenét is. Azt mondanám – komolyan elgondolkozott –, igen, azt mondanám, hogy legalább tizenöt perc telt el attól kezdve, hogy először hallottam, addig, míg elhaladt mellettünk, és olyan messze távolodott, hogy már nem volt hallható… – Megint sóhajtott. – Persze, ez nem bizonyít semmit, igaz, Sue? Hát ez a baj. Akárki lehetett. Illetve, én nem löktem a tengerbe, azt tudom. De… – a fejét csóválta. – Tény, hogy Lalie a szalonban volt, amikor én bejöttem. Emlékszem, ti ketten egy másik közeledő kirándulóhajóról

beszélgettetek. Amikor te kimentél, Stan és Celia jelentek meg. Vajon... igen, vajon mi történhetett Lawsonnak a Monty új végrendeletéről készült másolatával?

– Mi? Miért... – Sue döbbenten elhallgatott. – Addie néni, én biztos vagyok benne, hogy Montynak van egy másolata. A végrendeletnek nincs jelentősége.

– Nincs, ha Montynak van másolata. Nem tudod, miért gondolta meg magát hirtelen, és miért indul a legközelebbi rendőrségre?

Sue-t meglepte Addie hangja.

– Te tudod? – kérdezte.

– Nem – felelte Addie. – Azaz nem tudom biztosan. De érdekelne, vajon nem arra gondolt-e, hogy Lalie valami zavaros ügybe keveredett, mikor Floridában járt. Juan ezt megtudta és... de igazán, Lalie-nek semmi köze a jogtanácsos eltűnéséhez.

– Ember a vízben – suttogta Sue. Addie hallotta és bólintott.

– Igen, attól tartok. Mi másra gondoljon az ember. Biztos vagyok benne, hogy a jogász nem magától ugrott bele. Nem, nem, ez nem rá vallana. De hát Lalie itt tartózkodott, amióta csak bejöttem a szalonba. Nyilván erre jött rá Monty is. Így most már tudja, hogy Lalie-nek semmi köze nincs Juan halálához. Ezért adta föl rögtön azt a kótyagos elképzelését. Csak azért tette, hogy Lalie-t védje, ugye?

– Monty elmondta neked?

– Nem volt szükségem rá, hogy elmondja. Átlátok én a dolgokon. Azaz... – Addie elhallgatott, és nyilvánvaló sajnálattal mondta: – ...némely dolgon. – Amikor Sue fürkészőn ránézett, Addie elpirult. – Nem mindenen. Nem tudom, ki lökte a jogászt a tengerbe, de valakinek meg kellett tennie. Nem izgatna a dolog, ha nem gyilkosság történt volna. Nem hinném, hogy akár Juan, akár a jogász megérdemelték volna, hogy meggyilkolják őket. Hacsak nem... – Hirtelen elhallgatott.

Sue kíváncsi lett, és megpróbálta szóra bírni.

– Hacsak mi nem?

– Juan olyan hatást tett rám, mint egy... mint akit – azt hiszem – úgy hívnak, hogy zsaroló.

– Ezt nem gondolhatod komolyan! Juan pénzt vagy életet követelt volna?

Addie mindössze egy picit látszott zavartnak.

– Nem, én nem azt mondom, hogy megölne valakit. Én csak azt gondoltam... illetve, szóval, ha nekem lenne egy titkom, amiről nem akarom, hogy megtudják, de Juan tudná, el tudnám képzelni róla, hogy megpróbálná megfizettetni a hallgatását. Igen, tudom, hogy ez csúnyán hangzik, és ne mondd nekem azt, hogy túl sok könyvet olvastam. Szóval Juan olyan benyomást tett rám, mint aki... – Addie elhallgatott.

– De hiszen őt lőtték le! – ellenkezett Sue.

– Hát persze, ezért. Illetve, azt hiszem, lehet, hogy ezért. Egy pillanatra mintha távoli társalgás töredéke villant volna föl Sue emlékezetében. De semmi pontosabbat nem sikerült előbányásznia tovatűnő emlékképei közül, hogy vizsgálat alá vehesse. Így hát nem is lehetett nagyon fontos.

– Kíváncsi vagyok – mondta Addie – hová lett Wiley. Tudod, nagyon furcsán festett. Láttam őt elsietni... nos, majdnem tántorgott... ki a folyosó felé.

Hirtelen lábdobogás és hangzavar hallatszott a folyosó felől. Sue megpillantotta Stant, Jimet és Montyt, akik lökdösődve rohantak föl a fedélzet felé. Sue érezte, hogy meg kell tudnia, mi lehet Wileyvel. Amikor félig fölemelkedett a helyéről, dr. Smith odakiáltott neki.

– Nővér! Nővér!

– Ugye, mondtam? – mondta Addie.

Sue sietett a doktorhoz, aki már integetve hívta. – Nővér! Szükségem van a segítségére. A páciensem rosszul lett...

Tulajdonképpen úgy látszott, Wiley nagyon kényelmesen elhelyezkedett már az ágyon, mintha aludt volna, de Sue észrevette az áruló csillogást a szemhéja alatt. A doktor kinyitotta a fekete táskáját, fogott egy fecskendőt, rendesen

becsukta a táskáját, és beleszúrta a tűt egy kis gyógyszeres ampullába. – Csak egy kis altatót adok, Wiley. Ez nem árthat.

– De megölhet – tiltakozott Wiley, kinyitotta a szemét, és felült.

– Ide figyeljen! – A doktor igyekezett türtőztetni magát. – Ha meg akarnám ölni, mielőtt elkészítené a végrendeletét, amelyben nekünk juttatja azt az új épületszárnyat, akkor sohasem kapnánk meg. Legalábbis öntől nem. Kérem, feküdjön vissza, és maradjon veszteg!

Wiley nagyon zavartan pödörgetni kezdte a bajuszát, de amikor a doktor szemébe nézett, engedelmeskedett.

– Törölje le, nővér! – szólt a doktor, miután kihúzta a fecskendőt.

Sue gyorsan engedelmeskedett.

– Na jó – nyugtatta a doktor. – Rövidesen jobban fogja érezni magát.

– Vagy nem fogok érezni semmit – berzenkedett Wiley. Dr. Smith halványan elmosolyodott, fogta a táskáját, intett Sue-nak és kiment, át Sue kabinjába. Az az intés nyilvánvalóan azt jelentette: „Kövessen!”

Úgy látszott, Wiley elaludt. Sue átment a saját kabinjába. Dr. Smith betette az ajtót.

– Wileyvel minden rendben?

Úgy tűnik, igen. Azt hiszem, alszik.

– Igazán jó ember. Szeretném megmenteni. – A doktor kinézett az ablakon. – Mennyi hajó! Wiley nem tudta biztosan, hogy hol vagyunk. Azt mondta, talán Charleston-nál. De aztán azt találta, hogy a fiúk igencsak fölpörgették a motorokat. Lehet, hogy már Jacksonville közelében járunk.

Sue is odament az ablakhoz. Tényleg nagyobb volt a forgalom. Többnyire kis hajók, de azért voltak nagyobb utasszállítók és uszályok is.

– A fiúk nem vesztegetik az időt, miután Monty megmondta nekik, hogy irány a legközelebbi kikötő – jegyezte meg dr. Smith elgondolkodva. – Vajon miért gondolta meg magát Monty ilyen hirtelen? Tulajdonképpen az jutott eszembe – szárazon fölnevetett – hogy talán kifogyott az ötletekből...

– Monty mindent alaposan végiggondolt – csattant fel Sue.

– Lehet. Legalábbis remélem. – A doktor elfordult, és Sue egy halk kattanást hallott. – Most pedig, nővér, adja ide nekem szépen Juan felvételeit!

– Mit adjak oda? – Sue gyorsan megfordult és rábámult, aztán még nagyobbat nézett, mert a doktor kinyitotta a fekete orvosi táskáját, és egy revolvert tartott a kezében. Azt a bizonyos revolvert, Montyét!

Sue-nak elakadt a lélegzete. A pisztoly csöve egyenesen ráirányult.

– Tudja maga jól, miről van szó. Juan elkottyantotta, hogy itt rejtette el. Aztán mégsem találtam meg. Így hát magánál kell lennie. Adj a ide!

– Mit adjak oda?

– Tudja maga nagyon jól... Semmi különös... Sue-nak most hirtelen eszébe jutott annak a bizonyos beszélgetésnek a foszlánya. Felidézte magában, és elismételte:

– Semmi különös! Ezt mondta Juan magának, hallottam. Erre maga valami olyasmit mondott, hogy megnéz valamit. Igen! És erre Juan: „Semmi különös", mire maga: „Nem kell izgulni, majd megnézzük.” És akkor mind a ketten meghallották a lépteimet, megfordultak, és nézték... nézték...

– Maga többet hallott a kelleténél. – A doktor hangja kemény volt, a szeme nem rezzent, a pisztoly a legcsekélyebb mértékben sem remegett a kezében. – Túl sokat hallott. Juan zsaroló volt. A birtokában volt valami, ami engem teljesen tönkretett volna. Gondolkozzon, nővér! Nem fontosabb-e az én életem és a munkám, mint azé a nyomorult, kis zsarolóé? Az én munkám az, hogy életeket mentsek meg, és azt is teszem. Még további életeket is meg fogok menteni. Tisztes férfiakét, jó emberekét, akik adtak valamit a világnak. Ezt tettem eddig, és ezt akarom tenni a jövőben is. Kérem tehát azt a felvételt!

Arra... biztosan arra a negatívra gondol, amit megtaláltam.

Egy pisztoly még akkor is nyomós érv, ha az ember kételkedik benne, hogy tényleg meg akarják húzni a ravaszt.

– Maga nem lőhet le engem… – tiltakozott Sue.

– Nézze, legyen okos! Igazán tudnia kell, hogy én egyszerűen fontosabb, értékesebb ember vagyok, mint maga. Sok jó ápolónő akad, de olyan orvos, mint én, csak egy – mondta mély meggyőződéssel.

– Vannak más jó orvosok is… – próbált Sue visszavágni.

– Adja ide! Siessen!

– Nem lőhet le engem… – ismételte Sue.

– Sajnálom, de inkább lelövöm, mint hogy befejezzem az életemet, és ezzel sok más páciens életét is. A jó orvosok állítólag kegyetlenek. – Fantasztikus, hogy milyen könnyedén tudott társalogni. – Az az igazság, hogy néha kegyetleneknek kell lennünk az emberiség érdekében.

– Ha engem lelő, nem tudja majd megmagyarázni…

– De igen. Csak az időt vesztegeti. Én nem akarom lelőni magát. Ha ideadja azt a képet, elengedem.

– De akkor elmondom mindenkinek…

– Na, gyerünk már! Ne legyen ostoba! Mit érne a maga szava az enyémmel szemben? Hiába mondaná, hogy megfenyegettem egy pisztollyal, senki sem hinné el. Természetesen nem lövök… ha ideadja azt a felvételt…

– Azok nem felvételek… – Megbánta, hogy kiszaladt a száján, így már nem szívhatta vissza. – Csak negatívok.

– Szóval megnézte! Láttam, amikor éppen vizsgálgatta őket.

– Csak futólag. Néhány pici negatív, valami kartonkeretben. Nem láttam…

– Maga látta azt a bizonyos negatívot. Erős fényben… Nem? – A hangja behízelgővé vált… A viziteknél szokott így beszélni. – Nem fogom lelőni, ha megkapom azt az egy felvételt.

Sue-nak megint eszébe jutott valami, amire akkor, amikor hallotta, nem figyelt föl. Nem tudta megállni, hogy ki ne fecsegje:

– Juan nem tudta a maga nevét. Fölismerte ugyan, amikor meglátta, de aztán… igen, sokáig nézegette a csomagok címkéit, és valami ilyesmit dörmögött magában: „Tévedés kizárva, ő az.”

– És rögtön elhatározta, hogy megzsarol – folytatta dr. Smith. – Nagyon gyorsan eltervezte… tudta, mennyit érnek azok a negatívok nekem, és itt rejtette el őket.

– Miért itt?

A doktor vállat vont.

– Valószínűleg biztosnak tartotta a helyet. Nem gondolta, hogy itt fogom keresni. Adja ide őket! Ígérem, sohasem bántom magát. Hiszen tudja.

Sue annyit tudott, hogy talán időt nyerhet.

– Várjon egy percig! A farmerom zsebébe tettem…

– Vegye elő!

– Rendben van.

Meg se roggyant a térde, amikor átment a kabinon a farmeréhez. A keze sem riadt vissza a nedves vászon hidegétől. De aztán egyszerre elfogta a pánik, mert a zsebei üresek voltak. Gyorsan tovább kutatott, kifordította a zsebeket. Most már remegett, mert a kis, kartonkeretes negatívok egyszerűen eltűntek a farmerból. Fiókokat kezdett kihúzgálni, gyorsan átkutatta kézitáskáját, érezte a könnyeit az arcán.

– Hol vannak? – kérdezte halkan a doktor.

– Nem tudom – dadogta Sue, és ekkor a doktor hirtelen előrebukott a szőnyegre. A pisztoly elsült, akkorát szólt; mint egy ágyú a pici helyiségben, mintha felrobbant volna a kabin, az egész világ.

22. FEJEZET

Valaki felkattintotta a villanyt.

A doktorral egészen eddig félhomályban beszélgettek. Sue a padlón térdelt, és előrehajolva nézte a férfiakat, akik a földre zuhantak, végiggurultak a szőnyegen, verekedtek.

Nagy puffanás hallatszott, aztán még egy. Hangos kiabálás, káromkodás. Sokan az ajtóban lármáztak, valaki sikoltott. Lalie, Addie, vagy Celia?... Sissy élesen csaholt, valahonnan ő is előkerült.

Hirtelen az egész jelenet mozgalmasságában is rejtélyes jelleget öltött. Stan és Jim küzdöttek egymással. Sissy mindenkinek belekapott a bokájába, aki a közelébe került. Celia Montyt rángatta, aki hirtelen beleavatkozott a csatába, dr. Smith pedig eltűnt.

A pisztoly ott hevert a szőnyegen. A levegő jellegzetes, csípős szagot árasztott. Wiley az ajtóban állt, és befelé bámult.

– Engedj el, te... – üvöltötte Jim.

– Jim, hol vagy? Segíts... – kiáltotta Stan.

– Itt vagyok – felelte Jim –, az én lábam fogod! Engedd már el!...

Változott a helyzet. Jim és Stan feltápászkodott, és kifelé szaladt. Monty már kiment. Celia és Lalie lázasan vitatkozott, aztán ők is távoztak. Sissy torkaszakadtából ugatva jelezte, hogy ő is részt vesz az üldözésben.

Wiley is próbált utánuk menni, de aztán inkább betántorgott a szobájába, Addie pedig, Sue nem csekély meglepetésére, követte a kabinjába. Sue hallotta, mit beszéltek.

– Most pedig, Mr. Wiley, irány vissza az ágyba. Tudja, hogy a doktor...

Sue elhatározta, hogy várni fog. Semmi mást nem tesz. Persze azért hallgatózott és fülelt, de csak zavaros kiabálást hallott a fedélzetről. A zajok mintha hirtelen elcsitultak volna. A motorok állandó zúgása ismét hallható lett. Celia lépett hozzá.

– Ugye, nem sebesültél meg?

– Megsebesülni? Ugyan már... én nem... nem hiszem.

– Stan tudni akarja. Nos, Monty is tudni akarja. A doktor barátunk gyorsan elhúzta a csíkot! Úgy tűnik, nagyon jó úszó.

Sue nagyot nyelt.

– Lehet, hogy közel járunk a parthoz.

– A férfiak a fedélzeten vannak.

– Jövök. – Semmi egyebet nem tehetett, mint hogy elmondja mindnyájuknak, mi történt, és remélte, hogy megtalálják a kis negatívokat, amelyek Juan életébe kerültek.

Követte Celiát végig a folyosón, bepillantva Wiley ajtaján, amely nyitva volt. Addie ott ült Wiley ágya mellett. Bólintott, de nem mozdult. Biztosan szerzett már italt magának, gondolta Sue szenvtelenül, de ezúttal tévesen. Addie ilyenkor nagyon mélyen gondolkodott.

Amikor a szalonba értek, Lalie poharat nyomott Sue kezébe.

– Idd ki! Monty tudni akarja, hogy vagy.

– Rémesen! – felelte Sue őszintén. – De sebaj! Dr. Smith nem sebesített meg. Csak halálra rémített, ennyi az egész.

– Éppen elég. – Stan jött be a folyosóról.

– Adj nekem is egyet, Lalie! Monty is mindjárt lejön. Jim ott marad a kormánynál. Reggelre a kikötőbe érünk... talán már előbb is. Teljes sebességgel megyünk ám.

A jacht valóban recsegett-ropogott, az üvegnemű csak úgy csörömpölt a bárban. Sue egy szék után kapott. Bejött Monty. Vörös volt az arca, a haja fölborzolva.

– Meg sem próbáltuk kihalászni, most már eltűnt – morogta bosszúsan.

– Jobb így, Monty – csitította Celia –, hidd el, hogy jobb. Nagyon ügyes és mindenre elszánt fickó.

– És gyilkos – tette hozzá Stan.

– De te azt mondtad, hogy Juan zsarolta... – kezdte Monty.

– Persze – válaszolta Stan. – Juan hobbija volt a fényképezés. Itt hívta elő a negatívokat. Itt tartotta a jachton őket, hiszen itt is lakott. Mihelyt felismerte Smitht, tudta, hogy mi a dolga. Így hát – ez csak feltevés – kieszelt egy biztos helyet, ahol elrejtheti a zsarolás értékes tárgyát, és ez Sue kabinja volt. Ez az én elméletem, de logikusnak látszik – Stan leült, és fáradtan kinyújtotta a lábát.

– Stan, éppen idejében érkeztél a kabinomba – suttogta Sue.

– Hát persze – bólintott Stan. – Nagyon figyeltem.

– Tudtad, hogy ki a gyilkos?

– Hogyne, tudtam már. Mindjárt elmondom. Először is az öngyújtója. Elemmel működött. Elég sokáig nem kapcsoltam, borzasztóan sokáig. Akárhányszor a doktor az iránytű közelébe jött, a műszer kilengett. Szándékosan tette. Igyekezett késleltetni minket, hogy legyen ideje Juant elintézni. Ugyanezt tette a pisztollyal is, amit Monty hordott magánál... – Fölegyenesedett. – Hol van az a pisztoly?

Addie vonult be a szalonba.

– Ó, az nálam van – közölte kedvesen, és előhúzta rózsaszínű ruhájának a fodrai közül. – Tessék, itt van. Tudják, valaki a szőnyegre rúgta, és én úgy gondolom, jobb lesz, ha biztonságba helyezem. Most pedig kérek...

– Igen! – Lalie a bárszekrényhez ugrott.

Addie azonban váratlanul meggondolta magát.

– Nem – mondta határozottan. – Mr. Wileynek nem szabad innia, és én úgy gondolom, szolidáris leszek... – tette hozzá.

– De az nem lehet az egyedüli oka, hogy te tudtad... – fordult Sue Stan felé.

– Nem. Az a lényeg, hogy a doktor megkaparintotta Wiley kulcsait, így akárhová bejuthatott a jachton. Szóval Juan készített róla egy felvételt. Nyilvánvalóan rájött, hogy ezzel zsarolhatja...

– Én tudok erről – szólt közbe Sue. – Hallottam, miről beszéltek a fedélzeten, és a doktor is elismerte...

Feszült csend támadt, amikor elmesélte mindazt, amit tudott.

– Elég baj – mondta szemrehányóan Stan –, hogy nem mondtad el senkinek, amit hallottál.

– Elég baj, hogy nem szóltál nekem, hogy vigyázzak dr. Smithszel – vágott vissza Sue.

– Igen, az volt – ismerte el Stan. – Majdnem az életedbe került.

– De az a szörnyű paróka! Miért hagyta a kabinomban?

– Ne törődj vele, Sue! Biztosan sohasem fogjuk megtudni, miért hagyta ott. Talán csak azért, hogy téged megrémítsen... mert úgy érezte, hogy hallottad, vagy megláttad... de hát nem tudom. Most már sohasem fogja elmondani.

Monty feszengett. Celia odament hozzá.

– Hagyd őket beszélni! Úgy értem, hagyd, hogy Stan elmondja!

Monty egyszerre megnyugodott. Stan zsebre dugta a kezét, és folytatta eléggé mogorván, mert a meséje a jelek szerint tévedésének története.

– Nem tudtam elhinni, hogy a doktor tette. Egészen addig nem, míg Sue el nem mondta nekem, hogy a kabinját átkutatták. Én magam is keresgéltem ott, és negatívokat találtam, mindegyiket szép rendesen kartonkeretben... Itt van. Ez az a veszélyes kép, ami kellett volna neki. – Belenyúlt az egyik zsebébe, és fölmutatta a kis filmkockát. – Nem sokat lehet látni rajta, csak ha erős fény felé tartjuk. A doktor van rajta, amint a tengerben egy nőnek a fejét veri. És lenyomja a víz alá...

– Monty! – sikoltott Celia. – Emlékszel? Körülbelül három évvel ezelőtt történt, ugye? Az a jacht, amelyik tüzet fogott és elsüllyedt messze a partoktól. Minden hajó odasereglett a környékről, hogy segítsen, így az emberek nagy részét kimentették. Néhányan azonban eltűntek. Kevés volt a mentőöv, azt mondták.

– A doktornak természetesen volt mentőöve – jegyezte meg higgadtan Stan. –

Úgy látszik, az a nő megpróbált belekapaszkodni. Smith egyszerűen leütötte, leverte róla. Juan pedig lefényképezte őket. Van még néhány más felvétel is, de ez végzetes a doktorra nézve. Tessék, itt van.

– Őrizd meg az összes negatívot! – morogta Monty. – Szükségünk lesz rájuk, amikor majd megpróbáljuk ezt az egészet elmagyarázni a rendőrségnek.

– Szóval korábban is járt már ezen a vidéken – szólt halkan Sue. – Azt mondta nekem, hogy még nem járt erre, pedig tudott a delfinekről és... – Sue hangja megremegett, és elhallgatott, mert a hajó hirtelen megrázkódott. Olyan volt, mintha bomba robbant volna a jachton, és összedőlt volna a világ.

Sue a szőnyegre esett. Homályosan látta, hogy Stan kirepül az ajtón. Monty szorosan átfogta Celia derekát. Addie térdre esett. Lalie egy csomó törött üveg közül próbált feltápászkodni.

Sue már magához tért, amikor Stan bedugta a fejét.

– Jim nekiment egy bójának. Állítólag nem volt kivilágítva. Semmi komoly. A hajóval minden rendben. Jól fogódzkodjatok!

Monty rá se nézett Sue-ra, aki végül egy székbe kapaszkodva föltápászkodott, aztán leült, s közben az villant át az agyán, hogy Monty és Celia milyen szép pár. Nem szabad erre gondolnom, mégis erre gondolok. Ó, nem tesz semmit, most nem! Sue Addie-t kereste, aki szintén Montyra és Celiára meredt. Aztán odafordult Sue-hoz, és mosolygott:

– Hát ez szép, mondhatom. Rá se ránts, Sue! Semmi és senki sem pótolhatatlan, tudod!

– Nem tudom! – csattant fel Sue, de elhallgatott, és hagyta, hogy egy régen eltemetett gondolat életre keljen az agyában. – Igen, Addie néni, azaz nem egészen. De nem sajnálom.

– Tényleg olyan, mint a felesége – szólt Addie. – Amilyennek kezdettől fogva láttam.

Sem Monty, sem Celia nem gondolta, hogy magyarázatra lenne szükség, vagy pláne bocsánatkérésre. Sue azon vette észre magát, hogy váratlan nevetés tör föl bensőjében, így felvidulva odament Monty elé, és amilyen komolyan és méltóságteljesen csak tudta, ezt mondta neki: – Megbocsátok neked.

Monty rámeredt, aztán lassan elvörösödött.

– Hát, amint látod...

– Ó, igen. Látom.

– Sue nem bánja – szólt Celia Monty karjában. – Ne zavartasd magad miatta!

– Mégis úgy gondolom – jelentette ki Sue, aki hirtelen eltökélte, hogy nem adja olyan könnyen –, úgy gondolom, jobb lenne, ha érvénytelenítenéd azt az új végrendeletedet, Monty, mielőtt összeházasodnátok. – Ezzel kiment a szalonból.

Jim és Stan a fedélzeten álltak. Hajók és fények mozogtak már mindenfelé.

Mindketten kihajoltak a korláton, kiabáltak, és nem is hallották Sue kérdését, hogy mit is jelentenek azok a fények. Ekkor nagyon erős fények közeledtek. Teljesen elvakították őket.

– Elfogatási parancsot hoztunk! – harsogta egy hang a fényből. – Állj! Charleston-i Kikötői Rendőrség!

– Tudom – mondta Stan. – Régről ismerem őket.

– Hé! – kiáltotta Jim –, mit akarnak azzal mondani, hogy elfogatási parancs?

– Elfogatási parancsuk van – felelte Stan. A két férfinak kiáltoznia kellett a közeledő hajó fülsiketítő zúgása miatt. Nagyon gyorsan jött, fehér tajtékot verve maga előtt.

– Miért? – kiáltotta Stan a hajó felé. – Mit akarnak?

– Kábítószert keresnek, fogadni mernék – szólt Jim mogorván. – Ha találnak kábítószert, becsukatnak.

– Dr. Smitht keressük. Parancsunk van a letartóztatására. Álljanak mellénk...

– Állítsd le a motorokat! – kiáltotta Stan Jimnek, aki már futott is a híd felé.

Mr. Lawson, a jogász lépett elsőként a fedélzetre. Addie, aki ekkorra már előretolakodott, hogy lásson valamit, fölsikoltott:

– Akárcsak Juan! Déja vu![7] Akárcsak Juan! Ekkorára a jogtanácsos összeszedte magát. Mérgesen Addie-re pillantott, aztán végigjártatta tekintetét a többieken is. Lalie felkiáltott:

– De hogyan…

Monty lépett előre szépen, méltóságteljesen, és kezet rázott Lawsonnal. A jogász nem mutatott különösebb lelkesedést, amikor megszorította a kezét.

– Hol van az az ember? Az a Smith? Kis híján megölt engem is.

– Miért? – Úgy hangzott, mintha mindenki egyszerre kérdezte volna.

– Miért! Mert én tudtam, hogy ő lőtte le Juant. Elmondom azt is, hogyan jöttem rá. Nem azonnal… azaz… – A jogász zavarba jött. – Miután végére jutottam az itteni eseményekről készült beszámolómnak, elkezdtem még egyszer átszűrni… tudják, a fejemben… és egyszerre világosan láttam, hogy Juannak fontos oka lehetett, amiért visszajött a jachtra, miután már megtámadta valaki. Éreztem, hogy hazudott, amikor azt mondta, hogy véletlen baleset volt. Egy akkora ütés a fejére!… Igen, de mi volt az igazi oka, amiért visszajött? Mert leküzdve félelmét, Juan folytatni akarta, amit elkezdett. Akart valamit egyiküktől, és az volt a szándéka, hogy válaszút elé állítja. Zsarolásra gondoltam. A következő lépés nyilvánvaló volt. Ki a hajón a legsebezhetőbb? Kit érintene a legsúlyosabban valami kompromittáló adat? Némi gondolkodás után, egyenként sorra véve mindannyiukat, éreztem, hogy kényes beosztásánál és állásánál fogva a doktor a legsebezhetőbb, és… – megigazította a szemüvegét. – Bolond voltam! Elhatároztam, hogy próbát teszek. És valóban kipróbáltam rajta a dolgot. Illetve azt nem mondtam, hogy ő gyilkolta meg Juant, de megkérdeztem tőle, hogy mikor és hol ismerkedett meg vele, és ez… ez elég volt. – Hangja dühösen remegett. – Fejbe vágott, és mire észbe kaptam, már benne is voltam a tengerben. Ott álltam előzőleg a korlátnál. Szerencsére egy kirándulóhajó a közelben haladt. Nem vagyok valami jó úszó.

– A kirándulóhajó vette fel? – kérdezte Stan.

– Természetesen. És partra tett, én pedig beszámoltam a rendőrségen az egész kirándulásról, és… Hol a doktor?

Mindenki egyszerre válaszolt. Aztán mindenki elmondta a rendőrségnek is.

Addie még kifejezte abbéli reményét is, hogy nincsenek cápák ilyen közel a parthoz.

A nap lemenőben volt, rózsaszínű és piros fények villództak a nyugodt víztükörben. Aztán eldördült a naplementét jelző ágyú. A színek lassan fakulni kezdtek. Stan ismét egyenruhában volt. Sue sóhajtott.

– Montyra gondolsz? – kérdezte Stan.

– Hát igen.

– Hiányzik?

– Igen. Illetve nem igazán. Arra gondolok, hogy a kirándulás éppen itt kezdődött. Talán éppen ennél az asztalnál. Itt iszogattunk, akkor te erre jöttél, és Monty meghívott…

– Holnap lejár a szabadságom. Még egy italt?

– Holnap?

– Persze. Ezért vagyok egyenruhában. Szoktatnom kell magam hozzá.

Sue a poharát forgatta.

– Sokáig leszel távol?

– Nem tudom. Attól függ… szóval sok mindentől.

– Ó, hát itt vagytok! – kiáltotta Lalie boldogan, odahúzott egy széket, és odaült melléjük. – Azt akarom mondani nektek, hogy Celia az előbb telefonált. Minden rendbejött közöttük. Összeházasodtak, boldogok, tisztáztak minden félreértést, többé nem veszekednek.

– Miféle félreértést? – kérdezte Stan nyersen. Lalie elnevette magát.

– Ó, nem is tudom. Mindenesetre Celia megkért, hogy mondjam meg neked, Sue: Monty megsemmisítette azt az új végrendeletét. De írni fog egy másikat, és

---

7 *Már látott dolog. (francia)*

valamit hagy majd a nagynénédre. Baráti gesztusként, így mondta.

– Nagyon kedves tőle – Sue szerette volna, ha Lalie elmegy.

– Min vesztek össze? – kérdezte Stan megint csak ingerülten.

– Akkor nem tudtam. Azt hittem, hogy csak ráunt Celiára és...

– És aztán? – kérdezte Stan.

– Először a jacht. Celia szerint túl sokat fizetett érte. És aztán Sissy lépett akcióba.

– Sissy?... – álmélkodott Sue. – Mit csinált Sissy?

– Tavaly télen Monty a fejébe vette, hogy vesz magának egy bundát – vihogott Lalie. – Sissy pedig macskának vélte... Lalie a homlokát ráncolta. – ... Nem, ahhoz túl nagy. Na, mindegy, tény, hogy összetépte. Monty idegrohamot kapott, szó szót követett... és, ó, mit számít, most már minden rendben van köztük. Összeházasodtak. És még Sissyt is megtartották. – Lalie Sue-ra nézett. – Hogyan értitek meg egymást ezzel a fapofával? – Stan felé biccentett.

– Nagyon... illetve sehogy.

– Én igazán mindent bevetettem. De semmire sem jutottam. Több szerencsét, Sue! Most mennem kell, Jim vár. – Csókot dobott feléjük, és elsietett.

– Fapofa! – morogta Stan. – Én?!

– Lalie túloz... néha.

Csend lett. Félhomályba borult a Sound-öböl. Jókedvű hangok szűrődtek ki a vendéglőből. A klubban semmi sem változott. Kétségtelen azonban, hogy a kirándulás valamennyi résztvevőjének megváltozott bizonyos fokig az élete.

Stan váratlanul elnevette magát.

– Kimentem ma a nénédhez. Azt hittem, téged is ott talállak.

– New Yorkban voltam. Jelentkeztem a kórházban.

– Ó! – kiáltott fel Stan. Sue a sötét vízre nézett.

– Úgy látszik, Wiley nagy hatást gyakorol Addie nénire. Teljesen abbahagyta az ivást, mióta együtt vannak.

Stant ez nem nagyon érdekelte.

– Tényleg? Nagyon kedvesek és segítőkészek voltak hozzánk... úgy értem, a rendőrök.

– Hallottál valamit? Megtalálták?...

– Semmit. Tudtommal nem. Riadóztatták a környékbeli hajókat. Senki sem jelentett semmit.

Sue elgondolkozott.

– Föl fog bukkanni valahol. Biztos vagyok benne.

– Miért?

– Mert ő tényleg nagy ember volt.

– Ha te mondod.

– És tudta magáról, hogy az.

– Valószínűleg Napóleon is így érzett. Ide figyelj, Sue!... Tényleg azt tervezed, hogy visszamész dolgozni?

– Igen. Miért ne?

Stan felkapta a poharát, és figyelmesen nézte a semmit a pohár alján.

– Hát csak arra gondoltam... Természetesen, nekem nincs pénzem. Nem úgy, mint Montynak...

Sue szíve olyan hangosan kezdett el dobogni, hogy azt hitte, Stan is meghallja.

– Stan, te arra gondolsz...

– Tudod, a tengerészfeleségeknek nem könnyű a sorsuk.

– Ó, hagyd már abba! – kiáltotta Sue boldogan. – Csodálatos életem lesz. Elkísérlek mindenhová.

– Nem lehet! Illetve, néha azért lehet: Szállást és... Mit akarsz?

Sue intett a pincérnőnek, aki mosolyogva odajött.

– A hadnagy úr pezsgőt akar rendelni.

Stan kihúzta magát, kiegyenesítette kék egyenruhás vállát az aranycsíkos vállpánttal.

– Hát persze, pezsgőt kérünk. Bár én kissé már részeg vagyok. Úgy értem...

– Én is – Sue az asztalra tette a kezét, hogy Stan könnyebben elérje.

Európa Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó Osztovits Levente igazgató
Szedte és nyomta az Alföldi Nyomda
A nyomdai rendelés törzsszáma: 3962.66-14-2
Készült Debrecenben, 1988-ban

FEKETE KÖNYVEK

Felelős szerkesztő: Osztovits Levente
A fordítást az eredetivel egybevetette és szerkesztette: Szilágyi András
A fedélrajz Somogyvári Zsuzsa munkája
Műszaki szerkesztő: Liener Katalin
Műszaki vezető: Miklósi Imre
Készült 15,61 (A/5) ív terjedelemben
ISBN 963 07 4563 1